

ภาคผนวก

การศึกษาถึงโสเภณีบางราย

รายชื่อ

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อแมว อายุ ๒๒ ปี เข้ารับการสงเคราะห์ เพราะถูกจับกุมตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี ภูมิลำเนาเดิมเป็นชาวเขา อยู่จังหวัดเชียงราย ไม่เคยได้รับการศึกษามาก่อน จึงไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้เลย เมื่ออายุ ๑๘ ปี ได้หนีออกจากบ้าน สาเหตุเนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์ถูกบิดามารดาทุบตีและคุกคามเสมอ ๆ เพราะไม่ปฏิบัติตามประเพณีของชาวเขาที่ให้มีการลอมวงหาคูของหนุ่มสาว ทั้งนี้เนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์เกรงว่าจะเกิดมีบุตรขึ้นอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อถูกบิดามารดาทุบตีจึงหนีออกจากบ้านไปกับตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งเขาไปทำงานในหม्यानแล้วไปอยู่ที่เชียงใหม่โดยไปช่วยเลี้ยงคูบุตรของตำรวจผู้หนึ่งแต่มิได้รับเงินเดือน อยู่ได้ประมาณหนึ่งปีก็เกิดทะเลาะกับภรรยาของตำรวจผู้หนึ่ง ผู้รับการสงเคราะห์จึงเดินทางกลับบ้านไปอาศัยอยู่กับบิดามารดา แต่อยู่ได้ไม่นานก็เกิดขัดแย้งกับน้องสาว จึงเดินทางออกจากบ้านไปอยู่กับตำรวจตระเวนชายแดนอีกคนหนึ่งซึ่งเชียงใหม่ โดยช่วยทำงานบ้านและเลี้ยงคูบุตร แต่อยู่ได้ไม่นานก็ถูกขับจวกบ้านเนื่องจากเจ้าของบ้านหวาเกียจคราน จึงไปอาศัยอยู่กับเพื่อน อยู่ได้ไม่กี่วันก็ถูกหญิงคนหนึ่งชักชวนให้ไปทำงานทำที่กรุงเทพฯ แล้วหญิงผู้นั้นก็พามาอยู่ที่สำนักค้าประเวณีใกล้วัดราชนัดดา หญิงที่พามาที่หายไป สามวันต่อมาผู้รับการสงเคราะห์ก็ถูกบังคับให้ค้าประเวณี

๒. ประวัติครอบครัว

บิดามารดาของผู้รับการสงเคราะห์เป็นชาวเขาเผ่าอีกอ อยู่จังหวัดเชียงราย มีอาชีพทำไร่ ฐานะยากจน มีบุตรรวมด้วยกันทั้งสิ้น ๕ คน เป็นชาย ๒ คน หญิง ๓ คน ผู้รับการสงเคราะห์เป็นบุตรคนที่สองของบิดามารดา รองจากพี่ชายคนโต นับได้ว่าจำนวนบุตรเป็นภาระแก่ครอบครัวมีใช่น้อย จึงเป็นผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาไม่ค่อยจะราบรื่น มักมีการขัดแย้งเรื่องการเงินเสมอ ๆ ในด้านร่างกายของบิดามารดาและพี่น้องทุกคนเป็นปกติดี แต่ทั้งบิดาและมารดาเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดคืออบุหรี่และฝิ่น จึงมีสุขภาพไม่สู้ดี เป็นผลต่อการประกอบอาชีพ

๓. ลักษณะสิ่งแวดล้อม

บ้านเดิมของผู้รับการสงเคราะห์อยู่ในชนบทที่ห่างไกลจากความเจริญ อาศัยอยู่ในกระท่อมรวมกันทั้งครอบครัว การสมาคมก็เป็นไปในวงแคบ ทำให้ผู้รับการสงเคราะห์ไม่ค่อยทันกับความเป็นไปของสังคม - จึงเป็นทางที่ถูกชักจูงและหลอกลวงใครง่าย เมื่อใดหลบหนีออกจากบ้านไปอยู่กับตำรวจตระเวนชายแดนนั้น ก็ยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งแวดล้อมได้ดี จึงทำให้ถูกหลอกลวงมาค้าประเวณีในที่สุด

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างค้าประเวณี

เมื่อค้าประเวณีครั้งแรกแล้ว ก็อยู่ในสำนักค้าประเวณีต่อไป แต่ก็อยู่ได้ไม่นานนัก ผู้รับการสงเคราะห์ก็หาเหตุทะเลาะกับเจ้าสำนัก ทั้งนี้เนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์ต้องการความเป็นอิสระ จึงออกจากสำนักโลภหนีไปเช่าโรงแรมอยู่คนเดียว แล้วประกอบการค้าประเวณีตามโรงแรมต่าง ๆ หลายแห่ง เมื่อมีรายได้จากการค้าประเวณีก็นำไปใช้จ่ายในค่านส่วนตัวอย่างฟุ่มเฟือย เช่น แต่งตัว คุภาพยณตร์ และทัศนอาจรไปที่ไกล ๆ แต่ก็ยังสามารถเก็บเงินทองไว้ได้บ้าง ในระหว่างที่ค้าประเวณีอยู่นั้น ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งเกิดพอใจผู้รับการสงเคราะห์ จึงชักชวนให้เลิกค้าประเวณีและไปอยู่ด้วยกัน อยู่ด้วยกันประมาณ ๕ เดือน ผู้รับการสงเคราะห์เห็นว่าชายนั้นมีใจช่วยให้ตนมีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น เพราะตนต้องทำงานในบาร์ตอนกลางคืนแทนการค้าประเวณี ประกอบกับที่ผู้รับการสงเคราะห์ไม่ได้ชอบชายนั้นจริงจึง ผู้รับการสงเคราะห์จึงก่อเหตุขึ้นและหาเรื่องขัดแย้งกับชายนั้นอีก แล้วหนีไปประกอบการค้าประเวณีที่รังสิต เพื่อจะได้หนีจากการติดตาม ในระหว่างที่อยู่รังสิตนี้ ผู้รับการสงเคราะห์ก็เกิดชอบพอกับตำรวจคนหนึ่ง และอยู่ที่รังสิตเพียงประมาณ ๓๐ วันเท่านั้นก็ถูกตำรวจจับกุมตัวในข้อหาทำการค้าประเวณี

๕. ข้อมูลทางเพศ

ผู้รับการสงเคราะห์ไม่เคยทราบและเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศมาก่อนเลย จนกระทั่งมาเสียตัวครั้งแรก เนื่องจากถูกบังคับให้ค้าประเวณี ส่วนการติดต่อกทางสุสาวกับชายอื่น ๆ

นั้นไม่เคยปรากฏจนกระทั่งเกิดชอบพอกับชายคนหนึ่งระหว่างที่ได้ดำเนินอาชีพค้าประเวณีแล้ว แต่อยู่กันด้วยกันเพียงหาเดือนเท่านั้น และคนต่อมาที่เพิ่งจะมาชอบพอกันก่อนถูกจับกุมตัวเพียงไม่นานนัก ในการเจริญเติบโตทางเพศนั้นไม่พบข้อผิดปกติ กล่าวคือ มีประจำเดือนเมื่ออายุ ๑๖ ผู้รับการสงเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับชายภายหลังที่ค้าประเวณีแล้วทั้งสิ้น ภายหลังการเสียตัวครั้งแรกแล้ว ผู้รับการสงเคราะห์หาค่าเป็นอาชีพอื่นเรื่อยมาเกือบตลอดระยะเวลา ๒๑ เดือน

๖. เกี่ยวกับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ไม่ได้คิดมาก่อนว่าจะต้องถูกควบคุมตัวไว้ในสถานสงเคราะห์ เพราะคิดว่าเจ้าของสำนักคงจะวิ่งเต้นประกันตัวช่วยเหลือได้ เมื่อเข้ารับการสงเคราะห์แล้วจะได้รับการฝึกหัดอาชีพในด้านการบริหารการทากร เนื่องจากเคยเลี้ยงเด็กมาก่อนและไม่ค่อยมีความรู้ในด้านอื่น ๆ เกี่ยวกับแผนการทำงานหลังจากที่ไ้รับการปลดปล่อยนั้น ผู้รับการสงเคราะห์ยังไม่ได้คิดว่าจะประกอบอาชีพอะไร แต่จะไม่ประกอบอาชีพเลี้ยงเด็ก ขณะนี้หวังว่าชายที่ชอบพอกันจะติดต่อขอรับตัวจากสถานสงเคราะห์ออกไปอยู่กันด้วยกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะเลิกค้าประเวณีและทราบว่สถานสงเคราะห์กำลังพิจารณาสอบประวัติชายผู้นั้นอยู่

รายชื่อ
รายชื่อ ๒

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อ เปี้ย อายุ ๒๕ ปี เข้ารับการสงเคราะห์เนื่องจากถูกจับกุมตาม พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี ภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดอยุธยา ไม่เคยได้รับการศึกษามาก่อนจึงไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้ เมื่ออายุ ๕ ปี ไทยายภูมิลำเนามาอยู่กับอาวที่จังหวัดสระบุรี เนื่องจากฐานะไม่ค่อยสู้ดีนัก จึงต้องช่วยครอบครัวหารายได้ด้วยการหาบเร่ของขาย ต่อมาเมื่ออายุ ๑๕ ปี ไทรู้จักชอบพอกับชายคนหนึ่งอายุประมาณ ๒๐ ปี มีอาชีพรับรถรับจ้าง แต่ก็ยังไม่ได้กินอยู่ด้วย จนกระทั่งปีต่อมา บิดาผู้รับการสงเคราะห์ได้พาผู้รับการสงเคราะห์มาทำงานทำที่กรุงเทพฯ โดยให้เป็นเด็กรับใช้และมีหน้าที่เลี้ยงเด็กอยู่ในร้านขายเครื่องสำอางค์แถวโรงพยาบาลนครเฉลิมกรุง ได้เงินเดือน ๆ ละ ๗๐ บาท อยู่ที่นี่ได้ประมาณ ๕ เดือนเศษ ชายคนที่เคยรู้จักชอบพอกันก็ตามมาหา และได้ตกลงอยู่กินด้วยกันโดยได้รับความเห็นชอบจากบิดาของผู้รับการสงเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาเป็นไปโดยราบรื่น สามีได้พาผู้รับการสงเคราะห์ไปอยู่อาศัยกับป่าที่พระโขนง อยู่ด้วยกันประมาณ ๖ ปี เกิดบุตรด้วยกัน ๑ คน เป็นหญิง ภายหลังทราบว่าสามีได้ยุ่งเกี่ยวกับหญิงอื่น จึงเกิดทะเลาะกันภายในครอบครัว ผู้รับการสงเคราะห์จึงตัดสินใจแยกกับสามีโดยไดมอบบุตรไว้กับสามี แล้วกลับไปอยู่สระบุรีกับบิดาตามเดิม อยู่ที่นี่ไม่นานนักได้เกิดชอบพอกับชายอีกคนหนึ่งอายุไล่เลี่ยกัน มีอาชีพเป็นพนักงานเก็บค่าโดยสารรถประจำทาง และอยู่กินด้วยกันที่นั่นโดยได้แยกไปอยู่กับสามีตามลำพัง และประกอบอาชีพค้าขายเหมือนเช่นเดิม อยู่ด้วยกันประมาณ ๕ ปี เกิดบุตรด้วยกัน ๒ คน เป็นหญิง ๒ คนและชาย ๑ คน และก็เช่นเดียวกับเมื่อครั้งก่อน สามีเกิดไปมีภรรยาใหม่ จึงทำให้ผู้รับการสงเคราะห์เลิกกับสามี โดยบุตรทั้ง ๓ คนไปอาศัยอยู่กับอาที่สระบุรี และทำการค้าหาเลี้ยงตัวและบุตร ทำการค้าขายอยู่ได้ประมาณหนึ่งปีมีรายได้น้อยไม่พอกินพอใช้ ประกอบกับการไม่ได้รับการเหลียวแลช่วยเหลือในด้านการเงินจากสามี เมื่อได้รับการชักชวนจากหญิงโสเภณีซึ่งรู้จักกันใหม่มาประกอบอาชีพที่กรุงเทพฯ จึงเต็มใจและสมัครใจค้าประเวณี นับแต่นั้นมาผู้รับการสงเคราะห์ได้ติดตามหญิงโสเภณีคนนั้นมา และเริ่มค้าประเวณี

ที่รังสิตเป็นครั้งแรก จนกระทั่งถูกจับกุม รวมระยะเวลาที่จำขังรวม ๕ เดือนเศษ

๒. ประวัติครอบครัว

บิดามารดาของผู้รับการสงเคราะห์เดิมมีอาชีพทำนา มีฐานะไม่สู้จะดีนัก เมื่อผู้รับการสงเคราะห์อายุได้ ๕ ปี มารดาก็ถึงแก่กรรม บิดาจึงพาผู้รับการสงเคราะห์และบุตรคนอื่น ๆ ไปอยู่สระบุรีโดยอาศัยอยู่กับอาว์ สำหรับพี่น้องรวมบิดามารดาเดียวกับผู้รับการสงเคราะห์ มีด้วยกันทั้งสิ้นถึง ๑๔ คน แต่ถึงแก่กรรมเสียเป็นส่วนใหญ่ คงเหลือเพียง ๖ คน เท่านั้น แต่ละคนไม่ผู้ได้รับการศึกษามากนัก ในระหว่างที่อยู่สระบุรี บิดาได้ประกอบอาชีพรับจ้าง ซึ่งมีรายได้น้อย ภาระส่วนใหญ่จึงอยู่ที่อาและผู้ที่พอจะช่วยเหลือครอบครัวได้ จึงเป็นเหตุให้ผู้รับการสงเคราะห์ต้องค้าขายหาเงินตั้งแต่อายุน้อย ส่วนบิดาเมื่อมาอยู่สระบุรีก็ไ้ภรรยาใหม่ และอยู่กินด้วยกันจนเกิดบุตรอีก ๔ คน ซึ่งนับเป็นภาระแก่ครอบครัวมากยิ่งขึ้น สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้รับการสงเคราะห์กับบิดาและพี่ ๆ น้อง ๆ นั้นก็เป็นไปด้วยดี ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน บิดาของผู้รับการสงเคราะห์นั้นไม่ปรากฏว่ามีนิสัยสุราหรือนอกใจ ผู้รับการสงเคราะห์จึงไม่ได้รับการปฏิบัติอันจะก่อให้เกิดผลทางด้านจิตใจ ส่วนเรื่องเกี่ยวกับสิ่งเสพติดนั้น ทราบว่าบิดาสูบบุหรี่เป็นประจำและเสพยาสุราเป็นประจำ แต่มิได้เกี่ยวข้องกับงานนั้น นอกจากนี้ก็ไม่ปรากฏพบสิ่งบกพร่องทางร่างกายของบิดามารดาและการกระทำผิดอื่นใดมาก่อน

๓. ลักษณะสิ่งแวดล้อม

บ้านเดิมในอยุธยาเป็นชนบทห่างไกลจากชุมชน สิ่งแวดล้อมในวัยเด็กจึงไม่มีสิ่งชักจูงที่จะทำให้ผู้รับการสงเคราะห์ประพฤติผิด ต่อมาเมื่อครั้งอยู่สระบุรี บ้านที่อยู่อาศัยเป็นบ้านไม่ใหญ่นัก อยู่ในเมือง ประกอบกับผู้รับการสงเคราะห์ต้องออกค้าขายเพื่อหารายได้ จึงทำให้เรียนรู้ความเป็นไปของโลกมากขึ้น จนกระทั่งใคร่จักชอบพอกับชายขึ้นเป็นครั้งแรก แต่ก็ยังมีได้ประพฤติคนในทางเสียหายแต่อย่างใด ภายหลังได้มาอยู่ที่กรุงเทพฯ เป็นเวลาประมาณ ๖ ปี ก็ได้รับจ้างทำการค้าขายก็มิได้รับอิทธิพลที่เลวร้ายที่จะชักจูงให้ประพฤติผิด

นอกจากความกระทบกระเทือนใจจากการหย่าขาดกับสามี ครั้งต่อมาอยู่ที่สระบุรีกับสามีใหม่ี่นี้เอง นับว่าได้รับอิทธิพลจากสิ่งชั่วร้าย กล่าวคือ ระยะเวลาที่ผู้รับการสงเคราะห์อาศัยอยู่กับสามีในศาลคดีเป็นย่ายชุมชนที่อัครไอลกับสำนักโสเภณีจนใคร่จุกกับโสเภณีที่นั่น เหตุนี้เอง เมื่อภายหลังเกิดปัญหาทางครอบครัวและได้รับการชักชวนจากหญิงโสเภณีให้ประกอบการค้าประเวณี จึงทำให้ผู้รับการสงเคราะห์ตัดสินใจค้าประเวณี

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างค้าประเวณี

ผู้รับการสงเคราะห์เริ่มค้าประเวณีครั้งแรก ที่รังสิต และอยู่ในสำนักนั้นตลอดมา โดยมีโค่เปลี่ยนสถานที่ค้าเลยตลอดระยะเวลา ๕ เดือนเศษจนกระทั่งถูกจับกุมตัว ในระหว่างที่ค้าประเวณีได้รับค่าตอบแทนครั้งละ ๒๐ บาทมีรายโค่เฉลี่ยตกคืนละ ๑๕๐ บาท ซึ่งนับว่ามีรายโค่ดีพอสมควร จึงทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น เนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์มีโค่ใช้เงินในทางที่ฟุ้งเฟ้อ จึงทำให้สามารถออมทรัพย์เป็นเงินสดไว้โค่พันกว่าบาท และยังมีทองคำหนัก ๒ บาท หลังจากที่ต้องใช้จ่ายในการอุปการะเลี้ยงดูบุตรอีก ๓ คน และให้บิดาเป็นครั้งคราวในระหว่างที่ค้าประเวณีนั้น ใคร่จุกชอบพอกับชายคนหนึ่งอายุ ๕๐ ปี อาชีพเป็นสารวัตรกำนันในจังหวัดปทุมธานี หลังจากที่ชอบพอกันโค่เป็นเวลาประมาณ ๑ เดือน ก็ได้รับการชักชวนให้เลิกค้าประเวณีและไปกินอยู่ด้วย แต่ก็ยังไม่โค่ตัดสินใจพอโค่ถูกจับกุมเสียก่อน ในระหว่างที่ถูกจับกุมตัวนี้ ก็ได้รับการประกันตัวและไปอยู่กินกับชายผู้นั้นเป็นเวลา ๒ - ๓ เดือน จนตั้งใจว่าจะเลิกค้าประเวณีและติดตามไปอยู่กับชายผู้นั้น แต่หากต้องถูกส่งตัวมารับการสงเคราะห์ตาม

กฎหมาย

๕. ข้อมูลทางเพศ

ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้มีความเป็นไปในด้านทางเพศเป็นปกติเรียบร้อย คือเริ่มมีประจำเดือนเมื่ออายุ ๑๒ ปีและเริ่มเกี่ยวข้องกับชายเป็นครั้งแรกเมื่ออายุ ๑๕ ปี โดยไม่เกี่ยวข้องกับหรือประพฤติดังทางเพศมาก่อนจนกระทั่งอยู่กินกับชายที่ชอบพอกันแรก อยู่กินกับชายคนแรกถึง ๖ ปี และเกิดบุตรด้วยกัน ส่วนคนที่สองก็อยู่กินด้วยกันนานถึง ๕ ปี จนมีบุตรด้วยกัน

ถึง ๓ คน ซึ่งแสดงว่าไม่พบความผิดปกติในด้านทางเพศ และก็เช่นเดียวกันกับโสเภณีรายอื่น ๆ ที่ไม่เคยพอใจในทางทางเพศนอกจากการหวังประโยชน์ตอบแทน

๖. เกี่ยวกับการส่งเคราะห์

ผู้รับการส่งเคราะห์ได้รับการส่งเคราะห์มาเป็นเวลา ๕ เดือนเศษโดยได้รับการฝึกอาชีพในด้านการบริบาลทารก ทั้งนี้เนื่องจากผู้รับการส่งเคราะห์ไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้เลย ประกอบกับการที่เคยมีบุตรมาหลายคนจึงได้รับการฝึกอาชีพในด้านการบริบาลทารก สำหรับแนวทางที่จะประกอบอาชีพภายหลังที่ได้รับการปลดปล่อยนั้น ผู้รับการส่งเคราะห์ตั้งใจว่าหลังจากกลับไปเยี่ยมเยียนบุตรที่สระบุรีแล้วจะไปอยู่กับชายที่ชอบกันคนหลังสุดนี้ ถ้าบิดาไม่ยินยอมก็จะหาชายอยู่ที่สระบุรีเพื่อเลี้ยงบุตรต่อไป ฉะนั้นพิจารณาถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอาชีพจึงไม่ใช้ในการประกอบอาชีพการหาเลี้ยงชีวิต แต่อาจจะใช้เลี้ยงบุตรของตนเองได้ เกี่ยวกับที่จะออกไปประกอบอาชีพเดิมอีกนั้น ผู้รับการส่งเคราะห์ตั้งใจว่าจะไม่กระทำอีก ด้วยกลัวว่าจะถูกจับกุมเข้ารับการฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์อีกซึ่งอาจจะต้องอยู่ในสถานสงเคราะห์เป็นเวลานานกว่าที่เป็นอยู่ ผู้รับการส่งเคราะห์ได้รับการเยี่ยมเยียนเป็นเวลาบ่อยครั้งจากชายที่ชอบพอเกี่ยวของกันอยู่ และทราบว่าจะได้รับการปลดปล่อยจากสถานสงเคราะห์ในเร็ว ๆ นี้ เนื่องจากชายผู้นั้นแสดงความจำนงขอรับตัวออกไปกินอยู่ฉันท์สามีภรรยากันอย่างถูกต้องตามกฎหมายต่อไป ซึ่งขณะนี้การสอบประวัติของชายผู้นั้นก็ดำเนินการเสร็จแล้วปรากฏว่าไม่เคยมีความประพฤติเสียหายมาก่อน หากินโดยสุจริตและมีหลักฐานเป็นที่น่าพอใจ.

รายชื่อ ๓

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อ ตู อายุ ๔๐ ปี เข้ารับการสงเคราะห์เพราะถูกจับกุมตาม พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี ภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดนครราชสีมา ใ้รับการศึกษจนถึงมัธยมปีที่ ๖ เคยมีอาชีพเป็นครูประชาบาล เมื่ออายุ ๒๐ ปีได้ทำการสมรสกับชายผู้หนึ่งซึ่งมีอายุไล่เลี่ยกัน จึงลาออกจากอาชีพครูติดตามสามีไปทำการค้าที่อุบลราชธานี อยู่กินกับสามีถึง ๕ ปีแต่ไม่มีบุตรด้วยกัน ต่อมาได้แยกกับสามีเข้ามารับจ้างทำงานบ้านในกรุงเทพฯ โดยฉวนการคิดคอกทางนายหนา ทำงานอยู่ได้ ๓ ปี ก็ได้เปลี่ยนงานเป็นคนขายของหนาราน เพราะมีรายได้ดีกว่าเดิม ดำเนินอาชีพนี้อยู่ถึง ๘ ปี ในที่สุดได้รับการชักชวนจากเพื่อนให้ประกอบการค้าประเวณี แต่ทำครั้งคราวได้เพียง ๓-๔ ครั้งก็ถูกจับกุมและถูกส่งมารับการสงเคราะห์

๒. ประวัติครอบครัว

บิดามารดามีอาชีพทำนา ฐานะอยู่ในขั้นดี แต่ได้หย่าขาดจากกันตั้งแต่ผู้รับการสงเคราะห์อยู่ในครรภ์มารดา บิดามีภรรยาใหม่ ผู้รับการสงเคราะห์อยู่กับมารดาจนกระทั่งอายุได้ ๓ - ๔ ปี มารดาก็มีสามีใหม่ บิดาเลี้ยงมีอาชีพทำนาและเป็นที่นา มีความรู้ชั้นนักธรรมและเกิดบุตรกับมารดาของผู้รับการสงเคราะห์ ๕ คน ทุกคนได้รับการศึกษาตามสมควร เมื่ออายุ ๑๓ ปี ผู้รับการสงเคราะห์พบบิดาจริงและได้ไปอยู่ด้วยเพื่อให้บิดาอุปการะสงเสียดให้เล่าเรียน แต่ไปอยู่ได้เพียงปีเดียวก็กลับไปอยู่กับมารดาและบิดาเลี้ยงตามเดิมเนื่องจากไปไม่ถูกมารดาเลี้ยง ในคานชอบกพร่องทางกายและจิตใจของผู้รับการสงเคราะห์กับครอบครัว เดิมนั้นไม่ปรากฏ ส่วนบิดาจริงมีนิสัยชอบเล่นการพนันและมารดาจริงติดสุราเนื่องจากรัษฎประ- ทานยาของสุราเป็นประจำ สำหรับการประกอบอาชีพของบิดาเลี้ยงและมารดาชายันชั้นแข็งพอสมควร

๓. ลักษณะสิ่งแวดล้อม

ผู้รับการสงเคราะห์อาศัยในชนบท แม้จะอยู่ในครอบครัวซึ่งมีฐานะดีพอสมควร ก็อยู่กับบิดาเลี้ยงและมารดาด้วยความสงบและได้รับความรักใคร่ตลอดมา แต่ก็ต้องพบกับ

สภาพบ้านแตกมาตั้งแต่เกิด ความสัมพันธ์กับพี่น้องรวมมารดาคนอื่น ๆ เป็นไปด้วยดี ภายหลังไปอยู่กับบิดาจริงเพื่อหนีตาอุปการะ แต่ก็ได้ได้รับความผิดหวัง จนกระทั่งสำเร็จมัธยมศึกษา จึงได้แต่งงาน และได้ติดตามสามีไปดำเนินการค้าที่จังหวัดอุบลฯ ภายหลังหย่ากับสามีกลับบ้านมาอยู่ที่ราชสีมาใต้ ๘ เดือนเศษก็เดินทางมาทำงานในกรุงเทพฯ ทำงานนานแถวเขาวราชทำงานได้ ๓ ปี ได้เงินเดือน ๒๐๐ ถึง ๓๐๐ บาท ในที่สุดย้ายไปขายของหนาร้านที่สี่กพระยาศรี เงินเดือน ๔๕๐ บาท ในระหว่างนั้นใคร่จึกกับหญิงที่ทำงานมาที่เช่าห้องติดกัน และชอบพอได้ไปมาหาสู่และเที่ยวด้วยกันเสมอ ในระยะหลังผู้รับการสงเคราะห์ต้องการมีสามีใหม่ ทั้ง ๆ ที่อายุเกือบ ๔๐ ปีแล้ว ประกอบกับการได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนในเรื่องนี้ จึงได้รับการแนะนำให้รู้จักกับชายผู้หนึ่งและได้ไปเที่ยวด้วยกันกับชายผู้นั้น ภายหลังได้เสียตัวให้กับชายผู้นั้นที่โรงแรมโดยเข้าใจว่าชายผู้นั้นต้องการรับเลี้ยงดูไว้เป็นภรรยา การเสียตัวครั้งนี้ได้รับเงินเป็นค่าตอบแทน ๒๐๐ บาท ทอมาก็ได้ไปกับชายคนเดิมอีก ทั้ง ๆ ที่ทราบว่าชายนั้นไม่ต้องการไปเป็นภรรยาดังที่คิด และได้รับเงินตอบแทนเช่นเดิม ครั้งที่สามได้ขายหน้าใหม่เป็นลูกค้า ครั้งสุดท้ายยังไม่ทันพบลูกค้าก็ถูกจับเสียก่อน การค้าประเวณีทุกครั้งได้รับการนัดแนะจากคนกลางให้ไปพบที่บริเวณสะพานพุทธและไปค้าประเวณีตามโรงแรมต่าง ๆ

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างค้าประเวณี

ทำการค้าประเวณี ๒ - ๓ ครั้งก็ถูกจับเสียก่อน ขณะที่ค้าประเวณีก็มีอาชีพขายของหนาร้านอยู่แล้ว มีรายได้พอใช้จ่ายไม่ขัดสน การที่ค้าประเวณีเพราะต้องการมีสามีใหม่เมื่อไม่เป็นที่ต้องการ แต่เห็นว่ารายได้ก็จึงค้าประเวณีต่อไป โดยแอบหนีนายจ้างไปค้าเป็นครั้งคราวจนกระทั่งถูกจับที่บริเวณสะพานพุทธฯ

๕. ข้อมูลทางเพศ

ผู้รับการสงเคราะห์มีประจำเดือนเมื่ออายุ ๑๔ ปี ไม่เคยทราบเรื่องทางเพศมาก่อน จนกระทั่งแต่งงานเมื่ออายุ ๒๐ ปี เคยชอบพอกับชายผู้เป็นสามีตั้งแต่ครั้งเป็นนักเรียนอายุ ๑๖ ปี เท่าที่ทราบไม่ปรากฏสิ่งผิดปกติ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าอายุ ๔๐ ปีแล้วยังพยายาม

จะมีสามีใหม่อีก ส่วนเรื่องทางเพศในระหว่างคาบประเวณีก็คงเป็นเช่นเดียวกับโสเภณีทั่วไป

๖. เกี่ยวกับสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ได้รับการสงเคราะห์เป็นเวลา ๒ เดือนเศษ ได้รับการฝึกอาชีพ ทางคานเวียงพิมพ์ การฝึกหัดงานปรากฏว่าได้ผลและมีรายได้เล็กน้อย ผู้รับการสงเคราะห์ ตั้งใจว่าหลังจากการปลดปล่อยจะกลับไปทำบัตรประชาชนที่บ้านและขายของหนารานที่เดิม เพราะไม่สนใจที่จะได้รับการฝึกอบรมเท่าใดนัก รอคอยแต่ที่จะได้รับการปลดปล่อยและภายหลัง การปลดปล่อยอาจกลับไปคาบประเวณีเช่นเดิม.

รายชื่อ

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อ แป้ว อายุ ๒๒ ปี ได้เข้ารับการสงเคราะห์เพราะถูกจับกุมตาม พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี ภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดพิษณุโลก มีความรู้เพียงชั้นประถมปีที่ ๒ ผู้รับการสงเคราะห์หนีออกจากบ้านเมื่ออายุ ๑๕ ปี มาอยู่กับป้าที่นครสวรรค์ ภายหลังที่อยู่ได้ระยะเดือนใดก็ถูกจับกับหญิงคนหนึ่งและถูกหญิงคนนั้นหลอกลวงมาขายให้ชายคนหนึ่งที่นครสวรรค์ ถูกบังคับให้ค้าประเวณี ๓ ครั้ง ในระยะเพียง ๔ วัน ต่อมาถูกพามาขายต่อไว้ที่ชนบทอยู่ได้ ๕ วันจึงหลบหนีไปเป็นลูกจ้างที่ลพบุรี ทำงานได้ประมาณ ๑ ปี ใดก็ถูกจับถูกชายเจ้าของสำนักหาเงินที่บางโพและได้รับการชักชวนให้เข้ามาทำงานทั่วที่กรุงเทพฯ ต่อมาได้เสียตัวให้กับชายผู้นั้นโดยสมัครใจ อยู่ด้วยกัน ๑ เดือนจึงถูกชวนให้หาเงิน จึงเริ่มค้าประเวณีโดยสมัครใจ แต่ขึ้นมาโดยเห็นวารายได้ดี ภายหลังใดก็ถูกจับกับชายคนหนึ่งซึ่งเป็นตำรวจ อายุ ๒๕ ปี จึงเลิกค้าประเวณีและหันมาค้าขายอยู่กับภรรยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรสเป็นเวลาถึง ๕ ปี เกิดบุตรหญิงด้วยกัน ๑ คน ปัจจุบันอายุ ๒ ปี ภายหลังสามีประสบปัญหาทางการเงินเนื่องจากไปขับรถชน ต้องชดเชยค่าเสียหายประมาณ ๕,๐๐๐ บาท ผู้รับการสงเคราะห์จึงหนีมาค้าประเวณีเพื่อให้สามีมีโอกาสชำระหนี้โดยไม่ต้องห่วงครอบครัว ทำการค้าประเวณีอยู่ได้ ๖ เดือนก็ถูกจับโดยตำรวจกองปราบปรามและถูกส่งมารับการสงเคราะห์ ก่อนหน้านั้นเคยถูกจับกุม ๒ ครั้ง แต่ไม่ถูกส่งมารับการสงเคราะห์เลย เนื่องจากสำนักที่ค้าประเวณีอยู่นอกเขตจังหวัดที่มีการส่งตัวเข้ารับการสงเคราะห์ สถานที่ค้าประเวณีนั้นได้เริ่มที่ปากน้ำโพ ต่อมาย้ายมาที่บางโพ กรมชลประทาน และรังสิต จนกระทั่งถูกจับกุมและได้รับการสงเคราะห์

๒. ประวัติครอบครัว

บิดามารดามีอาชีพทำไร่ ทำสวน มีฐานะปานกลาง บิดามารดามีความรู้พออ่านออกเขียนได้ ผู้รับการสงเคราะห์เป็นบุตรคนสุดท้อง มีพี่ ๓ คน เป็นชาย ๒ คน หญิง ๑ คน แต่ละคนมีความรู้ไม่เกินชั้นประถมปีที่ ๔ บิดามารดาหย่ากันตั้งแต่ผู้รับการสงเคราะห์ยังอยู่

ในกรรมมารดา สาเหตุหย่าเนื่องจากบิดาเป็นโรคประสาทแล้วหนีไปอยู่ที่อื่น ผู้รับการสงเคราะห์ จึงไม่ใคร่พบบิดาจนกระทั่งอายุ ๑๓ ปี จึงได้พบกับบิดาในงานววชของพี่ชายคนโต ส่วนมารดา มีสามีใหม่ตั้งแต่ผู้รับการสงเคราะห์อายุ ๓ ปี ผู้รับการสงเคราะห์กับพี่คนอื่น ๆ จึงตกอยู่ใน ความอุปการะของยายตั้งแต่เล็ก เพราะยายไม่ชอบสามีใหม่ของมารดา จึงได้ให้ไปทำมาหากินที่ปลายนา เมื่อพบบิดาผู้รับการสงเคราะห์ได้ติดตามไปอยู่กับบิดาได้ประมาณ ๑ ปีเศษ แต่ปรากฏว่าบิดามีบุตรที่จะต้องอุปการะซึ่งเกิดกับภรรยาใหม่ถึง ๕ คน ทำให้ไม่สามารถอุปการะได้เต็มที่ และผู้รับการสงเคราะห์ไม่ถูกกับมารดาเลี้ยงจึงกลับไปอยู่กับยายตามเดิม

ในด้านความสมบูรณ์ทางร่างกายนั้น ผู้รับการสงเคราะห์ไม่ชอบกพร่องทางร่างกาย แต่ทราบว่าสติปัญญาไม่ค่อยฉลาด เนื่องจากเคยป่วยเป็นไทฟอยด์เมื่อครั้งเป็นเด็ก ส่วนบิดา เป็นคนพิการเนื่องจากโรคอัมพาตหมดความรู้สึกไปครึ่งตัวในซีกด้านซ้าย และเพิ่งถึงแก่กรรม เมื่อประมาณ ๓ - ๔ ปีมานี้ ส่วนมารดา ยังคงอยู่กับสามีใหม่จนกระทั่งปัจจุบัน

๓. ลักษณะสิ่งแวดล้อม

ผู้รับการสงเคราะห์อยู่ในชนบทกับยายในบ้านค่อนข้างใหญ่ซึ่งภายหลังอุทิศให้เป็นสมบัติของวัด เมื่ออยู่กับป้าที่นครสวรรค์นั้นอยู่ในตัวเมืองจนกระทั่งถูกหลอกลวงให้ค้าประเวณี ในระหว่างที่ทำงานเป็นลูกจ้างที่ลพบุรีก็อยู่ในตัวเมืองใกล้สำนักค้าประเวณีแล้วก็ยังอาศัยอยู่ในย่านที่ใกล้ชิดกับโสเภณีอีก โดยค้าขายสินค้าให้กับหญิงโสเภณี ในระยะนี้จึงมีโอกาสดูถูกชกจูงให้ค้าประเวณีไ้คงาย

สำหรับอิทธิพลสิ่งแวดล้อมที่ได้รับในระยะเริ่มแรกก่อนการประกอบการค้าประเวณี นั้น ได้แก่วความเกี่ยวพันทางด้านครอบครัวที่ไม่สู้ดี กล่าวคือ เมื่อครั้งอาศัยอยู่กับยายนั้นแม้ไม่เคยได้รับการดูคา เช่นเดียวกับยายเลย แต่ไม่ถูกกับพี่ชายทั้งสองซึ่งเป็นคนมีนิสัยเกะกะเกเร นอกจากนี้ยังไม่ถูกกับพี่สะใภ้ เนื่องจากความอิจฉาริษยาครอบครัวครั้งสุดท้ายทะเลาะกับพี่สะใภ้จนกระทั่งถูกพี่ชายตบตีเอา จึงหนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี

ในระหว่างประกอบการค้าขายผู้รับการสงเคราะห์ได้มีวสุ่มกับหญิงโสเภณีได้รับการชกจูงการกระทำไม่คี่ หักเงินการพนันจนตึคนิสัย และเมื่อเริ่มค้าประเวณีนั้นได้หักสูญบุตร

จนคิด ในระหว่างคำประเวณี ผู้รับการสงเคราะห์มิได้ใช้เงินไปในทางฟุ่มเฟือย ส่วนใหญ่เงินที่ได้เก็บไว้และหมดไปด้วยการซื้อเครื่องใช้ ซึ่งมีมูลค่าประมาณ ๒๐,๐๐๐ การเที่ยวเตร่และมหรสพเป็นไปโดยปกติ

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างคำประเวณี

เริ่มคำประเวณีครั้งแรกที่นครสวรรค์ สาเหตุเนื่องจากถูกลอวงและถูกบังคับ ขณะที่หนีไปเป็นลูกจ้างที่ลพบุรีนั้นได้รับความเดือดร้อนในทางเศรษฐกิจตั้งแต่เริ่มออกจากบ้านตลอดมา ประกอบกับเคยคำประเวณีอยู่แล้วในอดีต จึงเป็นเหตุให้หันกลับไปคำประเวณีโดยสมัครใจอีกครั้งหนึ่ง ในระหว่างนี้ผู้รับการสงเคราะห์รายได้มากขึ้น จึงได้เก็บเงินไว้ และของเครื่องใช้โดยไม่ใช้ฟุ่มเฟือยนัก ผู้คำประเวณีชอบพอกับลูกชายเจ้าของสำนัก ซึ่งอยู่ด้วยกันไม่จริงจังกนัก ก็เลิกกันไป ภายหลังอยู่กับชายอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นตำรวจเกิคุมตรด้วยกัน การคำประเวณีครั้งหลังเป็นไปโดยสมัครใจ เพราะอยากได้เงิน ผู้รับการสงเคราะห์เคยรู้สึกเสียใจในการคำประเวณี ได้รับการบอกเล่าว่าผู้รับการสงเคราะห์เคยพยายามฆ่าตัวตาย ๒ ครั้ง ผู้รับการสงเคราะห์พยายามจะเลิกประกอบอาชีพนี้ คงคาเฉพาะคราวจำเป็นเนื่องจากความจำเป็นทางเศรษฐกิจ เพื่อเงินที่จะได้มาช่วยแบ่งเบาภาระเลี้ยงดูบุตรของสามี

๕. ข้อมูลทางเพศ

ผู้รับการสงเคราะห์มีประจำเดือนเมื่ออายุ ๑๔ ปี ไม่เคยเกี่ยวข้องกับชายคนอื่น จนกระทั่งคำประเวณีเมื่ออายุ ๑๕ ปี ผู้รับการสงเคราะห์ไม่เคยทราบเรื่องทางเพศมาก่อนเลยจนกระทั่งเสียตัวครั้งแรก เพราะถูกบังคับให้คำประเวณีกับแขก ในการเกี่ยวข้องกับชายคนต่อมาได้ชยพอกับลูกชายเจ้าของสำนักและได้อยู่กินด้วยกันอย่างปกติได้เพียงเดือนเศษ จึงรู้ชายนั้นมิได้จริงจังกกับตนจึงเลิกเกี่ยวข้องกับและประกอบการค้าประเวณี จนกระทั่งภายหลังได้รู้จักชอบพอกับตำรวจคนหนึ่ง และอยู่กินด้วยกัน เรื่องราวทางเพศเป็นไปโดยปกติ

๖. เกี่ยวกับการสงเคราะห์

ได้รับการสงเคราะห์มาเป็นเวลา ๔ เดือน ได้รับการฝึกอาชีพโดยการใช้จ่าย
หน้าที่ทางคานธุกรรมการ ไม่มีความรู้ที่จะฝึกหัดอาชีพอื่นใดจึงมิได้รับการสงเคราะห์ในคาน
การฝึกอาชีพเลย ในระหว่างที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ได้รับการเยี่ยมเยียนบ่อยครั้งจาก
สามี จึงไม่ค่อยเบื่อครอน นอกจากเป็นห่วงบุตรซึ่งฝากผู้อื่นเลี้ยง

หลังจากรับการปลดปล่อยแล้ว ผู้รับการสงเคราะห์ตั้งใจจะไปประกอบอาชีพ
ค้าขาย และอยู่กินกับสามีเช่นเดิม โดยไม่คิดจะกลับบ้าน ส่วนการค้าประเวณีนั้นตั้งใจจะ
เลิกคานนอกจากว่าสามีจะทิ้งขว้างไม่เลี้ยงดู.

รายชื่อ
รายชื่อ

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อ คีต ใ้รับการบอกกล่าวว่ามีอายุ ๒๐ ปี เข้ารับการสงเคราะห์เพราะถูกจับกุมตาม พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี ภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดจันทบุรี ใ้รับการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ผู้รับการสงเคราะห์ทำอาชีพค้าขายมาตั้งแต่เล็ก และอยู่ในความปกครองของพี่สาวตลอดมาจนกระทั่งแต่งงาน ผู้รับการสงเคราะห์แต่งงานกับชายในจังหวัดเดียวกันที่รู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก อยู่ด้วยกันได้ปีเศษ ก็เกิดแยกทางกัน เมื่อผู้รับการสงเคราะห์หมั้นกับใครสักคน ๓ เดือนเนื่องจากเข้าใจว่าสามีไปเกี่ยวข้องกับหญิงอื่น ต่อจากนั้นใ้รับการบอกกล่าวจากผู้รับการสงเคราะห์ว่ามุ่งเดินทางมากรุงเทพฯ เพื่อจะมาเที่ยวแต่กลับลงแควที่จังหวัดระยองและถูกพาไปขายไว้ที่สำนักค้าประเวณี แต่ก็มิได้ค้าประเวณีเพราะหนีรอดมาได้ หลังจากนั้นก็มากรุงเทพฯ แต่ก็ถูกหลอกไปขายไว้ที่สำนักโสเภณียานหัวลำโพง และก็เริ่มค้าประเวณีตั้งแต่นั้นมา หลังจากนั้นทราบว่าโดยชายที่ประเวณีหลายครั้งทั้งในพระนครและต่างจังหวัด คือที่ ฉะเชิงเทรา ศรียาน และครั้งสุดท้ายค้าประเวณีที่นางเลิ้งใต้ ๒ เดือนเศษก็ถูกจับเข้ารับการสงเคราะห์ เกี่ยวกับการทำงานอื่นนอกจากค้าประเวณีนั้น ทราบว่าเคยทำงานเป็นลูกจ้างร้านขายกาแฟแถวยานหัวลำโพง แต่อยู่ได้ไม่นานนักก็ลาออก นอกจากนี้ทราบว่า หลังจากได้ค้าประเวณีแล้วเคยรู้จักกับชายคนหนึ่งที่เป็นลูกคามีอาชีพรับจ้างและเคยไปอยู่ด้วยกันระยะเวลาหนึ่งภายหลังก็เลิกกัน สำหรับผู้รับการสงเคราะห์วัยนี้ไม่สามารถบอกประวัติให้ทราบได้อย่างละเอียด ทั้งนี้เนื่องจากป่วยเป็นโรคจิต กล่าวคือมีอาการปรากฏคล้ายเด็กปัญญาอ่อน แม่แท้ที่ชอกเลาว่าอายุ ๒๐ ปีนั้นก็ไม่น่าจะเชื่อเพราะสังเกตเห็นว่าวัยที่แม่จริงควรจะมากกว่านั้น ส่วนเรื่องอื่นๆ เช่น สาเหตุการย้ายที่ค้าประเวณีแต่ละครั้ง อายุและการศึกษาของสามี ระยะเวลาที่ค้าประเวณี ฯลฯ ยิ่งไปกว่านั้นยังใ้รับทราบมาจากผู้รับการสงเคราะห์ว่าบางครั้งเคยเที่ยวขอทาน อย่างไรก็ตาม ในเรื่องเกี่ยวกับตัวผู้รับการสงเคราะห์นั้นทราบว่าไม่เคยเจ็บป่วยมาก่อน จึงเข้าใจว่าการผิดปกติทางจิตน่าจะมิได้เกิดจากความเจ็บป่วย แต่ก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าเกิดจากเหตุใด

๒. ประวัติครอบครัว

ได้รับการบอกเล่าว่า บิดามารดาของผู้รับการสงเคราะห์สิ้นชีวิตตั้งแต่ผู้รับการสงเคราะห์ยังเยาว์ เดิมมีอาชีพทำนาและมีสวนยาง มีฐานะค่อนข้างดี มีบุตรด้วยกันหลายคนแต่ไม่ทราบแน่ชัดว่ามีเท่าใด ผู้รับการสงเคราะห์บอกว่า ตนมีมารดาเลี้ยง มารดามีบุตรหลายคนทั้งติดมาจากสามีเดิมและเกิดกับบิดาตน อย่างไรก็ตามก็ดี ความสัมพันธ์ในครอบครัวนั้น ผู้รับการสงเคราะห์ไม่เคยเกลียดชังผู้ใด แม้ว่าจะเคยขัดแย้งกับมารดาเลี้ยงและพี่น้องต่างมารดาในเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดิน ผู้รับการสงเคราะห์ไม่เคยได้รับความกระทบกระเทือนใจจากการปฏิบัติในครอบครัวเลย จึงไม่พบสาเหตุในคววนอิทธิพลที่ครอบครัวมีต่อสำหรับบิดามารดาผู้รับการสงเคราะห์นั้นไม่มีข้อบกพร่องทางกายและไม่เสพยาสิ่งเสพติดอย่างไรเลย นับได้ว่าครอบครัวมีได้เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

๓. ลักษณะสิ่งแวดล้อม

ผู้รับการสงเคราะห์อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง อันเป็นชุมชนแต่ก็ไม่เคยได้รับการเรียนรู้แบบอย่างความประพฤติดีมาก่อน สำหรับตัวผู้รับการสงเคราะห์นั้น ภายหลังเมื่อออกจากบ้านแล้วจึงได้เริ่มรู้ถึงการค้าประเวณีที่จังหวัดระยอง เมื่อถูกล่อลวงไปขายต่อจากนั้นเมื่อมากรุงเทพฯก็เกี่ยวข้องกับอาชีพค้าประเวณีเรื่อยมา ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้มีนิสัยชอบเที่ยวเตร่มาตั้งแต่เด็ก แต่ก็ไม่เคยเกี่ยวข้องกับการพนันมาก่อน ส่วนสุราและบุหรี่นั้นเดิมไม่เคยเสพยาจนกระทั่งเมื่อค้าประเวณีแล้ว

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างค้าประเวณี

การค้าประเวณีครั้งแรกเริ่มที่แถวหัวลำโพง หลังจากนั้นก็เปลี่ยนที่ค้าอีกหลายแห่ง แต่ก็ไม่ไ้รายละเอียดยก จนครั้งสุดท้ายก่อนถูกจับกุมมาค้าประเวณีที่นางเลิ้งในอัตราครั้งละ ๑๕ บาท โดยวิธีหาแบบเช่ากงสี ในระหว่างค้าประเวณีผู้รับการสงเคราะห์เสพยาสุราอยู่เสมอและเที่ยวเตร่เป็นประจำ นอกจากนั้นยังพุ่มเฟ้อไปในการแต่งตัวอีกด้วย

อย่างไรก็ดี ทราบว่าผู้รับการสงเคราะห์สามารถออมทรัพย์ได้สองพันบาทเศษ และยังมีสร้อยคอทองคำหนักสองสลึงและนาฬิกาหนึ่งเรือน ซึ่งขณะนี้เจ้าของสำนักที่นางเล็งเก็บรักษาไว้ ผู้รับการสงเคราะห์บอกว่าได้ส่งเงินเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรอยู่เสมอ สำหรับผู้รับการสงเคราะห์รายนี้จึงใช้เงินที่หาได้อย่างพุ่มเพี้ยง โดยไม่มีความรับผิดชอบ ส่วนการที่สามารถออมทรัพย์ได้นั้น น่าจะเป็นเพราะวิธีการหาเงินแบบเช่ากงสีมากกว่า ทราบว่าเป็นคนเดียวในสำนักที่ทำแบบวิธีนี้ อาจจะเป็นเพราะผู้รับการสงเคราะห์ขาดความรับผิดชอบต่อและไม่ทันก็เป็นได้ วิธีนี้ทำให้ผู้รับการสงเคราะห์มีโอกาสใช้เงินเพียงวันละ ๑๕ บาท ที่ทางเจ้าของสำนักจ่ายให้เท่านั้น เงินที่ได้มาถูกใช้ไปในการเที่ยวเตร่และดื่มสุรา ส่วนเงินส่วนแบ่งนั้นยังสงสัยว่าของสำนักอาจจะไม่ยอมคืนให้.

๕. ข้อมูลทางเพศ

กรณีเกี่ยวกับข้อมูลทางเพศนั้น ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้ไม่ปรากฏความผิดปกติทางเพศ เคยเกี่ยวข้องกับทางชู้สาวและแต่งงานจนเกิดบุตรมาก่อนคาบประเวณี และทราบว่าไม่เคยเกี่ยวข้องกับเพศมาก่อนจนกระทั่งแต่งงาน ภายหลังเมื่อคาบประเวณีแล้วก็ไม่ปรากฏว่าพอใจในอาชีพนอกจากทำไปเพื่อหวังได้รับเงินและขาดสติความรับผิดชอบต่อ จึงมิได้เลิกประกอบอาชีพ ฉะนั้น ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้จึงกล่าวได้ว่าเป็นโสเภณีเนื่องจากโรคจิต จึงเป็นเหตุให้ถูกลดลงโทษคาบประเวณีไฉฉวย และการคาบประเวณีก็ทำโดยไม่มีความรู้สึกรับผิดชอบต่อในการกระทำเลย

๖. เกี่ยวกับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ได้เข้ารับการสงเคราะห์เป็นเวลาประมาณ ๕ เดือน โดยมิเคยได้รับการเยี่ยมเยียนจากผู้ใดเลย ทั้งนี้อาจเนื่องจากไม่มีญาติพี่น้องทราบถึงเรื่องราวขณะนี้ได้รับการฝึกอาชีพในงานหัตถ์รีดเสื้อผ้า เพราะเคยทำงานรับจ้างซักรีดมาก่อน อย่างไรก็ตาม เมื่อได้รับการปลดปล่อยแล้ว ผู้รับการสงเคราะห์ครั้งแรกตั้งใจว่าจะขอยูติอยู่ภายหลังเปลี่ยนใจอยากกลับไปอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง สำหรับผู้รับการสงเคราะห์รายนี้

ดั่งที่ได้กล่าวแล้วว่า มีจิตตนิคปกติ แต่จนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่เคยได้รับการรักษาจากจิตแพทย์ การสอบประวัติของสถานสงเคราะห์ก็ยังมีได้จัดทำและขณะนี้ก็ยังไม่สามารถติดต่อกับทางญาติพี่น้องได้ อาจจะเป็นคดียุติการสงเคราะห์ไม่อาจให้ข้อเท็จจริงได้ จึงไม่สามารถทราบได้ว่าสถานสงเคราะห์มีนโยบายต่อไปอย่างไร.

รายชื่อ
รายที่ ๖

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อ แป้ว อายุ ๑๓ ปี เข้ารับการสงเคราะห์เนื่องจากถูกเจ้าหน้าที่กองสวัสดิภาพ กรมตำรวจจับส่งมา โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจไปจับกุมเพราะเรร่อนจรจัด หลับนอนแถวบริเวณสะพานหิน ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดชัยนาท เคยได้รับการศึกษาชั้น ป. ๒ แต่เนื่องจากความเกเรไม่สนใจและหนีออกจากบ้าน จึงทำให้ไม่ได้เรียนต่อ ผู้รับการสงเคราะห์เป็นบุตรคนที่ ๖ ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๙ คนของบิดามารดา อาศัยอยู่กับบิดามารดามาตั้งแต่เล็ก จนกระทั่งหนีออกจากบ้านและมาค้าประเวณีในที่สุด

ผู้รับการสงเคราะห์มีนิสัยชอบเที่ยวเตร่มาตั้งแต่เล็ก เคยเป็นหน้าต่างหนีไปถ่ายภาพยนต์บ่อย ๆ จึงถูกมารดาเขียนตี เมื่อใดการคุกคามและเขียนตีจากมารดา จึงเป็นเหตุให้หนีออกจากบ้าน การหนีออกจากบ้านนั้นได้รับการบอกกล่าวมาว่า เคยหนีออกจากบ้านถึง ๔ ครั้ง คือครั้งแรกหนีมาไปหามารดาที่ไปค้าขายที่จังหวัดอุทัยธานี แต่มีผู้พบเข้าจึงนำตัวส่งกลับบ้าน ครั้งที่ ๒ หนีไปเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี โดยไปเที่ยวงานกฐินโดยทางเรือ แล้วก็กลับบ้านเอง ครั้งที่สามหนีไปเที่ยวปากน้ำโพ ซึ่งมีงานอยู่ที่นั่นหลายวัน เทร็ดเตร่หลับนอนอยู่ตามหน้าโรงภาพยนตร์ จนกระทั่งรู้จักและไปอาศัยอยู่กับโสเภณีที่จังหวัดนั้นเอง อย่างไรก็ตาม ภายหลังกู้มารดาตามพบกินน้ำกลับมา ครังสุดท้ายหนีมากรุงเทพฯ เนื่องจากมารดาเคยพามาเยี่ยมญาติที่กรุงเทพฯ ผู้รับการสงเคราะห์คิดอยากจะมาเที่ยวกรุงเทพฯ จึงชะโมยเงินอามา ๑๐๐ บาท แล้วเดินทางมากรุงเทพฯ ผู้รับการสงเคราะห์มาอาศัยอยู่กับลุงแถวบ้านหม้อ อยู่ได้ไม่กี่วันเมื่อมาเที่ยวดูภาพยนตร์ตามลำพัง ก็รู้จักกับแก๊งค์เด็กหญิงเกเรรุนราวคราวเดียวกัน ซึ่งหลับนอนแถวสะพานพุทธ ได้รับการชักชวนให้ไปรวมอยู่ควย ผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งชอบที่จะเที่ยวอยู่แล้ว จึงตัดสินใจเข้ากลุ่มทันที โดยไปบอกลุงว่าจะกลับบ้าน หลังจากนั้นก็เที่ยวเตร็ดเตร่ไปกับเด็กกลุ่มนั้นโดยการหลับนอนใต้สะพานพุทธและเก็บผักตบถแถวบริเวณปากคลองตลาดขายได้เงินครั้งละ ๒-๓ บาท เพื่อซื้ออาหารเลี้ยงชีวิต บางครั้งเมื่อมีงานที่สนามหลวงผู้รับการสงเคราะห์ก็ไปช่วยรันของขายของกลางสาม ได้เงินไซ้เป็นครั้งคราว อยู่แถวสะพานพุทธไคราว ๑ เดือน ก็ถูกเจ้าหน้าที่

ตำรวจจับกุมและถูกนำตัวส่งสถานสงเคราะห์เด็กบ้านราชวิถี อยู่ได้เพียงวันเดียว ผู้รับการสงเคราะห์ก็หนีออกมาได้ คราวนี้ไปพบเด็กกลุ่มใหม่แถวเฉลิมกรุง จึงไปเข้ากลุ่มใหม่และหลบนอนแถวตลาดท่าเตียนอยู่ เคยถูกตำรวจไล่จับแต่หนีรอดได้ ระยะเวลาได้รับการชักชวนให้ไปขอทาน และลักขโมย คาประเวณี แต่ผู้รับการสงเคราะห์ยังมีได้คาประเวณีก็ถูกจับส่งบ้านราชวิถีอีก อยู่ได้เพียง ๒-๓ วันก็ป็นรื้อหนีออกมาได้อีก คราวนี้ไปเข้ากลุ่มใหม่แถวบริเวณโรงพยาบาลเท็กซัส การหลบนอนกินนอนตามวัด ไม่นานนักก็ถูกจับกุมตัวส่งบ้านราชวิถีเป็นครั้งที่สาม และก็หนีออกมาได้ เช่นครั้งก่อน ๆ ระยะเวลาตัวเองผู้รับการสงเคราะห์ได้รับชักชวนให้หาเงินอย่างที่เด็กในกลุ่มเดียวกันทำอยู่ จนกระทั่งผู้รับการสงเคราะห์ปฏิบัติตาม ระยะเวลาการหลบนอนก็อาศัยรูดยูนที่จอกไว้ และภายหลังย้ายไปอยู่บ้านที่ถูกเพลิงไหม้แถวหัวลำโพง ในตอนกลางวันผู้รับการสงเคราะห์จะขอทาน ในตอนกลางคืนโคคาประเวณี โดยหาลูกคาคามบริเวณแถวหัวลำโพง ได้เงินครั้งละ ๒๐-๓๐ บาท เมื่อหาเงินได้ก็มอบให้หัวหน้ากลุ่มไปซื้อเสื้อผ้าและซื้ออาหารแบ่งกันรับประทาน หาเงินได้ไม่นานนักก็ถูกตำรวจจับส่งมาเข้ารับการอบรมในสถานสงเคราะห์

๒. ประวัติครอบครัว

ผู้รับการสงเคราะห์เป็นบุตรคนที่ ๒ ในจำนวนพี่น้อง ๗ คน บิดาของผู้รับการสงเคราะห์มีอาชีพรับราชการ ทำหน้าที่เป็นครูช่วยพยาบาลในเรือนจำในจังหวัดชัยนาท เงินเดือนประมาณเดือนละ ๒๐๐ บาท ส่วนมารดาคาชายเล็ก ๆ น้อย ๆ นับว่าฐานะทางครอบครัวไม่สู้จะดีนัก เมื่อพิจารณาถึงภาระที่จะต้องเลี้ยงดูบุตรจำนวนหลายคน ซึ่งกำลังรับการศึกษายู่เกือบทุกคน สำหรับนิสัยความประพฤติของบิดานั้น ทราบว่าใจดี ไม่เคยดุด่าเขียนตีบุตร แต่ชอบดื่มสุราเป็นประจำ ส่วนมารดาก็ใจดีเช่นกัน และไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพยาเสพติดเลย ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดานั้น เป็นไปอย่างดี เคยขัดแย้งเป็นบางครั้ง เรื่องบิดาคิดมสุราและมารดากล่าวหาว่าบิดาไม่มีภรรยาใหม่ ผู้รับการสงเคราะห์เคยทะเลาะกับพี่และถูกตีเนื่องจากการหนีไปเที่ยวเสมอ ๆ อย่างไรก็ตามผู้รับการสงเคราะห์รู้สึกว่าเขาไม่เคยได้รับการตามใจจากมารดาในเรื่องการเที่ยวเตร่ จึงทำให้ชอบหนีไปเที่ยวเสมอ ๆ จนภายหลังจนถึงหนีออกจากบ้านหลายครั้ง

หลายหน นอกจากนั้นแล้วก็ไม่พบว่าบิดามารดามีข้อบกพร่องทางร่างกาย อันจะทำให้มีอิทธิพล
ต่อผู้รับการสงเคราะห์ ฉะนั้นในกรณีรายนี้อิทธิพลที่เป็นเหตุให้ผู้รับการสงเคราะห์ประพฤติผิด
ก็คือ ความบกพร่องจากการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวนั่นเอง กล่าวคือ ครอบครัวนี้มีฐานะ
ไม่ค้ำนัก ทองหาเลี้ยงชีวิตทั้งบิดาและมารดา จึงไม่มีเวลาที่จะอบรมสั่งสอนบุตรมากนัก เมื่อ
บุตร เกเรตั้งแต่เล็ก ๆ ก็มีได้แก่ ไขนัยสัยความประพฤติที่เลว หนีออกจากบ้านเสมอ ๆ เมื่อ
ได้รับการชักจูงจากสิ่งแวดล้อมที่เลว จึงเป็นเหตุให้เสียคนตั้งแต่อายุเพียง ๑๒ ปีเท่านั้น

๓. ลักษณะสิ่งแวดล้อม

ในวัยเด็กผู้รับการสงเคราะห์อาศัยอยู่กับบิดามารดาในอำเภอเมืองชัยนาท สิ่งแวดล้อม
ที่เป็นทางให้ผู้รับการสงเคราะห์ประพฤติเกเรก็คือ การอยู่ใกล้กับโรงภาพยนตร์ ทำให้ผู้รับการ
สงเคราะห์ เกิดนิสัยชอบเที่ยวเตร่แต่เล็ก จนถึงกับปีนหน้าต่างหนีทางบ้านไปดูภาพยนตร์บ่อย ๆ
การเรียนรูการกระทำผิดอื่น ๆ ก็ไม่มี นอกจากเกิดนิสัยชอบหนีออกจากบ้านเสมอ ๆ จึงเรียน
รูแบบความประพฤติผิดจากสังคมภายนอกมากขึ้น การหนีออกจากบ้านนี้เอง ผู้รับการสงเคราะห์
เคยเรียนรูถึงการคาประเวณีที่ปากน้ำโพ จากโสเภณีที่ตนไปอาศัยอยู่ด้วย และการคบหากับเด็ก
เกเรที่ปากน้ำโพนั้น แม้การเรียนรูถึงการคาประเวณีจะมีได้มีส่วนผลักดันให้ผู้รับการสงเคราะห์
คาประเวณี แต่การคบกับเด็กเกเรก็เป็นทางที่ทำให้ใคร่จกคบเพื่อนที่เลว ดังนั้นภายหลังจึงมาได้
กลุ่มกับเด็กเกเรในกรุงเทพฯ ซึ่งสิ่งแวดล้อมที่นับว่าสำคัญที่สุดที่มีส่วนผลักดันให้ผู้รับการสงเคราะห์
คาประเวณีอยู่ที่กรุงเทพฯ กล่าวคือ ครั้งนี้ทำให้ผู้รับการสงเคราะห์ได้เรียนรูถึงการกระทำผิด
จากเด็กเกเรและโสเภณีรุ่นใหญ่ จนรู้จักหัดขอทาน ขะโมย และคาประเวณีในที่สุด

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างคาประเวณี

ผู้รับการสงเคราะห์บอกเล่าว่า เริ่มคาประเวณีมา ๒-๓ เดือนก่อนถูกจับกุม โดย
เริ่มคาประเวณีกับคนขี้บอดรับจ้างใดคาตอบแทน ๓๐ บาท ต่อจากนั้นก็คาประเวณีเรื่อยมา
รวมทั้งหมดประมาณ ๑๕ ครั้ง เนื่องจากการคาประเวณีของผู้รับการสงเคราะห์มีไคทำอยู่เป็น
ที่เหมือนโสเภณีทั่วไป และเพราะว่ายังเป็นเด็ก จึงหาเงินไคไม่มากนัก เมื่อไคเงินมากก็มอบ

ให้หัวหน้ากลุ่มเด็กเกเรนำไปใช้ซื้ออาหารรับประทาน เที้ยวเตร และซื้อเสื้อผาร่วมกัน จึงมีได้เงินเหลือคงทำให้ความเป็นอยู่สะดวกสบายขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น

๕. ข้อมูลทางเพศ

ผู้รับการสงเคราะห์เคยถูกพยายามข่มขืนมาก่อน แต่ก็ยังมีได้เสียตัว จนกระทั่งเริ่มค้าประเวณีโดยเริ่มค้าตั้งแต่ยังไม่มีประจำเดือน และยังมีจนกระทั่งบัดนี้ แสดงว่ายังไม่มีความเจริญเติบโตทางเพศเลย การค้าประเวณีแต่ละครั้งจึงเกิดความเจ็บปวด จึงมีใ้ทำให้ผู้รับการสงเคราะห์พอใจในการค้าประเวณีเลย แต่ประกอบอาชีพเนื่องจากได้รับการชักชวนและต้องการเงิน จากรายงานกรวินิจฉัยของแพทย์ในสถานสงเคราะห์ "แม่ไม่ปรากฏพบโรคอื่น แต่เกี่ยวกับสภาพของอวัยวะสืบพันธุ์, (Reproductive Organ) ปรากฏว่ายังไม่เจริญเติบโตพอที่จะสืบพันธุ์ได้และพบว่าอวัยวะสืบพันธุ์ไ้ผ่านการรวมเพศมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน"

อย่างไรก็ดี ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้เชื่อว่าการประกอบการค้าประเวณีมีได้เกี่ยวกับความผิดปกติในเพศแต่อย่างใด

๖. เกี่ยวกับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์เข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์มาเป็นเวลาประมาณ ๕ เดือน ขณะนี้มิได้รับการฝึกอาชีพ แต่ถูกกำหนดให้เรียนหนังสือในชั้นประถมปีที่ ๒ เพื่อให้สามารถอ่านออกเขียนได้ ขณะได้รับการสงเคราะห์ได้รับการเยี่ยมเยียนจากมารดาครั้งหนึ่ง และหวังว่ามารดาจะรับตัวกลับบ้าน จึงหวังว่าเมื่อได้รับการปลดปล่อยแล้วจะกลับไปอยู่บ้านกับบิดามารดา และจะเรียนหนังสือต่อ ได้รับการบอกเล่าว่าจะไม่หนีออกจากบ้านอีก เพราะมีชีวิตความเป็นอยู่ลำบากและถูกรับแกลจากเด็กอื่น ๆ เสมอ ๆ อย่างไรก็ดี โดยที่ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้เป็นเด็กเกเรและเรียนรู้แบบอย่างความประพฤติที่เลวไว้มาก เมื่อถูกส่งกลับไปอยู่บ้านเดิมจึงไม่แน่ใจว่าจะกลับไปอยู่ได้นานเท่าใด และเชื่อว่าคงจะก่อให้เกิดปัญหาแก้มิคารมารดาไม่น้อยทีเดียว เพราะแม่แต่สถานสงเคราะห์เด็กบ้านราชวิถียังไม่สามารถแก้ไขเด็กรายนี้ได้ ฉะนั้นหากว่าเด็กคนนี้ไม่สามารถแก้ไขนิสัยความประพฤติได้แล้ว ทอไปภายหน้าก็คงจะประกอบอาชีพไล่เร่หรือกระทำการผิดอื่น ๆ อย่างแน่นอน

รายชื่อ

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อ นุช อายุ ๒๓ ปี เข้ารับการสงเคราะห์เพราะถูกจับกุมตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดมหาสารคาม ได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมปีที่ ๘ และมีความรู้พิเศษในงานเย็บผ้า ผู้รับการสงเคราะห์เป็นบุตรคนโตของบิดามารดา อยู่กับบิดามารดามาตั้งแต่เล็ก ในอำเภอที่ทางไกลออกไปจากตัวจังหวัด จนภายหลังได้ย้ายเข้ามาอยู่ในอำเภอเมืองกับป้า เพื่อช่วยดูแลร้านค้าและกิจการโรงแรม เมื่อผู้รับการสงเคราะห์มีอายุได้ ๒๑ ปี ได้มีชายในจังหวัดเดียวกันขอแต่งงานด้วยและได้รับความเห็นชอบจากญาติผู้ใหญ่ แต่เนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์ไม่เคยรู้จักกับชายนั้นมาก่อน ประกอบกับระหว่างนั้นใคร่จักและชอบพอกับทหารคนหนึ่งที่มาพักแรมอยู่ที่โรงแรมที่ตนดูแลกิจการอยู่ จึงเป็นเหตุให้ผู้รับการสงเคราะห์ไม่ประสงค์จะแต่งงานกับชายผู้นั้น และเริ่มหนีออกจากร้านเป็นครั้งแรกโดยมุ่งไปพบชายที่ตนชอบพอกัน ณ จังหวัดนครราชสีมา แต่ก็ไม่พบเพราะชายนั้นได้ย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้รับการสงเคราะห์จึงได้พักอาศัยอยู่กับญาติในจังหวัดนั้นเอง ต่อมาเมื่อทางบ้านทราบเรื่อง เขาจึงมารับตัวกลับ และบังคับให้แต่งงานกับชายนั้นอีกครั้งในวันแต่งงาน ผู้รับการสงเคราะห์ก็หนีออกจากร้านอีกครั้งหนึ่ง ไปอยู่ที่นครราชสีมาเช่นคราวก่อน แต่เนื่องจากเกรงว่าทางบ้านจะมารับตัวกลับ คราวนี้จึงเดินทางไปหาญาติที่จังหวัดบุรีรัมย์ ระหว่างการเดินทางใคร่จักกับชายคนหนึ่งมีอาชีพเป็นคนขายยาเร ชายนั้นใคร่จักชวนให้ผู้รับการสงเคราะห์เดินทางไปเที่ยวที่จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งผู้รับการสงเคราะห์ก็ไม่ขัดข้อง คราวนี้จึงเป็นเหตุให้ผู้รับการสงเคราะห์ต้องเสียตัวแก่ชายคนนั้นเป็นครั้งแรกโดยสมัครใจ หลังจากพักอยู่ด้วยกันที่โรงแรมจังหวัดอุบลราชธานีเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ชายนั้นต้องเดินทางไปยังจังหวัดอื่น ๆ จึงให้เงินผู้รับการสงเคราะห์และส่งตัวให้เดินทางกลับบ้าน ระหว่างเดินทางนั้นใคร่จักกับโสเภณีคนหนึ่งบนรถไฟและได้รับการชักชวนให้ประกอบการค้าประเวณี ผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งไม่ประสงค์จะกลับบ้านและขณะนั้นกำลังซัดสนในเรื่องเงิน จึงเห็นชอบด้วยและเริ่มตัดสินใจค้าประเวณีเป็นครั้งแรกที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา อยู่ที่นั่นได้ประมาณ

๕ เดือนก็ได้รับการชักชวนจากเพื่อนให้เข้ามาค้าประเวณีที่กรุงเทพฯ ผู้รับการสงเคราะห์
จึงย้ายมาค้าประเวณีที่รังสิต ค้าอยู่ได้ประมาณ ๘ เดือนเศษก็ถูกจับกุมตัวให้เข้ารับการ
สงเคราะห์

๒. ประวัติครอบครัว

บิดามารดาผู้รับการสงเคราะห์มีอาชีพทำนา มีฐานะไม่ค้ำนัก มีบุตรทั้งสิ้นรวม ๔ คน
ผู้รับการสงเคราะห์เป็นบุตรคนโต เพื่อมิให้เป็นภาระแก่ครอบครัว บิดาจึงส่งผู้รับการสงเคราะห์
ไปช่วยอาทำการค้าและดูแลกิจการโรงแรมที่ในอำเภอเมือง ฉะนั้น ผู้รับการสงเคราะห์จึงอยู่
ในความเลี้ยงดูของอาเป็นส่วนใหญ่ สำหรับนิสัยความประพฤติของบิดามารดาก็ดี ของอาซึ่งเป็น
ผู้ปกครองก็ดี ทราบว่าไม่เคยประพฤติไปในทางที่เสียหาย ผู้รับการสงเคราะห์จึงไม่เคยได้รับ
ความเคืองครอนใจจากการปฏิบัติของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเลย บิดามารดาของผู้รับการ
สงเคราะห์นั้นก็ไม่พบชอบกพร่องทางร่างกายแต่อย่างใด การเกี่ยวของสิ่งเสพยาเสพติดและการ
พนันก็ไม่ปรากฏ ซึ่งแสดงว่าครอบครัวมิได้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้รับการสงเคราะห์เท่าใด
นัก

๓. ลักษณะสิ่งแวดล้อม

ในวัยเด็กเมื่ออยู่กับบิดามารดาในชนบท สิ่งแวดล้อมมิได้มีอิทธิพลต่อผู้รับการสงเคราะห์
เพราะสังคมในชนบทยอมไม่ปรากฏแบบอย่างความประพฤติที่เลวมากนัก ต่อมาเมื่อผู้รับการสง-
เคราะห์เข้าไปอาศัยอยู่กับอาในอำเภอเมืองอันเป็นชุมชนที่กว้างออกไป ผู้รับการสงเคราะห์จึง
ได้เรียนรู้แบบอย่างความประพฤติในทางที่ไม่ดีมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากกิจการโรง
แรมหที่ผู้รับการสงเคราะห์มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ จนกระทั่งภายหลังเมื่อผู้รับการสงเคราะห์ใจแตก
เห็นผิดเป็นชอบ ไม่เชื่อฟังญาติผู้ใหญ่ หนีการแต่งงานไปหาผู้ชายที่ตนรู้จักชอบพอกัน ครั้งแรก
นับว่าเคราะห์ดีที่รอดจากการประพฤติเสื่อมเสีย แต่เนื่องจากการไม่รู้จักสำนึกและกลับตัว จึง
หนีออกจากบ้านอีก เป็นเหตุให้ปะพฤติซึ่งตนสุดท้ายถึงกับต้องค้าประเวณี

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างคาบระเวณี

ผู้รับการสงเคราะห์เริ่มคาบระเวณีครั้งแรกที่โรงแรม อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ในอัตราครั้งละ ๓๐ บาท ระหว่างนั้นฐานะการเงินจึงดีขึ้น เมื่อเบื่ออาชีพคังกลาวและสะสมเงินไว้ได้พอควรก็เลิกประกอบการค้าระเวณีไปคราวหนึ่ง และไปทำงานอยู่ที่ร้านตัดเสื้อคังคณที่ปากช่องนั่นเอง อยู่ได้ประมาณ ๓ เดือน เมื่อร้านคังกลาวไปประกอบกิจการที่อื่น ผู้รับการสงเคราะห์ก็กลับมาหาเงินต่อไปอีก จนกระทั่งภายหลังเมื่อได้รับการชักชวนจึงย้ายมาคาบระเวณีที่รังสิต ในระหว่างนั้น ผู้รับการสงเคราะห์ก็ได้ใช้จ่ายในการฟุ่มเฟือยจึงสามารถออมทรัพย์ไว้เป็นเงินสดได้ถึง ๘,๘๐๐ บาท และนาฬิกาอีกเรือนหนึ่งราคาประมาณ ๑,๐๐๐ บาท สำหรับเงินนั้นผู้รับการสงเคราะห์ไม่เคยส่งไปให้บิดามารดาเลย เพราะเกรงว่าจะรู้ถึงการประกอบอาชีพของตน นอกจากเคยให้หลานเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ การใช้เวลาวางนันทน์ก็เหมือนโสเภณีคนอื่น ๆ คือ ฟังวิทยุและนอนพักผ่อน การเที่ยวเตร่ก็มีเป็นบางครั้งบ้างคราว โดยมากมักจะดูภาพยนตร์ นอกจากนี้ก็ไม่ปรากฏการใช้จ่ายสิ้นเปลืองไปในทางการแต่งตัว การเล่นหรือยาเสพติดเลย จึงทำให้มีเงินเหลือมากพอสมควร ระหว่างที่ประกอบอาชีพอยู่นี้ได้รู้จักกับชายที่มาจากเที่ยวคนหนึ่งอายุ ๒๗ ปี เป็นทหารชั้นประทวน เกิดชอบพอกันขึ้นไปมาหาสู่กันได้เดือนเดียวก็เกิดตั้งครรภ์ขึ้น ซึ่งขณะนั้นตั้งครรถ์ได้ ๔ เดือน แล้วซึ่งผู้รับการสงเคราะห์ยืนยันว่าเป็นบุตร เกิดกับชายคนนั้น อย่างไรก็ตามก็ยังมีวันที่ผู้รับการสงเคราะห์จะเลิกคาบระเวณีก็ถูกจับเสียก่อน

๕. ข้อมูลทางเพศ

ผู้รับการสงเคราะห์เริ่มมีประจำเดือนเมื่ออายุ ๑๗ ปี และเริ่มติดคอแข็งชูสาวเมื่ออายุ ๒๑ ปี แต่ก็ไม่ปรากฏอาการประพฤตินิสิตทางเพศในขณะนั้น จนภายหลังได้หลบหนีออกจากบ้านถึงสองครั้ง จึงได้เสียตัวเป็นครั้งแรกกับชายแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักกัน ต่อจากนั้นเมื่อได้รับการชักชวนจึงได้ตัดสินใจคาบระเวณี เนื่องจากต้องการเงิน พิจารณาได้ว่าการค้าระเวณีมิได้เป็นเพราะความฉิบขาดทางเพศแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามก็ การคาบระเวณีแม้จะทราบวาทบางครั้งมีความพอใจ แต่ก็ยังเป็นเฉพาะบุคคลที่สนิทชิดชอบเท่านั้น นอกจากนั้นก็คาบระเวณีเพื่อให้ได้มา

ซึ่งประโยชน์ตอบแทน ในรายนี้จึงนับว่าเรื่องในทางเพศเป็นไปได้โดยปรกติ จะเห็นได้จาก
ขณะนี้ตั้งครรภ์ได้ ๘ เดือนแล้ว

๖. เกี่ยวกับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ได้รับการสงเคราะห์มาเป็นเวลา ๘ เดือนเศษ ขณะนี้ได้รับการฝึกอาชีพในแผนกวิชาตัดผมและเสริมสวย ทั้งนี้เนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์เคยทำงาน
ในงานคาน้ำมาก่อน - อย่างไรก็ตาม สำหรับแผนงานที่จะออกไปประกอบอาชีพภายหลังจากปลด
ปล่อยนั้น ผู้รับการสงเคราะห์ตั้งใจว่าจะกลับไปช่วยทางบ้านค้าขายและตัดเย็บเสื้อผ้าเหมือนเดิม
โดยมิได้คิดที่จะไปทำงานตัดผมตามที่ได้รับการฝึกหัดอาชีพมา แต่หากหาได้รับอนุญาตจาก
บิดามารดาผู้รับการสงเคราะห์ก็จะอยู่กับสามีซึ่งเป็นทหารอากาศคนที่เกิดคู่ครด้วยกัน กรณีนี้
ก็จะไม่ประกอบอาชีพอะไรนอกจากจะทำงานบ้าน นับว่ารายนี้แม้จะได้รับการฝึกอาชีพมาพอ
สมควร แต่ต่อไปก็มิได้มีการนำความรู้กันไปใช้ อย่างไรก็ตามผู้รับการสงเคราะห์รายนี้
มิได้ตั้งใจจะไปประกอบอาชีพเดิมอีกเนื่องจากหวังว่าจะได้อยู่กินกับสามีต่อไปนั่นเอง.

รายชื่อ

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อ สุรีย์ อายุได้ ๒๒ ปี เข้ารับการสงเคราะห์เพราะสมัครใจขอรับการสงเคราะห์ มีภูมิลำเนาอยู่ในพระนคร เคยได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถม ๔ เนื่องจากสติปัญญาและฐานะทางเศรษฐกิจไม่อำนวยจึงมิได้ศึกษาต่อ ผู้รับการสงเคราะห์อาศัยอยู่กับบิดามารดาตั้งแต่เล็ก ภายหลังบิดาถึงแก่กรรม มารดาจึงไต่พานองชายและผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งขณะนี้อายุได้ ๔ ปี ไปฝากขายเลี้ยงคู่ที่ชนบุรี ผู้รับการสงเคราะห์และน้องอาศัยอยู่กับยายเพียง ๓ คน และมีนาชายซึ่งเดินทางขึ้นลงตลาดขายไปมาในต่างจังหวัด นาน ๆ จึงจะมาบ้านสักครั้ง อาศัยอยู่กับยายจนกระทั่งอายุได้ประมาณ ๑๒ ปี ก็มีผู้พาไปสมัครเป็นลูกจ้างทำงานที่สวนเหลือง โดยได้รับเงินเดือนประมาณเดือนละ ๕๐ บาท ทำงานอยู่ที่นั่น ๓ ปี ครึ่งสุดท้ายได้รับเงินเดือนเดือนละ ๘๐ บาท สามารถรวบรวมซื้อของได้เล็กน้อย เนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์มีคฤหาสน์มาตั้งแต่เล็ก และเกิดมีอาการมากขึ้น ดังนั้นนายจ้างจึงพาผู้รับการสงเคราะห์ไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลโรคจิต เป็นเวลา ๑ ปี นานายจึงรับผู้รับการสงเคราะห์กลับบ้าน อยู่มาไม่นานนักก็ถูกส่งเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลสมเด็จเจ้าพระยาอีกครั้งหนึ่ง อยู่ได้ประมาณปีเศษ ก็กลับมาอยู่บ้าน และได้ไปทำงานปศุศัลยาที่โรงงานทำยาได้เงินเดือนประมาณเดือนละ ๑๒๐ บาท ระหว่างนั้นได้รู้จักกับชายคนหนึ่งมีอาชีพขับรถบรรทุก เกิดชอบพอกันขึ้นจึงได้เสียดตัวแก่ชายคนนั้น ในเวลาต่อมา จนภายหลังชายนั้นรับเอาผู้รับการสงเคราะห์ไปอยู่ด้วยที่จังหวัดพิษณุโลก ระหว่างนั้นผู้รับการสงเคราะห์ก็ขึ้น ๆ ลง ๆ ระหว่างพิษณุโลกกรุงเทพฯ และครั้งหนึ่งขณะที่ลงมาอยู่กรุงเทพฯ ได้เที่ยวเตร่ไปตามที่ต่าง ๆ จนกระทั่งถูกชายซึ่งประมาณสิบกว่าคนข่มขืนผู้รับการสงเคราะห์ ผู้รับการสงเคราะห์ก็มีใจแจ้งให้ตำรวจทราบ แต่ได้กลับขึ้นไปหาชายผู้เป็นสามีและบอกให้สามีทราบ จึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาเป็นไปไม่ราบรื่นเหมือนเช่นเดิม และภายหลังครั้งหนึ่งที่ยูรับการสงเคราะห์เกิดขัดแย้งกับสามี ก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ ขณะที่เดินทางได้รู้จักทหารคนหนึ่งบนรถไฟ และเกิดซัดสนเรื่องการเงิน เมื่อได้รับการชักชวนจึงยอมเสียดตัวให้กับชายผู้นั้น

ภายหลังได้ตามชายผู้นั้นไปอยู่ที่มณฑลโลก อยู่ได้ไม่นานนักได้รับการเลี้ยงดูตามควรแต่ไม่ได้รับเงินเลย ก็เลยออกจากบ้านกลับไปหาสามี เนื่องจากสามีได้ทราบถึงความประพฤติอันเลวแฉกของผู้รับการสงเคราะห์ จึงหมดความต้องการที่จะเลี้ยงดูผู้รับการสงเคราะห์ หากเรื่องพบที่ผู้รับการสงเคราะห์ที่อยู่เสมอมานี้ แต่ผู้รับการสงเคราะห์ก็ยังอยู่กับสามี ต่อมาได้ซัดใจกับน้องสาวสามี จึงได้ออกจากบ้านมากรุงเทพฯ อยู่กับยายตามเดิม ระหว่างนั้นผู้รับการสงเคราะห์อายุได้ ๒๐ ปี เทียบเทรไปตามที่ต่าง ๆ อย่างอย่างไรจุดหมาย ทั้งกลางวันกลางคืน มีอาการผิดปกติทางจิตใจอีก ขณะที่ท่องเที่ยวไปพบกับชายตามที่ต่าง ๆ เมื่อได้รับการชักชวนก็ค้าประเวณีได้เงินบ้างไม่ไฉนบ้าง ฉะนั้นในด้านการค้าประเวณีจึงทำเป็นครั้งคราว กลับเข้าบ้านบ้าง ไปตามที่ต่าง ๆ บ้าง ครึ่งสุดท้ายกลับไปบ้านทำลายทรัพย์สินในบ้านเสียหาย เมื่อนำชายเห็นพฤติการณ์ของผู้รับการสงเคราะห์เป็นไปในทางไม่ดี จึงแจ้งให้ตำรวจจับกุมและปรึกษา คุณหญิง คร. เพียรเวชกุล ซึ่งได้รับคำแนะนำให้นำตัวผู้รับการสงเคราะห์สองตัว เขารับการสงเคราะห์ ผู้รับการสงเคราะห์จึงได้รับการสงเคราะห์ตั้งแต่นั้นมา

๒. ประวัติครอบครัว

บิดาผู้รับการสงเคราะห์เคยรับราชการเป็นตำรวจชั้นประทวน มารดามีอาชีพค้าขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ มีบุตร ๒ คน ผู้รับการสงเคราะห์และน้องชาย ฐานะทางครอบครัวจึงไม่สู้ดีนัก ภายหลังที่บิดาถึงแก่กรรมมารดาได้พาผู้รับการสงเคราะห์ไปฝากขายเลี้ยงแล้วไปสมัครเป็นลูกจ้างทำงานบ้าน สำหรับบิดามารดาผู้รับการสงเคราะห์นั้นทราบว่ามีความสัมพันธ์กันเป็นปกติ ผู้รับการสงเคราะห์จึงมิได้รับอิทธิพลจากสาเหตุทางครอบครัว นำสิ่งแก่ทว่าแม่บิดามารดาในผู้รับการสงเคราะห์จะเป็นผู้เสพยาสุราและฝิ่น แต่เนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์อยู่กับบิดามารดาในระยะเวลานั้น จึงมิได้รับอิทธิพลถึงสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้ สิ่งที่น่าพิศวงก็คือทราบว่ามารดาผู้รับการสงเคราะห์เคยมีความผิดปกติในทางเพศ แต่ก็ไม่ไครายละเอียดแน่ชัด จึงน่าจะตั้งเป็นข้อสังเกตได้ว่า อาจจะเป็นทางที่ผู้รับการสงเคราะห์ได้รับอิทธิพลจากกรรมพันธุ์ในเรื่องโรคจิตและความผิดปกติทางเพศมากไค นอกจากนั้นเกี่ยวกับความพิศดารหรือประวัติความเจ็บป่วยอื่น ๆ ก็ไม่พบข้อที่จะทำให้ผู้รับการสงเคราะห์จากครอบครัวนั้น ผู้รับการสงเคราะห์

มีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อบุคคลในครอบครัวแม้จะเคยชังใจและชังแย่งกันเสมอ ๆ เนื่องจาก
ผู้รับการสงเคราะห์หนีคดีทางจิตใจ ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง ในงานประวัติครอบครัว
กรณีผู้รับการสงเคราะห์รายนี้จึงสรุปได้ว่า การเป็นโสเภณีเกิดจากสาเหตุทางโรคจิตเป็นส่วน
ใหญ่ และอันนี้อาจจะได้รับมาจากกรรมพันธุ์

๓. ลักษณะสิ่งแวดล้อม

ลักษณะที่อยู่อาศัยดั้งเดิมตั้งแต่อยู่กับบิดามารดาและยายนั้น ที่อยู่คอกข้างอิฐแอ อยู่
ในเมือง บ้านเล็ก ๆ เป็นบ้านชนเคี้ยว เมื่อครั้งอยู่กับสามีก็อยู่ในเมืองพิษณุโลก สำหรับ
ลักษณะสิ่งแวดล้อมที่สำคัญก็คือขณะที่อาศัยอยู่กับยายนั้น เนื่องจากยายต้องเป็นลูกจ้างไปเช่า
เย็บกลีบ จึงไม่ค่อยมีเวลาดูแลและสั่งสอนผู้รับการสงเคราะห์ ฉะนั้นผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งหนี
คดีทางจิตใจอยู่แล้ว มักจะปฏิบัติตามใจตัวเองเสมอมา เป็นต้นว่าการไปเที่ยวเตร่โดยมิได้
บอกให้ทางบ้านทราบ ระหว่างนั้นผู้รับการสงเคราะห์เคยคิดตามคณะร่างไปเที่ยวตามงานต่าง ๆ
จังหวัดอยู่เสมอ ๆ แต่ก็มีใคร่ประพฤติทางเพศเนื่องจากยังเยาว์วัย ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้
มิได้เสพยาเสพติดหรือกระทำความผิดอื่นใด ทั้งไม่ปรากฏว่าไม่ชอบผู้ใดในครอบครัวที่อยู่ด้วย เมื่อ
ถามถึงความรู้สึกจึงได้รับบอกเล่าความรู้สึกเฉย ๆ ต่อทุกคน ผู้รับการสงเคราะห์มิได้ชอบมหรสพ
หรือแต่งกายฟุ่มเฟือย แต่ทราบว่าชอบท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ อย่างไรจุดหมายเสมอ ๆ ซึ่งเป็น
อาการของโรคจิต ในกรณีรายนี้ การเรียนรู้อารมณ์ประเวณีก็ไม่เคยมีมาก่อน เพราะที่ค้า
ประเวณีทุกครั้งปรากฏว่าได้รับการชักชวนจากชายที่พบกลางทางแล้วค้าโดยได้เงินตอบแทนบ้าง
ไม่ไต่บ้าง จนบางครั้งไม่มีค่ารถกลับบ้านก็มี ฉะนั้นการค้าประเวณีจึงไม่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลจาก
สิ่งแวดล้อมรอบคาน

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างค้าประเวณี

ผู้รับการสงเคราะห์ค้าประเวณีครั้งแรกในโรงแรมโดยได้รับการชักชวนจากชายที่
ไม่รู้จักกันบนรถไฟ เนื่องจากความบกพร่องทางจิตประกอบกับความเดือดร้อนทางการเงิน จึง
ตกลงตัดสินใจค้า แต่ปรากฏว่ามีใคร่รับเงินตอบแทน เพราะชายคนนั้นหลอกลวงอ้างว่าไม่มีเงิน
ส่วนการค้าประเวณีครั้งต่อ ๆ มาทำหลังจากเลิกกับสามีแล้ว การได้รับความผิดหวังจากสามี

ทำให้โรคจิตมีอาการมากขึ้น ผู้รับการสงเคราะห์ทองเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ อย่างปราศจาก
 จุดหมายที่แน่นอน เมื่อได้รับการชักชวนจากชายคนใดก็ยินยอมไปควย โดยค่าประเวณีตาม
 สถานที่ต่าง ๆ แล้วแต่ฝ่ายชายจะพาไป ใ้เงินตอบแทนบ้างเป็นครั้งคราว ฉะนั้นผู้รับการ
 สงเคราะห์จึงไม่มีรายไ้มาก เพราะมีค่าประเวณีทุกวัน เมื่อได้เงินมากแบ่งให้ตนเองใช้
 และให้ผู้อื่น กรณีรายนี้จึงไม่เกี่ยวกับการค้าประเวณีเพื่อหวังประโยชน์ตอบแทนเท่าใดนัก แต่
 ทำไปควยความพอใจและไม่เคยรู้สึกเสียใจในการประพฤติผิด สิ่งที่ผิดหวังก็คือ การที่ไม่ไ้
 รับการเหลียวแลจากผู้ชายที่มาเกี่ยวข้องของควย ส่วนลักษณะความเป็นอยู่ระหว่างค่าประเวณีอื่น ๆ
 เช่น ความพุ่มเพ็ญ การพนัน สิ่งเสพยศิก การแต่งตัว จึงไม่จำเป็นต้องยกเป็นข้อพิจารณาควย
 เลย เพราะสาเหตุเกี่ยวกับโรคจิตเป็นประการสำคัญ

๕. ข้อมูลทางเพศ

มีประจำเดือนครั้งแรกเมื่ออายุ ๑๕ ปี และติดคอทางซุสาวครั้งแรกเมื่ออายุ ๑๘ ปี
 โดยชายนั้นมีอายุมากกว่าประมาณ ๕ ปี เนื่องจากความผิดปกติทางจิต การรู้จักกันก็เป็นไปใน
 ลักษณะผู้รับการสงเคราะห์มีความรู้สึกชอบ และเป็นฝ่ายทำความรู้จักก่อน หลังจากนั้นไม่นาน
 ก็เสียตัวแก่ชายผู้นั้นเป็นครั้งแรก โดยความเต็มใจในบริเวณสนามหญ้าแถวสะพานพุทธ ผู้รับการ
 สงเคราะห์รู้สึกรักชายนั้นมาก ส่วนการประพฤติผิดทางเพศอื่น ๆ นั้น ทราบว่าเคยถูกพยายาม
 ข่มขืนเมื่ออายุได้ ๑๑ ปี แต่ไม่สำเร็จ จนกระทั่งภายหลังอยู่กับสามีแล้วจึงถูกข่มขืน นอกจากนี้
 นี้ ขณะหนีมาจากสามีก็ยังเกี่ยวข้องกับชายที่รู้จักกันบนรถไฟ โดยหวังค่าประเวณีอีก และหลัง
 จากเมื่อกลับไปแต่ก็ไม่เป็นที่ปรารถนาของสามีแล้ว ก็มากรุงเทพฯ ครึ่งนี้จึงเที่ยวหลบนอนกับ
 ชายทั่วไปไม่เลือก ซึ่งมีใ้หวังประโยชน์ตอบแทนเป็นสำคัญ ทราบว่าต้องการอยู่ใกล้ชิดกับชาย
 เพราะคิดถึงสามี ดังนั้นขณะค้าประเวณีจึงมีความพอใจในทางเพศ แต่ก็ผิดหวังทุกครั้ง เมื่อชาย
 ที่เกี่ยวข้องควยจากไป - ฉะนั้นเท่าที่กล่าวมา จะเห็นใ้ความมีความผิดปกติในทางเพศอย่างแน่นอน
 อนึ่งผู้รับการสงเคราะห์รายนี้เคยได้รับการปลดปล่อยและมีผู้รับไปทำงานอยู่ควย แต่ก็ไปเกี่ยว
 ขงกับชายในย่านเดียวกันควยใจสมัคร และเป็นไปในลักษณะเป็นฝ่ายชักชวนโดยบอกกล่าววว่า
 รู้สึกชอบพอ เพราะชายนั้นมีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับสามี ซึ่งแสดงถึงความผิดทางจิตใจ

๖. เกี่ยวกับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์อยู่ในสถานสงเคราะห์เป็นเวลา ๒ ปีเศษ โดยนำได้นำตัวมาฝากเข้ารับการสงเคราะห์ เมื่อครบกำหนดเคยมีผู้รับไปทำงานด้วย แต่เนื่องจากฉีกปกติทางจิตจึงเกี่ยวข้องกับชายในบ้านที่ตนอยู่ด้วย เมื่อไม่ได้รับความสนใจมากนัก ก็ถึงกับออกจากบ้าน เนื่องจากกลัวว่าจะถูกกล่าวหาว่าลักทรัพย์ จึงไปแจ้งตำรวจ และกลับมาสถานสงเคราะห์อีกครั้งหนึ่ง และขอสมัครใจอยู่ต่อมาจนบัดนี้ ผู้รับการสงเคราะห์ได้รับการฝึกอาชีพในวิชาการฝีมือและทำได้ดีพอสมควร แผนการที่จะออกไปอยู่ภายนอกสถานสงเคราะห์นั้น เนื่องจากนายยังไม่ปรารถนาจะรับตัวไป เนื่องจากขณะนี้มีภาระมากจึงขอฝากไว้ก่อน ส่วนผู้รับการสงเคราะห์นั้นมีความรู้สึกอยากออกไปเที่ยวอย่างที่เคยทำ แต่ได้รับการแนะนำให้อยู่ต่อไป ส่วนทางด้านการรักษานั้น ขณะนี้ยังมีได้รับการรักษาจากจิตแพทย์เลย จึงมีอาการฉีกปกติเสมอ ซึ่งก็ได้รับการช่วยเหลือทางด้านการแพทย์เสมอมา เกี่ยวกับการที่จะไปประกอบอาชีพอื่นนั้น ผู้รับการสงเคราะห์ไม่คิดว่าจะไปทำงานอื่นเนื่องจากสุขภาพไม่ดี เจ็บป่วยเสมอ ๆ ฉะนั้นจึงมีความพอใจในชีวิตความเป็นอยู่ในสถานสงเคราะห์ สำหรับการเยี่ยมนั้นได้รับการเยี่ยมเยียนจากมารดาและน้าครั้งหนึ่ง เนื่องจากมีนักสังคมสงเคราะห์ไปเยี่ยมเยียนบ้านและเชิญมารดาและน้าให้มาเยี่ยมผู้รับการสงเคราะห์เพื่อรักษาในค่านทางจิตใจไปด้วย ในกรณีผู้รับการสงเคราะห์รายนี้ สถานสงเคราะห์จึงช่วยป้องกันมิได้ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำได้ แต่ก็มีได้แก้ไขถึงต้นเหตุให้ผู้รับการสงเคราะห์หายจากโรคจิตโดยเด็ดขาดได้

รายชื่อ

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อสมนึก อายุ ๒๕ ปี เข้ารับการสงเคราะห์เนื่องจากถูกจับกุมตามพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอคลองสาน จังหวัดธนบุรี มีความรู้เพียงชั้นประถมปีที่ ๔ นอกจากนี้ยังมีความสามารถในทางเย็บจักรและทอผ้า ผู้รับการสงเคราะห์อาศัยอยู่กับมารดาตั้งแต่เล็ก โดยได้ช่วยมารดาขายผักในตลาดมาเป็นเวลาสิบกว่าปี แม้อายุหลังสมรสแล้วก็ยังอาศัยอยู่กับมารดาและขายผักในตลาดเช่นเดิม ผู้รับการสงเคราะห์นับถือศาสนาอิสลามได้สมรสเมื่ออายุได้ ๑๖ ปี กับชายที่มีอายุมากกว่าถึง ๑๐ ปี โดยชายนั้นมีอาชีพรับจ้างและมีความรู้จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ แต่เดิมนับถือพุทธศาสนา แต่ได้สมรสกับผู้รับการสงเคราะห์โดยเปลี่ยนมาเข้าพิธีทางศาสนาอิสลาม ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่เคยขัดแย้งกัน และฐานะความเป็นอยู่ก็พอใช้ อยู่ด้วยกันเป็นเวลาเกือบสิบปี จนเกิดบุตรด้วยกันได้ ๖ คน แต่สิ้นชีวิตเสียหนึ่งคน เหลือเพียง ๕ คน ซึ่งเป็นชายทั้งสิ้น ปัจจุบันนี้ คนโตอายุได้ประมาณ ๑๒ ปี ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างขายของ คนรองลงมาช่วยมารดาขายผักมีอายุไร้เรียกกัน ส่วนคนที่สามและที่สี่เรียนหนังสือ คนเล็กไม่ได้ศึกษา เนื่องจากจำนวนบุตรได้เพิ่มขึ้นตกเป็นภาระแก่ครอบครัว ผู้รับการสงเคราะห์จึงไปทำหน้าที่โรงพยาบาล หลังจากนั้นไม่นาน สามีไปยุ่งเกี่ยวกับหญิงอื่น เงินทองที่เคยให้ไว้ใช้จ่ายในครอบครัวก็ลดลงจากเดิม ผู้รับการสงเคราะห์ทราบเรื่องจึงตัดสินใจขอหย่าขาดจากกันโดยจดทะเบียนหย่าเรียบร้อยแล้ว และมีไต่ทะเลาะกันรุนแรงนัก นอกจากจะได้รับการคุ้มครองจากสามีเรื่องและผู้รับการสงเคราะห์ไม่สามารถจะเลี้ยงดูบุตรได้โดยลำพัง ขอนี้ทำให้ผู้รับการสงเคราะห์เกิดหิฐุพยายามที่จะหาเงินมาอุปการะบุตร เมื่อหย่าขาดกับสามีเพียง ๓-๔ วัน ผู้รับการสงเคราะห์รู้สึกเสียใจและนึกหวังจึงออกจากบ้านไปเที่ยวเตร่อย่างไร้จุดหมาย บังเอิญไปพบเพื่อนที่สนามหลวงมีอาชีพเป็นกระเป่ารถเมลหญิง เพื่อนคนนั้นได้ชวนผู้รับการสงเคราะห์ไปเที่ยวดูภาพยนตร์ และได้พาผู้รับการสงเคราะห์

ไปที่สำนักโสภณที่วัดเลียบ และไต่ซักชวนให้ผู้รับการสงเคราะห์ค่าประเวณีผู้รับการสงเคราะห์กำลังประสบความผิดหวังในชีวิตครอบครัว และเห็นเป็นหนทางที่จะได้เงินมาเลี้ยงบุตร ประกอบกับเห็นว่าคนเคยมีสามีมาก่อนแล้ว จึงตัดสินใจยอมค่าประเวณีโดยใจสมัครตามคำซักชวนตั้งแต่นั้นมาโดยไต่หาเงินอยู่ที่สำนักวัดเลียบเป็นเวลาประมาณ ๒ ปี หาค้างละ ๒๐ บาท เจาสำนักรัก ๕ บาท จนกระทั่งถูกตำรวจจับตัวส่งสถานสงเคราะห์ในปี ๒๕๐๔ ระหว่างที่ค่าประเวณีนั้นผู้รับการสงเคราะห์กลับบ้านไปเยี่ยมบุตรกับมารดาอยู่เสมอ และบอกกับมารดาว่าไปหุระเมื่อเอาเงินมาให้มารดา ถ้าถูกซักถามก็บิดบังว่าขี้มดผู้อื่นมา แม่มารดาไม่เชื่อแต่ไม่ไต่ซักไซ้ไล่เรียง เมื่อภายหลังจากการถูกจับกุมตัวส่งสถานสงเคราะห์ครั้งแรกเป็นเวลา ๑ ปี ก็ได้รับการปลดปล่อย แล้วผู้รับการสงเคราะห์ก็กลับไปค่าประเวณีตามเดิม คราวนี้ไปประกอบอาชีพที่โรงแรมนครหลวง เพราะได้รับการชักชวนจากเพื่อนและต้องการจะหนีพ้นจากการจับกุมของตำรวจ อยู่ที่โรงแรมแห่งนี้หาได้เงินครั้งละ ๓๐ บาท ซักเป็นค่าโรงแรม ๑๐ บาท อยู่ไต่เกือบหนึ่งปีถูกจับกุมตัวส่งสถานสงเคราะห์เป็นครั้งที่สอง และเข้ารับการสงเคราะห์เป็นเวลา ๑ ปีเต็ม เมื่อได้รับการปลดปล่อยก็ออกไปค่าประเวณีที่โรงแรมเดิมอีก ค่าประเวณีไต่ประมาณสองเดือนก็ถูกจับกุมเข้าสถานสงเคราะห์เป็นครั้งที่สาม และรับการสงเคราะห์มาจนกระทั่งบัดนี้

๒. ประวัติครอบครัว

บิดาผู้รับการสงเคราะห์เคยประกอบอาชีพเดินเรือ มารดาค้าขายผักและมีบ้านให้เช่าหนึ่งหลัง มีฐานะความเป็นอยู่อย่างพอกินพอใช้ บิดาผู้รับการสงเคราะห์เคยศึกษาอยู่บางแต่มารดาอ่านและเขียนไม่ได้เลย ผู้รับการสงเคราะห์มีอายุไต่ ๓ ปี บิดาก็ป่วยเป็นโรคคอตีบถึงแก่กรรม ผู้รับการสงเคราะห์และน้องชายรวมบิดามารดาคนหนึ่งก็อาศัยอยู่กับมารดาเรื่อยมาจนกระทั่งเติบโตและแต่งงาน แม่ผู้รับการสงเคราะห์และน้องชายก็จะอาศัยอยู่กับมารดา แต่การใช้จ่ายภายในครอบครัวจะใช้จ่ายแยกกัน เนื่องจากกำพร้าบิดามาแต่ยังเยาว์ ผู้รับการสงเคราะห์จึงอยู่ในความปกครองของมารดาเรื่อยมา โดยได้รับการปฏิบัติจากมารดาเป็นอย่างดี และทราบวามารดาผู้รับการสงเคราะห์มีนิสัยขยันขันแข็งในการประกอบการค้าขายไม่เคยเขียนชื่อผู้รับการสงเคราะห์ นอกจากคำว่าบางครั้งคราวเท่านั้น เมื่อพิจารณาถึงสาเหตุทางด้านครอบครัวเดิมจึงไม่พบทางที่จะชักจูงให้ผู้รับการสงเคราะห์ประพฤติชั่ว

นอกจากการไม่มีเวลาและไม่ค่อยยอมรับสั่งสอนผู้รับการสงเคราะห์มากนัก นอกจากนี้ยังได้
รับการบอกกล่าวว่ามีมารคามีร่างกายเป็นปกติ ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและการ
พนัน ปัญหาทางคานครอบครัวเกี่ยวข้องกับผู้รับการสงเคราะห์จึงมีไม่มากนัก

๓. ลักษณะแวดล้อมก่อนคาประเวณี

ผู้รับการสงเคราะห์อาศัยอยู่กับมารคามาทั้งแต่เล็ก แม้กระทั่งแต่งงานแล้วก็อยู่รวม
กับมารดา ลักษณะบ้านเป็นบ้านแฝดหลังใหญ่หรือประมาณ ๒ หลัง และให้ผู้อยู่ในเช่าหลังหนึ่ง
บ้านที่ผู้รับการสงเคราะห์อาศัยอยู่มีคนอยู่ ๑๒ คน เป็นมารดาผู้รับการสงเคราะห์และบุตร
ครอบครัวของผู้รับการสงเคราะห์และครอบครัวของน้องชาย บุคคลเหล่านี้ไม่เคยปรากฏว่า
ผู้ใดเคยประพฤติเลื่อมเสียเลย บ้านที่ผู้รับการสงเคราะห์อาศัยอยู่ตั้งอยู่ในย่านชุมชนและ
แออัด ส่วนมากเป็นชาวไทยอิสลามอาศัยอยู่ แต่ในละแวกบ้านก็ไม่เคยเป็นเหตุให้ผู้รับการ
สงเคราะห์ประพฤติชั่ว จนกระทั่งได้รับการชักชวนจากเพื่อนในคาประเวณี ในระยะก่อน
ที่ผู้รับการสงเคราะห์จะเป็นโสเภณี ผู้รับการสงเคราะห์ช่วยมารดาขายผักในตลาด มิได้
เที่ยวเตร่และใช้เงินสุรุยสุรายมากนัก นับว่าเท่าที่เป็นมาไม่พบสิ่งแวดล้อมที่อาจจะชักจูง
ให้ประพฤติผิด จนกระทั่งได้พบเพื่อนและได้รับการชักชวน จึงประกอบอาชีพโสเภณีด้วย

✓ ใจสมัคร

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างคาประเวณี

การคาประเวณีได้ทำครั้งแรกที่สำนักโกลวัดเลียบเมื่อผู้รับการสงเคราะห์อายุได้
๒๓ ปี ครั้งนั้นผู้รับการสงเคราะห์ได้รับการชักจูงจากเพื่อน จึงตัดสินใจคาประเวณีด้วย
ความสมัครใจ ทั้งนี้เนื่องจากความผิดหวังในชีวิตครอบครัวและต้องการเงินเป็นค่าใช้จ่าย
ในการเลี้ยงบุตร การคาประเวณีในครั้งนั้นเมื่อได้เงินมาก็มอบให้มารดาไว้เป็นค่าใช้จ่าย
ไว้เลี้ยงบุตร ใช้จ่ายส่วนตัวบ้าง เมื่อมารดาสงสัยก็บอ้งว่าหึงหิมมาจากผู้นั้น แต่
มารดาก็ได้ทราบเรื่องการคาประเวณี ระหว่างคาประเวณีก็กลับบ้านไปเยี่ยมบุตรและ
ช่วยมารดาขายผักดังที่เคยอยู่เสมอ ๆ อยู่ที่สำนักวัดเลียบได้ประมาณ ๑ ปี ก็ถูกเจ้าหน้าที่

ตำรวจจับกุมตัวเข้ารับการสงเคราะห์ เมื่อได้รับการปลดปล่อยก็กลับไปค้าอีก คราวนี้ได้ ย้ายที่ประกอบอาชีพเพราะได้รับการชักชวนจากเพื่อนและต้องการจะหนีโทษจากการรบ กวนของตำรวจ ไปประกอบอาชีพใหม่ที่โรงแรม อยู่คราวหนึ่งก็ถูกจับกุมตัวส่ง สถานสงเคราะห์อีก เมื่อได้รับการปลดปล่อยก็กลับไปประกอบการค้าบริเวณที่เดิม คราวนี้ครั้งสุดท้ายค้าประเวณีไคราว ๒ เดือน ก็ถูกจับกุมตัวส่งสถานสงเคราะห์เป็นรอบ ที่สาม

ความเป็นอยู่ระหว่างค้าประเวณีทราบว่า ผู้รับการสงเคราะห์ใช้จ่ายเงินไปดองไป ในทางเที่ยวเตร่คบหาพวกับเพื่อน ๆ การแต่งตัว เป็นจำนวนไม่น้อย แต่ผู้รับการสงเคราะห์ ก็สะสมทรัพย์ไว้ไคบางโดยมีแหวน นาฬิกาและสายสร้อยคอทองคำฝามาการค้าไว้ นอก จากนี้ยังส่งเงินให้มารดาไว้เป็นค่าใช้จ่ายเสมอ ๆ คิดเป็นเงินประมาณ ๓,๐๐๐ บาท อย่าง ไรก็ดี เมื่อคิดถึงรายได้เฉลี่ยซึ่งได้ประมาณเดือนละ ๕๐๐๐ - ๖๐๐๐ บาทแล้ว รู้สึก ว่าผู้รับการสงเคราะห์ใช้เงินฟุ่มเฟือยไม่น้อย

ในระหว่างค้าประเวณี เคยรู้จักชอบพอกับชายผู้เป็นลูกค้าคนหนึ่งมีอาชีพเดินเรือ และอยู่กินควยกันที่บ้านมารดา แต่อยู่ควยกันเพียง ๒ เดือนเศษเท่านั้นก็เลิกกัน เนื่อง จากชายคนนั้นต้องการให้ผู้รับการสงเคราะห์เลิกประกอบอาชีพดังกล่าว แต่ผู้รับการสง- เเคราะห์ต้องการจะหาเงินต่อไป ฉะนั้นในข้อนี้จะสังเกตเห็นได้ว่า ผู้รับการสงเคราะห์ มีความพอใจในงานอาชีพดังกล่าว เมื่อถามถึงความพอใจจึงทราบว่าพอใจ แต่อาจว่า ควยความจำเป็น

๕. ข้อมูลทางเพศ

ผู้รับการสงเคราะห์มีประจำเดือนเมื่ออายุ ๑๒ ปี และติดตอเชิงสุสาวเมื่ออายุ ๑๕ ปี จนกระทั่งสมรสเมื่ออายุ ๑๖ ปี จึงทราบความเป็นไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ ผู้รับ การสงเคราะห์ไม่เคยเกี่ยวข้องกับเพศมาก่อนสมรส เมื่อสมรสแล้วก็อยู่กับสามีควยควม รัยวันเป็นเวลาอันยาวนาน เกิดบุตรควยกันหลายคนจนถึงกับต้องทำหมัน ทั้งหมดนี้แสดง ถึงความปกติทางเพศ และแมกภายหลังทำหมันแล้วยังเกี่ยวข้องกับชายอื่น ในรายนี้พิจารณา

ไควว่า สมัยครีใจคาประเวณีโดยไม่เกี่ยวกับความผิดประจำทางเพศ

๖. เกี่ยวกับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ถูกจับเข้ารับการสงเคราะห์เป็นครั้งที่สาม และครั้งนี้อยู่ได้นาน ๑๑ เดือน เมื่อถูกจับเข้ารับการสงเคราะห์ครั้งแรกได้รับการฝึกอาชีพในการช่วยงานโรงครัว ครั้งต่อมาได้รับการฝึกอาชีพในการทอผ้า และครั้งสุดท้ายได้ถูกกำหนดให้ทำงานโยธาเนื่องจากถูกพิจารณาว่าเป็นผู้กระทำผิดคดีฉ้อฉล แต่โดยที่มีความประพฤติดีจึงได้ถูกส่งมาช่วยงานธุรการ ในการถูกปลดปล่อยสองครั้งแรกผู้รับการสงเคราะห์มิได้มีผู้มารับตัว เมื่อได้รับการปลดปล่อยก็กลับไปประกอบการค้าประเวณีอีก จนกระทั่งถูกจับส่งสถานสงเคราะห์เป็นครั้งที่สาม น่าสังเกตว่า ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้ได้รับการฝึกอาชีพเปลี่ยนไปจากเดิมทุกครั้งสำหรับแผนงานประกอบอาชีพหลังการปลดปล่อยครั้งที่

จะถึงนี้ ผู้รับการสงเคราะห์ตั้งใจว่าจะเลิกประกอบการค้าประเวณี เพราะได้สัญญา กับมารดาไว้ ซึ่งครั้งมารดาจะรับตัวไปอยู่ด้วยและจะมอบหน้าที่ให้ค้าขายผักที่ปากคลองตลาด เห็นไควว่าความรู้อันได้รับการฝึกอาชีพมีไควนำไปใช้ประโยชน์เลย แต่ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้นั้นยืนยันว่าจะเลิกอาชีพนี้แน่ นอกจากนี้ เมื่อถามถึงอุปสรรคที่คาดว่า จะพบภายหลังการปลดปล่อย ได้รับคำตอบว่ายังไม่ได้คิดอะไร เกี่ยวกับนิสัยความประพฤติที่จนเป็นที่ไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่และได้รับบัตรอนุญาตให้เขาออกสถานสงเคราะห์ได้ ทั้งนี้เนื่องเคยปรากฏว่าผู้รับการสงเคราะห์เคยหลบหนีไปเยี่ยมบุตรที่บ้านถึงสามครั้ง แต่ก็กลับเข้าสถานสงเคราะห์เองทุกครั้ง เนื่องจากกลัวถูกลงโทษในภายหลังและไม่ได้คิดจะหนีไปเลย นอกจากต้องถนอมเย็บเย็บบุตรเท่านั้น

รายได้ ๑๐

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์ชื่อ + อายุ ๒๑ ปี เข้ารับการสงเคราะห์เพราะถูกเจ้า-
 หน้าที่จับกุมฐานกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่
 จังหวัดอ่างทองไม่เคยได้รับการศึกษามาก่อน และไม่มีความรู้พิเศษอันใดเลย ผู้รับการ
 สงเคราะห์มีพี่น้องรวมบิดามารดาด้วยกันหลายคน เป็นภรรยาแก่ครอบครัวมาก มารดาจึง
 นำผู้รับการสงเคราะห์ลงมาจากอ่างทองมาฝากพี่สาวคนโตซึ่งมีอาชีพขายดอกไม้ที่ตลาดยอด
 บางลำภู เมื่อผู้รับการสงเคราะห์อายุได้ ๑๐ ปี ช่วยพี่สาวเลี้ยงดูหลานและชดชวยของใน
 ตลาดเป็นเวลา ๕ ปี ก็หนีออกจากบ้าน ทั้งนี้เนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์มีนิสัยชอบเที่ยว
 เทร่ หนีไปเที่ยวทั้งกลางวันและกลางคืนเสมอ ๆ โดยไม่รับนิคชอบทำงานของตน เมื่อ
 ถูกญาติผู้ใหญ่ดูคาและเมียนตี จึงหนีออกจากบ้านไปอยู่บ้านเพื่อน ซึ่งเคยรู้จักกันมาก่อน
 และไปรับจ้างล้างชามที่ร้านขายกวยเตี้ยวที่พาหุรัดโตเงินเดือน ๆ ละ ๑๕๐ บาท ใน
 ระหว่างนั้นก็อาศัยอยู่กับเพื่อนซึ่งมีอาชีพค้าประเวณี แต่ระยะแรกนี้ผู้รับการสงเคราะห์ยัง
 มิได้เกี่ยวข้องกับอาชีพดังกล่าวเลย ผู้รับการสงเคราะห์ทำงานรับจ้างอยู่เป็นเวลา ๓
 เดือน ก็ออกจากงานเนื่องจากไม่ถูกกับนายจ้าง เมื่อออกจากงานผู้รับการสงเคราะห์
 ก็มีได้ประกอบอาชีพอื่น คงอาศัยอยู่กับเพื่อน แต่ต่อมาเกิดความเดือดร้อนทางคานทาง
 การเงินและเห็นว่าการค้าประเวณีทำให้มีรายได้ดี เมื่อได้รับการชักชวนจากเพื่อนจึง
 สมัครงใจค้าประเวณีที่สำนักโสเภณีใกล้วัดเลียบ อยู่ที่นี่ได้ ๖ เดือน ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 จับกุมหลายครั้ง ต่อมาได้ไปค้าประเวณีที่นครปฐมอีกประมาณ ๖ เดือน ก็ย้ายไปประ-
 กอบอาชีพที่ปากน้ำอีกปีเศษ หลังจากนั้นก็ทำเงินเรื่อยมาโดยได้ประกอบการค้าประเวณีแถว
 บริเวณหัวลำโพงอีก ๑ ปี และหลังสุดหายหาเงินอยู่ที่โรงแรมถนนอนุสาวรีย์ รวมระยะ
 เวลาค้าประเวณีทั้งสิ้นประมาณ ๕ ปีเศษ โดยถูกตำรวจจับกุมกว่า ๑๐ ครั้ง แต่เป็นโทษ
 ปรับเสียส่วนมากและถูกนำส่งตัวเข้ารับการสงเคราะห์รวม ๓ ครั้ง

๒. ประวัติครอบครัว

บิดามารดาผู้รับการสงเคราะห์ประกอบอาชีพค้าขาย โดยเขาแบ่งลอยขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ มีฐานะไม่ค้ำนัก บิดามารดาได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมปีที่ ๘ เท่านั้น เนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์มีพี่น้องรวมบิดามารดาถึง ๑๐ คน จึงเป็นภาระทางเศรษฐกิจแก่ครอบครัว ทุกคนไม่ค่อยมีโอกาสศึกษามากนัก เมื่อผู้รับการสงเคราะห์อายุได้ ๑๐ ปี บิดามารดานำผู้รับการสงเคราะห์ไปฝากบุตรสาวเลี้ยงคู่ที่กรุงเทพฯ ทั้งระหว่างอยู่กับบิดามารดาและพี่สาว ผู้รับการสงเคราะห์ไม่ค่อยได้รับการเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนมากนัก ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับระหว่างผู้รับการสงเคราะห์กับบุคคลในครอบครัวก็ไม่ค่อยมีการขัดแย้งกัน เนื่องจากขณะนั้นยังมีอายุน้อย เมื่อมาเติบโตที่กรุงเทพฯ ในบ้านพี่สาว ก็ไม่ค่อยถูกกับญาติผู้ใหญ่ เนื่องจากถูกคุดาเชยนี้เรื่องหนีไปเที่ยวนอกบ้านเสมอ ฉะนั้นในคานที่เกี่ยวกับประวัติครอบครัว ที่มีอิทธิพลต่อผู้รับการสงเคราะห์ก็คือ การไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน การขาดความเอาใจใส่ การไม่มีโอกาสได้รับการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากมีบุตรด้วยกันทั้งหมดถึง ๑๐ คน โดยเฉพาะผู้รับการสงเคราะห์เป็นบุตรคนเล็ก นับว่าบุตรเป็นภาระแก่ครอบครัวมาก เมื่อถามถึงการดูแลและปกครองของบิดามารดาทราบว่า ผู้รับการสงเคราะห์ไม่ค่อยได้รับการดูแลและสั่งสอน และไม่เคยถูกทำโทษเมื่อทำผิด ฉะนั้นนับได้ว่าขาดการเลี้ยงดูสั่งสอนจากบิดามารดาซึ่งทำให้เมื่อถูกชักจูงจึงตัดสินใจประพฤติผิดในที่สุด

๓. ลักษณะสิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อมเมื่อผู้รับการสงเคราะห์อยู่ในวัยเด็กนั้นเป็นชุมชนในเมือง ใกล้ตลาด ลักษณะบ้านเป็นบ้านไม้ชั้นเดียว แต่ครั้งนั้นยังเป็นเด็กมากจึงไม่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม แต่ต่อมาเมื่อมาอยู่กับพี่สาวที่บางลำภู สิ่งแวดล้อมเป็นไปในลักษณะแออัด ลักษณะบ้านเป็นบ้านหลังใหญ่อยู่หลายคน ระหว่างนี้ใครจักคบหากับเด็กในละแวกบ้านและเด็กในตลาดบางลำภู ทำให้ผู้รับการสงเคราะห์เริ่มหนีเที่ยวเตร่ และรู้จักกับเพื่อนคนหนึ่งซึ่งอยู่ในกลบ้าน จนในที่สุดได้รับการชักจูงจากเพื่อนคนนี้ให้คาประเวณี ขณะอยู่บ้านพี่สาวสิ่งแวดล้อมภายในบ้านก็ไม่สู้จะค้ำนัก กล่าวคือพี่สาวชอบเล่นการพนันเสมอ ๆ จนเคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ

จับกุมถึง ๒ ครั้ง เมื่อได้รับการเรียนรู้มากขึ้นในระยะนี้ ภายหลังเมื่อถูกคุกคามเรื่อง
เที่ยวเตร่มากขึ้น ผู้รับการสงเคราะห์จึงหนีออกจากบ้านไปอยู่กับเพื่อนซึ่งเป็นโสเภณี
จนตนเองต้องคาประเวณีตามอย่างในเวลาต่อมา จึงนับได้ว่าขณะที่อยู่กับเพื่อนคนนี้เอง
ได้รับอิทธิพลและการเรียนรู้ถึงการคาประเวณีไว้มาก ฉะนั้น เมื่อได้รับความเคียดครอน
ทางเศรษฐกิจอย่างมากเมื่อออกจากบ้านหลังจากนั้นไม่นานก็หาทางแก้ปัญหาดังกล่าวด้วย
การเป็นโสเภณี

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างคาประเวณี

ผู้รับการสงเคราะห์คาประเวณีครั้งแรกที่สำนักโสเภณีใกล้วัดเลียบเมื่ออายุ ๑๖ ปี
โดยสมัครใจ หาเงินในอัตราครั้งละ ๓๐ บาท เจ้าของสำนักชัก ๑๐ บาท อยู่ที่นี่ได้
๖ เดือน ก็ย้ายไปหาเงินที่จังหวัดนครปฐม เนื่องจากถูกตำรวจจับกุมตัวบ่อย ๆ คราวนี้
หาเงินแบบเช่ากงสี คือกินอยู่กับเจ้าของสำนักได้รับเงินทองตอบแทนทุกเดือน อยู่ได้
๖ เดือนก็ไปเที่ยวงานปากน้ำ พบเพื่อนซึ่งคาประเวณีอยู่ที่นี่ ได้รับการชักชวนจึงคาประ-
เวณีที่ปากน้ำ โดยหาเงินอัตราครั้งละ ๓๐ บาท เจ้าของสำนักชัก ๑๕ บาทอยู่ที่นี่ได้
ปีเศษ ก็เปลี่ยนสถานที่มาหาเงินแถวหัวลำโพงโดยเที่ยวเตรหาคามลำพัง คาประเวณี
อยู่หัวลำโพงได้ ๒ ปี ก็ย้ายไปคาประเวณีที่โรงแรมอนุภากรรณ อยู่ที่นี่เป็นแหล่งสุดท้าย
ในระหว่างคาประเวณี ผู้รับการสงเคราะห์เคยเกี่ยวข้องกับชายหลายคน มีอาชีพต่าง ๆ
กัน แต่ก็อยู่ด้วยกันไม่นานนักอย่างมากที่สุดระยะเดือนเดียว ผู้รับการสงเคราะห์เบื่อก็กิน
ไปคาประเวณี บุคคลที่เคยเกี่ยวข้องของอยู่นานมีอยู่ระยะหนึ่งมีอาชีพเป็นพนักงานเก็บค่าโดย
สารรถเมล อายุไร่เรียกกับผู้รับการสงเคราะห์ มีฐานะไม่คั่นัก อยู่ด้วยกันถึงปีเศษ ผู้
รับการสงเคราะห์เบื่อก็กินไปคาประเวณีอีก ขณะที่อยู่กับชายคนนี้ผู้รับการสงเคราะห์มิได้
คาประเวณีคงนำเงินที่ชายนั้นให้บ้างและเงินที่เก็บสะสมไว้มานำไปใช้จ่าย จนเมื่อเงินหมด
ก็หาเงินอีก

ความเป็นอยู่ระหว่างคาประเวณีนั้น ผู้รับการสงเคราะห์มีรายได้ดี แต่ก็ใช้จ่าย
อย่างฟุ่มเฟือย ด้วยการใช้เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย เที่ยวไกล ๆ จึงทำให้เก็บเงินไว้ได้
ไม่มากนัก นอกจากเป็นเสื้อผ้า ที่นอน และเงินสคปรประมาณ ๕๐๐ บาท ทั้ง ๆ ที่ผู้รับ

การสงเคราะห์ไม่เคยสงเงินให้ผู้อื่นใช้เลย เรื่องการพนันและยาเสพติดนั้นไม่ปรากฏว่า
ผู้รับการสงเคราะห์เคยเกี่ยวของนอกจากจะสูบบุหรี่วันละซองกว่า การใช้เวลาว่าง
ระหว่างคาบประเวณีใดแก่การเที่ยวเตร่ ศึกษาค้นคว้าและรับประทานอาหารดี ๆ พิจารณา
ใ้ความผู้รับการสงเคราะห์รายนี้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยมาก

๕. ข้อมูลในทางเพศ

ผู้รับการสงเคราะห์มีประจำเดือนเมื่ออายุ ๑๗ ปี แสดงว่าเริ่มคาบประเวณีตั้งแต่
ยังไม่มีประจำเดือน การติดต่อเชิงชู้สาวไม่เคยมีมาก่อนจนกระทั่งคาบประเวณี รายนี้จึง
เสียตัวครั้งแรกเมื่อเริ่มคาบประเวณีโดยคาดหมายถึง ๖๐๐ บาท โดยแบ่งให้กับเจ้าสำนัก
ครึ่งหนึ่ง ผู้รับการสงเคราะห์รายนี้ไม่พบความผิดปกติทางเพศ เพราะเคยเกี่ยวของ
ชอบพอกับชายเหมือนกัน แต่เป็นไปภายหลังคาบประเวณีแล้ว ความรู้สึกทางเพศขณะคา
บประเวณีก็เช่นเดียวกับโสเภณีรายอื่น ๆ คือคาบประเวณีเพราะต้องการเงินตอบแทน ผู้รับ
การสงเคราะห์รายนี้สามารถให้กำเนิดบุตรได้เป็นปกติ เคยตั้งครรภ์ระหว่างคาบประเวณี
๓ ครั้ง ครั้งแรกตั้งครรภ์ได้ ๒ เดือน ไปหาหน้าเกิดหกหมั่งจึงแท้ง ส่วนครั้งต่อมาตั้งครรภ์
ถึง ๓ เดือน ก็ช้อยขับเลือดมากเกินทำแท้ง ครั้งสุดท้ายตั้งครรภ์ได้เดือนเศษ ก็ได้รับ
การนิตยาคจากหมอเถื่อนทำแท้ง ข้อมูลในทางเพศของผู้รับการอบรมการสงเคราะห์รายนี้
นับว่าเป็นปกติ

๖. เกี่ยวกับการสงเคราะห์

ผู้รับการสงเคราะห์เคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมกว่าสิบครั้ง ส่วนใหญ่ถูกปรับ
และถูกส่งตัวเข้าอบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์ ๓ ครั้ง ครั้งแรกถูกจับที่วัดเลียบ
เขารับการสงเคราะห์เป็นเวลา ๑ ปีเต็มโดยถูกกำหนดให้เรียนหนังสือ อยู่จนครบกำหนด
ปลดปล่อย ๑ ปีเต็ม แต่ผู้รับการสงเคราะห์ไม่สนใจและไม่ชอบเรียน จึงไม่สามารถอ่าน
และเขียนได้เลย เมื่อได้รับการปลดปล่อย ผู้รับการสงเคราะห์ก็ออกไปค้าประเวณีอีก
เช่นเดิมอยู่ได้ ๓ เดือน ก็ถูกจับกุมอีก คราวนี้ถูกจับกุมที่บริเวณหัวลำโพงขณะที่เตร็ดเตร่
อยู่ในยานั้น และถูกส่งตัวเข้าสถานสงเคราะห์เช่นคราวแรก คราวนี้ได้รับการฝึกอาชีพ

ในค่านงานเย็บปักถักร้อย แต่ผู้รับการสงเคราะห์ไม่ชอบงานชนิดนั้นจึงฝึกอาชีพไม่ได้ผล
อยู่จนครบกำหนดปลดปล่อยเป็นเวลา ๑ ปีเต็ม ก็มีใ้กลับไปบ้านคงกลับไปค้าประเวณีอีก
คราวนี้ค้าประเวณีได้เพียงเดือนเศษก็ถูกจับที่โรงแรมถนนอนุสาวรีย์ ถูกส่งตัวเข้ารับการ
สงเคราะห์หอธรรมเช่นเคย คราวนี้สมัครใจเข้าฝึกอาชีพในวิชาทอพรหม มีความสามารถ
พอใช้ได้ จนขณะนี้ฝึกอาชีพได้ ๑๑ เดือนใกล้จะครบกำหนดปลดปล่อยแล้ว นิสัยเกตุว่า
การฝึกอาชีพทุก ๆ ครั้งเป็นไปอย่างไม่ได้ผลดี วิชาที่ฝึกก็ไม่ได้นำไปใช้และการฝึกแต่ละ
ครั้งก็เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จึงทำให้ผู้รับการสงเคราะห์กลับไปค้าประเวณีอีก

ในการปลดปล่อยครั้งที่เจ็ดนี้ พี่สาวผู้รับการสงเคราะห์ได้มาแสดงความจำนง
ขอรับตัวจะให้ไปชดชยดูแลหลานที่บ้าน เมื่อถามถึงแผนงานหลังการปลดปล่อย ใ้รับคำ
บอกเล่าวว่าจะหนีออกจากบ้านพี่สาวไปประกอบอาชีพเดิมอีกจนกว่าจะเก็บสะสมเงินทองไว้
พอควรแล้วจะกลับไปหาบิดามารดาที่อ้างทองโดยตั้งใจจะค้าขายและไม่คิดที่จะอยู่กับพี่สาว
เมื่อถามถึงงานอื่น ๆ ผู้รับการสงเคราะห์ไม่คิดจะทำเพราะหลังจากการปลดปล่อยครั้งที่
สอง เคยไปประกอบอาชีพเป็นลูกจากรานตัดผมโคคาจางวันละ ๕ บาท อยู่ได้เพียง
๓ วันก็ลาออกเนื่องจากผู้รับการสงเคราะห์เคยใช้เงินฟุ่มเฟือยและมีรายได้น้อยมากก่อน
จึงไม่อาจอดทนทำงานรับใช้ซึ่งมีรายได้น้อยได้ ในกรณีผู้รับการสงเคราะห์รายนี้เห็นว่า
ไม่อาจอบรมปรับสภาพให้เป็นคนดีได้จนกว่า เพราะเคยค้าประเวณีถึง ๕ ปี และเคย
มีชีวิตอย่างสุขสบายด้วยวิธีการหาเงินง่าย ๆ มาแล้ว จนปรากฏว่าเคยถูกจับส่งสถานสง-
เคราะห์ถึง ๓ ครั้ง.

แนวทางที่ใช้ศึกษาถึงโสเภณีบางราย

๑. ประวัติผู้รับการสงเคราะห์

- ๑. ชื่อ..... อายุ..... ภูมิลำเนาเดิม.....
- ๒. การศึกษา..... ความรู้พิเศษ.....
- ๓. สาเหตุที่เข้ารับการสงเคราะห์.....
- ๔. อาชีพอื่น ๆ ที่เคยประกอบ..... สถานที่..... ระยะเวลา.....
รายได้..... สาเหตุที่เลิกประกอบ.....
- ๕. การประกอบอาชีพอื่นขณะค้าประเวณี..... รายได้..... สถานที่.....
..... ระยะเวลา.....
- ๖. อายุเริ่มค้าประเวณีครั้งแรก..... ระยะเวลาที่ค้าประเวณี.....
- ๗. ประวัติความเจ็บป่วย..... ระยะเวลาป่วย.....
การรักษา.....
- ๘. ผลที่ได้รับจากความเจ็บป่วย.....
- ๙. การเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ..... เมื่ออายุ..... ระยะเวลา...
สาเหตุ.....
- ๑๐. สถานภาพสมรส.....
- ๑๑. ประวัติความสัมพันธ์กับชาย..... การกินอยู่.....
จำนวน..... ระยะเวลา.....
- ๑๒. การสิ้นสุดความสัมพันธ์..... สาเหตุ.....
- ๑๓. อายุ..... อาชีพ..... การศึกษา.....
ฐานะของชายที่เคยเกี่ยวข้องกับ.....

๑๘. จำนวนบุตร.....เพศ.....การศึกษา.....
บิดามารดา.....

๑๙. การอุปการะบุตร.....ฐานะตามกฎหมายของบุตร.....

๑๖. การหนีโรงเรียน.....สาเหตุ.....จำนวนครั้ง.....อายุ.....

๑๗. การหนีออกจากบ้าน.....สาเหตุ.....จำนวนครั้ง.....อายุ.....

๑๘. การกลับเข้าบ้าน.....สาเหตุ.....

๑๙. รายละเอียดหลังจากหนีออกจากบ้าน.....บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย.....
สถานที่.....เวลา.....

๒๐. ฐานะทางการเงินและเศรษฐกิจเมื่อออกจากบ้าน.....

๒๑. การกระทำผิดอื่น ๆ การถูกจับกุมครั้งอื่น ๆ.....

๒. ประวัติครอบครัว

๑. อาชีพบิดา.....มารดา.....

๒. การศึกษา.....ฐานะ.....

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา.....การกินอยู่ร่วมกัน.....

๔. การแยกกันอยู่ของบิดามารดา.....อายุของผู้รับการส่งเคราะห์
ขณะนั้น.....สาเหตุ.....

๕. ความพิการทางร่างกายของบิดา.....มารดา.....

๖. ประวัติความเจ็บป่วยของบิดามารดา.....โรคที่เจ็บป่วยและถึง
แก่กรรม.....

๗. จำนวนพี่น้องรวมบิดามารดา.....การศึกษา.....
ภาระในการเลี้ยงดู.....

๘. ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง.....ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว.....

- ๘๘ การเกี่ยวข้องกับชายและหญิงอื่นของบิดามารดา.....อายุผู้รับการ
ส่งเคราะห์ขณะนั้น.....
- ๙๐ จำนวนพี่น้องร่วมแต่บิดามารดา.....ภาระในการเลี้ยงดู.....
- ๙๑ ความสัมพันธ์กับพี่น้องร่วมแต่บิดามารดา.....และบุคคลอื่นในครอบครัว.....
- ๙๒ การเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพยาเสพติดและการพนันของบิดามารดา.....
- ๙๓ ประวัติการกระทำผิดของบิดามารดา.....
- ๙๔ นิสัยความประพฤติของ บิดามารดาตอบบุตร.....ต่อบุคคลทั่วไป.....
การประกอบอาชีพ.....
- ๙๕ การอบรมดูแล.....การปกครอง.....การลงโทษ.....
- ๙๖ ความรู้สึกต่อบิดามารดา.....พี่น้อง.....บุคคลอื่นในครอบครัว.....
.....

๓. ลักษณะสิ่งแวคด้อม

๑. ประวัติลักษณะที่อยู่อาศัย	สถานที่อยู่อาศัย	ที่ตั้ง
(ก) เมื่ออยู่กับบิดามารดา.....		
(ข) เมื่อออกจากบ้าน.....		
(ค) ประกอบอาชีพอื่น.....		
(ง) เมื่ออยู่กับสามี.....		
(จ) อื่น ๆ		

๒. สิ่งแวคด้อม

- (ก) เมื่ออยู่กับบิดามารดา.....
- (ข) เมื่อออกจากบ้าน.....
- (ค) เมื่อประกอบอาชีพอื่น.....

(ง) เมื่ออยู่กับสามี.....

(จ) อื่น ๆ

๓. อิทธิพลแบบอย่างความประพฤติที่ไม่ดี.....

๔. ลักษณะที่คงที่อยู่อาศัย..... สถานการศึกษา..... ที่ทำงาน.....

อันจะทำให้ผู้รักการสงเคราะห์ใคร่ถึงการค้าประเวณี

๕. ลักษณะสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อนิสัย ความประพฤติ.....

๖. การใช้จ่ายเงินระยะเวลาหนึ่ง ๆ ครังก่อนค้าประเวณี.....

๗. การเกี่ยวข้องกับสิ่ง เสพยติคและการพนันก่อนค้าประเวณี.....

๘. การเที่ยวเตร่..... มหรสพ..... การแต่งกาย.....

เมื่อครั้งก่อนค้าประเวณี

๙. การใช้เวลาว่าง..... การฟังวิทยุ..... การอ่านหนังสือ.....

๑๐. ความเชื่อหรือหนทางการเงิน..... จำนวนครั้ง..... การแก้ปัญหา.....

๑๑. การเรียนรู้ถึงการค้าประเวณี.....

๑๒. การคบเพื่อน.....

๔. ความเป็นอยู่ระหว่างค้าประเวณี

๑. สถานที่ค้าประเวณีครั้งแรก..... สาเหตุที่ค้า..... อายุ.....

๒. การเปลี่ยนสถานที่ค้า..... ระยะเวลาที่ค้าแต่ละแห่ง.....

สาเหตุ.....

๓. ลักษณะของที่ค้าแต่ละแห่ง..... วิธีการค้า..... การแบ่งรายได้.....

๔. การเกี่ยวข้องกับชอบพอกับชายระหว่างค้าประเวณี..... จำนวน.....

๕. อายุ..... อาชีพ..... การศึกษา.....ฐานะของชายที่เคยเกี่ยวข้องกับ

.....

- ๖. การอยู่ร่วมกัน.....การเกิดบุตร.....ความสัมพันธ์.....
การเลิกกัน.....
- ๗. ความพอใจในอาชีพ..... ความเสียใจ
- ๘. การเลิกค้าประเวณี.....สาเหตุที่เลิกค้า.....ระยะเวลา.....
การประกอบอาชีพอื่น.....
- ๙. การหันกลับมาค้าประเวณีอีก.....
- ๑๐. การใช้จ่ายในระหว่างค้าประเวณี.....ลักษณะการใช้จ่าย.....
- ๑๑.ฐานะการเงิน.....รายได้.....
- ๑๒. การออมทรัพย์.....เงินสด.....ทรัพย์สินอื่น.....
- ๑๓. การอุปการะเลี้ยงดูผู้อื่น.....การส่งเงินให้ที่บ้าน.....
- ๑๔. การเกี่ยวข้องกับภรรยาและสิ่งเสพยาติขณะค้าประเวณี.....
- ๑๕. การเที่ยวเตร่.....มหรสพ.....การแต่งกายขณะค้าประเวณี.....
- ๑๖. การใช้เวลาว่างในขณะค้าประเวณี.....
- ๑๗. การถูกรีดไถ.....การถูกโกงขณะค้าประเวณี.....จำนวน.....

๕. ข้อมูลทางเพศ

- ๑. อายุที่มีประจำเดือนครั้งแรก.....
- ๒. การติดต่อเชิงขู้สาวครั้งแรก.....อายุของชาย.....การรู้จักกัน.....
เวลา.....
- ๓. การเสียตัวครั้งแรก.....สถานที่.....โอกาส.....
สาเหตุ.....
- ๔. การทราบเรื่องการร่วมเพศ.....สาเหตุ.....

๕. การเสียตัวก่อนค่าประเมิน.....จำนวนชายที่เกี่ยวข้อง.....

๖. ความรู้สึกเกี่ยวกับการเสียตัวครั้งแรก.....

๗. ความรู้สึกทางเพศระหว่างค่าประเมิน

๘. ความผิดปกติที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

๙. ประวัติการวินิจฉัยของแพทย์เกี่ยวกับข้อมูลทางเพศ

๑๐. ความสามารถในการให้กำเนิดบุตร

๖. เกี่ยวกับการสงเคราะห์

๑. ระยะเวลาที่เข้ารับการสงเคราะห์.....

๒. อาชีพที่ฝึกอบรม.....ความรู้ความสามารถ.....

๓. อาชีพที่จะประกอบภายหลังการปลดปล่อย.....สาเหตุการเลือกอาชีพ.....

๔. การเยี่ยมเยียนและการติดต่อกับบุคคลอื่นขณะอยู่ในสถานสงเคราะห์.....

๕. ภายหลังการปลดปล่อยจะค่าประเมินอีกหรือไม่.....สาเหตุ.....

๖. อิทธิพลที่จะทำให้ผู้รับการสงเคราะห์กลับมาค้าอีก.....

๗. ความรู้สึกของผู้รับการสงเคราะห์เกี่ยวกับการที่จะนำอาชีพที่ได้รับการฝึกอบรมมาออกไปใช้.....

๘. การปรับสภาพและอบรมจิตใจ.....ผลที่ได้รับ.....

๙. ประวัติการเคยถูกจับเข้าฝึกอบรมอาชีพในสถานสงเคราะห์.....จำนวน.....ระยะเวลา.....

๑๐. การฝึกอาชีพครั้งก่อน ๆความรู้ความสามารถ.....

๑๑. อาชีพที่ไปประกอบหลังการปลดปล่อย.....

๑๒. อุปสรรคที่จะพบในภายหลังการปลดปล่อย.....

๑๓. ประวัติการเจ็บป่วย การได้รับการรักษาพยาบาล.....

๑๔. ความชอบและการได้รับการลงโทษ.....สาเหตุ.....

พระราชบัญญัติ
ป้องกันสัณฺุจรโรค รัตนโกสินทรศก ๑๒๗

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์
พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว คำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกัน ด้วยทรงดำริ
เห็นว่าทุกวันนี้มีหญิงบางจำพวกประพฤตินอนอย่างทีเรียกว่าหญิงนครโสเภณี มีหัวหน้ารวม
รวมกันตั้งโรงหาเงินขึ้นหลายแห่งตำบล แรกก่อนมาการตั้งโรงนครหญิงโสเภณี นายโรงช่วย
ไถหญิงมาเป็นทาสรับตัวจากเจ้าภานี แล้วมีหัวหน้ารวมรวมกันตั้งเป็นโรงขึ้น ครั้งต่อมา
ไต่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เลิกทาสเสียแล้ว หญิงบางจำพวกก็สมัครเข้าเป็นโสเภณี
ก็รับตัวจากเจ้าภานี แล้วมีหัวหน้ารวมรวมกันตั้งขึ้นในท้องที่โรงอันควรบ้างมิควรบ้าง กระทำ
ให้มีเหตุเกิดการวิวาทขึ้นเนื่อง ๆ อีกประการหนึ่ง หญิงบางคนป่วยเป็นโรคซึ่งออกจะติดต่อก
เนื่องไปจนถึงผู้ชายที่คบหาสมาคมได้ ก็มีใครมีแพทย์ตรวจตรารักษาโรคร้ายนั้นอาจจะติด
เนื่องกันไปจนถึงเป็นอันตรายแก่ร่างกายและชีวิตมนุษย์เป็นอันมาก และยังหาได้มีกฎหมายและ
ข้อบังคับอย่างใดสำหรับป้องกันทุกชัโทษโยแห่งพระราชราษฎรทั้งหลายเหล่านี้ไม่ จึงทรงพระ
กรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้สืบไปดังนี้.-

หมวดที่ ๑

วาทวายนามและกำหนดเวลาใช้พระราชบัญญัติ

และเลิกวิธีเก็บภาษีบำรุงถนน

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่าพระราชบัญญัติป้องกันสัณฺุจรโรค
รัตนโกสินทรศก ๑๒๗

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้เมื่อไต่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้เมื่อใด
ในกรุงเทพฯ หรือหัวเมืองมณฑลใด จะไต่ประกาศกำหนดวันในหนังสือราชกิจจานุเบกษา
ภายหลัง ส่วนหัวเมืองมณฑลใดที่ไต่ประกาศให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ห้ามมิให้ตั้งโรงหญิงนคร
โสเภณีเป็นอันขาด

มาตรา ๓ เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้เลิกวิธีเก็บภาษีบำรุงถนนแต่เดิมนั้นเสีย

หมวดที่ ๒

คำอธิบาย

มาตรา ๔ คำว่า "เสนาบดี" หมายความว่า เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย หรือเสนาบดีกระทรวงนครบาล ผู้บังคับบัญชาการท้องที่ซึ่งได้ใช้พระราชบัญญัตินี้ คำว่า "เจ้าพนักงาน" หมายความว่า เจ้าพนักงานต่าง ๆ ซึ่งเสนาบดีเจ้ากระทรวงใดมอบให้ทำหน้าที่ทำการตามพระราชบัญญัตินี้ คำว่า "นครหลวงโสเภณี" หมายความว่า หญิงที่รับจ้างทำข่าเราล่าสอนโดยได้รับเงินผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง

มาตรา ๕ ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้ตั้งโรงหญิงนครโสเภณีอยู่แล้วหรือจะตั้งขึ้นใหม่ ณ ตำบลใดตำบลหนึ่ง ควบคุมหญิงนครโสเภณีคนหนึ่ง หรือหลายคนก็ดี ผู้นั้นชื่อว่า นายโรงหญิงนครโสเภณีตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ผู้ซึ่งจะเป็นนายโรงนั้น อนุญาตให้เป็นได้เฉพาะแต่ผู้ที่เป็นหญิงด้วยกัน

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยนายโรง

มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดผู้หนึ่งตั้งโรงหญิงนครโสเภณีโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเป็นอันขาด

มาตรา ๗ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดที่ตั้งโรงอยู่ก่อนแล้วก็ดี หรือที่จะตั้งใหม่ก็ดี ปรารถนาจะตั้งโรงหญิงนครโสเภณี ก็ให้ผู้นั้นทำเรื่องราวมายื่นขออนุญาตต่อเจ้าพนักงาน เมื่อเจ้าพนักงานเห็นสมควรออกใบอนุญาตให้แล้วจึงจะตั้งโรงหญิงนครโสเภณีได้ ใบอนุญาตนั้นใช้ได้เฉพาะนายโรงผู้นั้นผู้เดียว ห้ามมิให้เอาใบอนุญาตไปให้ผู้อื่นใช้หรือเอาใบอนุญาตของผู้อื่นมาใช้เป็นอันขาด

มาตรา ๘ นายโรงผู้ใดได้รับอนุญาตตั้งโรงหญิงนครโสเภณีในตำบลใดแล้ว ถ้าจะย้ายไปตั้งตำบลอื่นก็ให้ผู้นั้นแจ้งเหตุผลที่ต้องย้ายไปนั้นต่อเจ้าพนักงานก่อน เมื่อเจ้าพนักงาน

ตรวจเห็นชอบเปลี่ยนแปลงในใบอนุญาตให้แล้วจึงจะย้ายได้

มาตรา ๘ ถ้านายโรงผู้ใดประพฤติกการให้เป็นที่เคื้อกรอนรำกณูแกมหาชน หรือ กอเหตุใดอย่างหนึ่งขึ้นซึ่งเจ้าพนักงานเห็นว่าไม่เป็นการสมควร เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะถอนใบอนุญาตนั้นคืนเสียทีเดียว หรือจะเรียกใบอนุญาตคืนเสียชั่วคราวหนึ่งก็ทำได้

มาตรา ๑๐ นายโรงทั้งปวงจะรับเลี้ยงหญิงนครโสเภณีไว้ได้ก็เพราะแต่หญิงนั้นมีความสมัคร ถ้าหญิงนครโสเภณีผู้ใดไม่สมัครอยู่ด้วย นายโรงไม่มีอำนาจที่จะกักขังขัดขวางหญิงนครโสเภณีผู้นั้นไว้ได้ นายโรงหญิงนครโสเภณีจะต้องทำบัญชีคนที่มีประจำหรือที่เข้ามาอยู่ใหม่ หรือไปจากโรงหรือมีเหตุล้มตายประการใด ๆ ก็ดี ยื่นชี้แจงต่อเจ้าพนักงานทราบในกำหนด ๒๔ ชั่วโมงตามแบบที่เจ้าพนักงานจะกำหนดให้

มาตรา ๑๑ ผู้เป็นนายโรงนครหญิงโสเภณีนั้น จะต้องปกครองและควบคุมหญิงนครโสเภณีอยู่ในโรงของตนให้เป็นการเรียบร้อย ห้ามมิให้นายโรงหญิงรับช่วงโสเภณีที่มีได้มีใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และห้ามมิให้นายโรงทำสัญญากับหญิงนครโสเภณีด้วยเรื่องออกเงินล่วงหน้าให้รับจ้างเป็นหญิงนครโสเภณีอยู่กับตนเป็นอันขาด ถ้าสัญญาเช่นนี้มีขึ้นก็เป็นอันใช้ไม่ได้

มาตรา ๑๒ นายโรงหญิงนครโสเภณีจะต้องตรวจตราดู และรักษา และจัดโรงของตนให้เป็นไปดังนี้ คือ.-

๑. หน้าโรงต้องเป็นที่กำบังปกปิดมิดชิด อย่าให้คนเดินทางไปมาแลเห็นคนที่เข้าไปในโรงนั้นได้
๒. หน้าโรงหลังโรงและบริเวณของโรงนั้นต้องให้สะอาดปราศจากสิ่งโสโครก และสิ่งทีรกรุงรังต่าง ๆ
๓. ต้องมีโคมแขวนไว้หน้าโรงเป็นเครื่องหมายด้วย
๔. ห้ามมิให้นายโรงทำที่กักกันหญิงนครโสเภณี
๕. ห้ามมิให้ผู้ใดผู้หนึ่งเลี้ยงเด็กหญิงที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี ลงมาไว้ในโรงของตนเป็นอันขาด

มาตรา ๑๓ ถ้านายโรงหญิงนครโสเภณี จัดเครื่องทองเงินรูปพรรณ หรือเครื่องประดับเพชรพลอยเครื่องงูงมให้หญิงนครโสเภณีตกแต่งหรือยืมใช้แม่ของเหล่านั้นจะเป็นอันตราขายสูญหายไป นายโรงจะฟ้องท้าวหญิงนครโสเภณีลักขโมยหรือยักยอกมิได้

มาตรา ๑๔ ผู้จะตั้งโรงหญิงนครโสเภณีต้องเสียเงินค่ารับใบอนุญาตเป็นรายโรง
ฉบับละ ๓๐ บาท ในใบอนุญาตนั้นให้มีกำหนดเวลาไม่เกินกว่า ๓ เดือน นับตั้งแต่วันที่ไต่ลง
ในใบอนุญาต และได้จดทะเบียนไว้เป็นต้นไป

หมวดที่ ๔

วาทวยหญิงนครโสเภณี

มาตรา ๑๕ ถ้าหญิงผู้ใดเป็นหญิงนครโสเภณี ให้หญิงผู้นั้นมาขอรับใบอนุญาตตาม
พระราชบัญญัตินี้ก่อน เมื่อเจ้าพนักงานเห็นสมควรและออกใบอนุญาตนั้นให้ใช้ได้แล้ว จึงจะ
ไปเป็นหญิงนครโสเภณีได้ และใบอนุญาตนั้นให้ใช้ได้แต่เฉพาะตัว ห้ามมิให้ใช้ใบอนุญาตของผู้อื่น
หรือเอาใบอนุญาตของตัวไปให้ผู้อื่นใช้เป็นคนอื่น

มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้หญิงนครโสเภณีผู้ใดผู้หนึ่ง แสดงกิริยาอาการให้เป็นที่รำคาญ
แก่ผู้คนที่เดินผ่านไปมาภายนอกโรง เช่น ย่อแยงฉุดครา ลอเลียน เป็นต้น

มาตรา ๑๗ ถ้าหญิงนครโสเภณีผู้ใดสมัครจะเข้าอยู่ในโรงใดแล้วภายหลัง
ไม่พอใจจะอยู่ในโรงนั้น จะย้ายไปอยู่ในโรงอื่นก็ให้หญิงผู้นั้นชี้แจง ขออนุญาตต่อเจ้าพนักงาน
ก่อน เมื่อเจ้าพนักงานเห็นควรและอนุญาตให้แล้ว จึงจะย้ายไปได้

มาตรา ๑๘ ถ้าหญิงนครโสเภณีผู้ใดกลับใจจะละความประพฤติเป็นหญิงนคร
โสเภณี มาขอถอนใบอนุญาต และหักทะเบียนก็ให้เจ้าพนักงานถอนใบอนุญาตและหักทะเบียน
ให้ตามความประสงค์ของหญิงนั้น

มาตรา ๑๙ ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีจะต้องเสียค่าธรรมเนียม
ใบอนุญาตฉบับละ ๑๒ บาท

และให้มีกำหนดเวลาอนุญาตไม่เกินกว่า ๓ เดือนครั้งหนึ่ง นับตั้งแต่วันที่ลง
ในใบอนุญาตเป็นต้นไป

หมวดที่ ๕

วาทวยหน้าที่เจ้าพนักงาน

มาตรา ๒๐ เมื่อมีผู้มาขอตั้งโรงหญิงนครโสเภณี ณ ห้องที่ค่าปลัด ให้เจ้าพนักงาน

งานสอบสวนก่อนว่าที่นั้นจะควรมอบอนุญาตให้ตั้งหรือไม่ เมื่อเห็นสมควร และได้รับอนุมัติจาก
เสนาบดีหรือข้าหลวงเทศาภิบาลแล้ว จึงให้ออกใบอนุญาต

มาตรา ๒๑ ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตทำบัญชีโรงหญิงนครโสเภณีที่ได้
ออกใบอนุญาตยื่นต่อเสนาบดีกระทรวงนครบาล หรือข้าหลวงเทศาภิบาลผู้บังคับบัญชาการ
ท้องที่ ซึ่งได้ใช้พระราชบัญญัตินี้ทุก ๆ เดือน เมื่อได้ทราบว่ามีใครได้ตั้งโรงหญิงนครโสเภณี
ที่ตำบลใด มีจำนวนหญิงนครโสเภณีเท่าใด คงมีตั้งอยู่เท่าใด เจ้าพนักงานจะต้องคอยระวัง
แก้ไขให้ถูกต้องเสมอ

มาตรา ๒๒ ถ้าหญิงผู้ใดจะขอรับอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีให้เจ้าพนักงาน
สอบสวนให้ไต่ความถี่ก่อน คือ.-

๑. ผู้จะรับใบอนุญาตมีอายุเกินกว่า ๑๕ ปี แล้วหรือยัง
๒. เป็นผู้สมัครด้วยตนเองหรือไม่
๓. เป็นผู้ที่ไม่มีความผิดที่จะติดต่อกันได้หรืออย่างไร เมื่อพร้อมทั้ง ๓ อย่างนี้แล้ว
จึงให้ออกใบอนุญาตให้

มาตรา ๒๓ ใบอนุญาตนั้นให้ลง วัน เดือน ปี ที่ออก และวัน เดือน ปี อายุ
กำหนด รูปพรรณของหญิง และตำบลที่หญิงนครโสเภณีผู้นั้นจะอยู่โดยลำพังตนเองหรือในโรงหนึ่ง
โรงใดให้ชัดเจน แล้วหญิงนั้นให้กลายมือไว้เป็นสำคัญด้วย

มาตรา ๒๔ บรรดาใบอนุญาตที่เจ้าพนักงานออกให้แก่ผู้ตั้งโรงหญิงนครโสเภณีนั้น
ให้ลงตำบลที่ตั้งและวัน เดือน ปี ที่ได้ออกไปด้วย

มาตรา ๒๕ ถ้าเจ้าพนักงานจะตรวจใบอนุญาตของหญิงนครโสเภณีผู้ใด เวลาใด
หญิงนครโสเภณีผู้นั้นต้องยอมให้เจ้าพนักงานตรวจในเวลาใด ถ้าไม่มีใบอนุญาตก็ให้จัดการ
ตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๒๖ ถ้าเจ้าพนักงานเห็นว่า หญิงนครโสเภณีผู้ใดจะเป็นโรคติดต่อกันได้
จะสั่งให้แพทย์ตรวจโลหิตหญิงนครโสเภณีผู้นั้นเวลาใด เมื่อใดก็ได้ นายโรงต้องยอมให้แพทย์
ตรวจทุกเวลา

มาตรา ๒๗ ถ้ามีข้อควรสงสัยว่าหญิงนครโสเภณีผู้ใดป่วยเป็นโรคซึ่งอาจจะติดต่อกัน
ได้ ก็ให้นำตัวหญิงผู้นั้นมาให้เจ้าพนักงานแพทย์ตรวจตามที่ตั้งใจไว้ เมื่อเห็นว่าผู้นั้นป่วยเป็น

โรคซึ่งอาจติดต่อกันได้จริง ก็อย่าให้เจ้าพนักงานออกใบอนุญาตให้ หรือเป็นผู้ถือใบอนุญาต
อยู่แล้ว ก็ให้เรียกใบอนุญาตคืนเสียชั่วคราวหนึ่ง แล้วให้ส่งตัวหญิงผู้นั้นไปรักษา ณ โรงพยาบาล
ถาวรจะหาย หรือว่าสมัครจะรักษาตนเอง ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

และเมื่อผู้นั้นหายป่วยเป็นปกติ ให้นำหนังสือสำคัญของแพทย์มายื่นขอรับใบอนุญาต
ก็ให้เจ้าพนักงานออกใบอนุญาตให้

หมวดที่ ๖

ว่าด้วยผู้กระทำผิดต่อพระราชบัญญัติ

มาตรา ๒๘ ผู้ใดตั้งโรงหญิงนครโสเภณี โดยไม่มีใบอนุญาตหรือเอาใบอนุญาตของ
ผู้อื่นมาใช้ ให้มีโทษปรับเป็นเงินคราวหนึ่งไม่เกินกว่า ๒๐๐ บาท หรือ จำคุกมีกำหนดไม่เกิน
๖ เดือน หรือทั้งปรับทั้งจำคุกทั้ง ๒ สถาน

มาตรา ๒๙ ถ้าผู้ใดย้ายโรงหญิงนครโสเภณีไปตั้งในที่ ๆ ยังไม่ได้รับอนุญาตจาก
เจ้าพนักงานกัก หรือชักขวางหญิงนครโสเภณีซึ่งไม่มีความสมัครจะอยู่ด้วยต่อไปไว้กัก หรือรับ
หญิงที่ยังไม่ไ้มีใบอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีไว้กัก หรือทำการชักขวางไม่ยอมให้เจ้าพนักงาน
ต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติตรวจใบอนุญาต และตรวจโรคในตัวกัก ผู้นั้นมีความผิด
ให้ปรับเป็นเงินคราวหนึ่งไม่เกิน ๑๐๐ บาท หรือจำคุกมีกำหนดไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งปรับ
และจำคุกทั้ง ๒ สถาน

มาตรา ๓๐ ถ้าหญิงผู้ใดมาขอรับใบอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณี แต่อายุของตน
ยังไม่ครบ ๑๕ ปี แกลงหลอกลวงเจ้าพนักงานว่าตนมีอายุเกินกว่า ๑๕ ปี ดังว่าไว้ในมาตรา
๒๒ กัก หรือกระทำการลวงละเมิดไม่ขอรับใบอนุญาตสำหรับตัวก่อน ประพฤติตนเป็นหญิงนคร
โสเภณีกัก หรือเอาใบอนุญาตของผู้อื่นมาใช้ในคามมาตรา ๑๕ กัก ผู้นั้นมีความผิดให้ปรับเป็น
เงินคราวหนึ่งไม่เกินกว่า ๑๐๐ บาท หรือจำคุกมีกำหนดไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งปรับทั้งจำคุกทั้ง
๒ สถาน

มาตรา ๓๑ ถ้าหญิงนครโสเภณีผู้ใดกระทำการทราจารแก่ผู้ใดเดินทางไปมาภาย
นอกโรงตามความในมาตรา ๑๖ กัก หรือย้ายจากโรงที่อยู่ซึ่งได้รับอนุญาตไว้เดิม ไปอยู่ที่
โรงอื่นก่อนได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามความในมาตรา ๑๗ กัก ผู้นั้นมีความผิด ให้

ปรับเป็นเงินคราวหนึ่งไม่เกิน ๒๐ บาท หรือจำคุกมีกำหนดไม่เกินกว่า ๑ เดือน หรือทั้งปรับและจำคุก ทั้ง ๒ สถาน

มาตรา ๓๒ ห้ามมิให้ผู้ใดผู้หนึ่งบังคับกักขังหรือล่อลวงหญิงผู้ใดผู้หนึ่ง ที่ไม่สมัครเป็นหญิงนครโสเภณีจนกระทำให้หญิงนั้นต้องจำใจเป็นหญิงนครโสเภณีด้วยอุบายอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นอันขาด ถลผู้ใดข่มขืนหญิงให้เป็นหญิงนครโสเภณี ด้วยอุบายประการใด ๆ ก็ดี ผู้นั้นมีโทษตามพระราชบัญญัติลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี

หมวดที่ ๘

วาทวยอำนาจตั้งกฎข้อบังคับ

มาตรา ๓๓ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย และเสนาบดีกระทรวงนครบาล เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติทุกประการและเมื่อเห็นจำเป็นจะต้องมีกฎข้อบังคับ เพื่อให้เจ้าพนักงานและเจ้าของโรงหญิงนครโสเภณี หรือตัวหญิงนครโสเภณีประพฤติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ด้วยประการใด ๆ ก็ให้ตั้งกฎข้อบังคับสำหรับประกอบพระราชบัญญัตินี้ใช้ เมื่อได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาต และประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาแล้ว ก็ให้ใช้กฎข้อบังคับนั้นเหมือนกึ่งส่วนหนึ่งแห่งพระราชบัญญัตินี้

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๓ มีนาคม รัตนโกสินทร์ศก ๑๒๖ เป็นวันที่ ๑๔๓๖๘ ในรัชกาลปัจจุบันนี้.

ประกาศ

ใช้พระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค

รัตนโกสินทร์ศก ๑๒๘ ในกรุงเทพฯ

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า ตามความในพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรครัตนโกสินทร์ศก ๑๒๘ มาตรา ๒ มีความว่า "พระราชบัญญัตินี้เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้เมื่อใดในกรุงเทพฯ หรือหัวเมืองใด มลฑลใด จะได้ประกาศกำหนดวันในหนังสือราชกิจจานุเบกษาภายหลัง" นั้น

บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติป้องกันสัตว์จรโรค
รัตนโกสินทร์ศก ๑๒๗ ในกรุงเทพฯ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน รัตนโกสินทร์ศก ๑๒๗
เป็นต้นไป

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๒ มีนาคม รัตนโกสินทร์ศก ๑๒๖ เป็นวันที่ ๑๔๓๗๖
ในรัชการปัจจุบันนี้.

คัดจากหนังสือ "ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม ๑๘"

พระราชบัญญัติ
ปรมการค่าประเวณี

พ.ศ. ๒๕๐๓

.....

ในพระปรมาภิไธย
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
สังวาลย์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๓
เป็นปีที่ ๑๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการปรมการค่าประเวณี
พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา
จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติปรมการค่าประเวณี พ.ศ.

๒๕๐๓

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค รัตนโกสินทรศก ๑๒๗

มาตรา ๔ ให้พระราชบัญญัตินี้

"การค่าประเวณี" หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับ
การกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็น
การสำส่อนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกัน
หรือคนละเพศ

"สถานการค่าประเวณี" หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำ
การค่าประเวณี โดยจัดให้มีผู้ทำการค่าประเวณีไว้เพื่อการนั้นด้วย

"สถานบริการ" หมายความว่า สถานประกอบธุรกิจเพื่อสินค้าที่จัดไว้เป็นที่พัก หรืออยู่อาศัย เป็นที่จำหน่ายอาหารหรือเครื่องดื่ม หรือเป็นที่ให้ความบันเทิง การปรมณัติ หรือความสะควกสะบาย

"สถานสงเคราะห์" หมายความว่า สถานสงเคราะห์ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้

"ผู้รับการสงเคราะห์" หมายความว่า บุคคลซึ่งอธิบดีมีคำสั่งให้ส่งตัวไปรับการ รักษาและหรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ผู้ใด เพื่อการค้าประเวณี กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) เข้าติดต่อกับ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร่บุคคลตามถนนหรือสาธารณสถานหรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใดอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือเป็นที่เคียดแค้นรำคาญแก่สาธารณชน

(๒) เตรีงเตร หรือคอยอยู่ตามถนนหรือสาธารณสถานในลักษณะหรืออาการที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกรองการติดต่อกับการค้าประเวณี

(๓) เข้าไปมีวสุมในสถานการค้าประเวณี

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ผู้ใดกระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗ ผู้ใดกระทำการค้าประเวณีต่อบุคคลเพศเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘ ผู้ใดจัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙ ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐ ผู้ใดยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการค้าประเวณีเป็นปกติธุระในสถานบริการที่ตนเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑ เมื่อศาลได้พิพากษาให้ลงโทษผู้ใดตามมาตรา ๕ มาตรา ๖ หรือ มาตรา ๗ แล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้นั้นเป็นโรคอันควรได้รับการรักษา หรือเป็นผู้ควรได้รับการ อบรมฝึกอาชีพ หรือทั้งสองอย่าง อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับการรักษา และหรือ อบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์เมื่อผู้นั้นพ้นโทษได้ตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด แต่ไม่ เกินหนึ่งปีนับแต่วันพ้นโทษ

มาตรา ๑๒ ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดตั้งสถานสงเคราะห์ สำหรับรักษาและ อบรมฝึกอาชีพผู้รับการสงเคราะห์

มาตรา ๑๓ ให้อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยระเบียบวินัย และการทำงานของผู้รับการสงเคราะห์

ให้อธิบดีมีอำนาจลงทัณฑ์แก่ผู้รับการสงเคราะห์ ซึ่งฝ่าฝืนข้อบังคับที่ออกตามวรรค ก่อน ดังต่อไปนี้

- (๑) กักบริเวณไม่เกินครั้งละสิบห้าวัน หรือ
- (๒) ตักหรือลดประโยชน์หรือความสะดวกที่สถานสงเคราะห์จะอำนวยความสะดวกให้

มาตรา ๑๔ เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปทำงาน หรือประกอบอาชีพอยู่ ณ สถานที่ใดนอกสถานสงเคราะห์ จะเป็นการเหมาะสมและเป็นผลดี แก่ผู้รับการสงเคราะห์ และเจ้าของสถานที่ยินยอมรับตัวไว้ ก็ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัว ไปทำงานหรือประกอบอาชีพอยู่ ณ สถานที่นั้นได้

มาตรา ๑๕ ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดหลบหนีไปจากสถานสงเคราะห์ หรือสถานที่ ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพตามมาตรา ๑๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน สามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖ อธิบดีมีอำนาจสั่งปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์จากสถานสงเคราะห์ หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพตามมาตรา ๑๔ ก่อนเวลาที่อธิบดี กำหนดตามมาตรา ๑๑ ได้ เมื่ออธิบดีเชื่อว่าผู้รับการสงเคราะห์จะกลับตัวไม่กระทำการคด ประเวณีอีก เพราะมีความประพฤติดีหรือเพราะมีผู้มีหลักฐานควรเชื่อถือรับอุปการะหรือรับรอง จะในหน้าที่ที่มีรายได้พอควรแก่การเลี้ยงชีพ

มาตรา ๑๗ อำนาจและหน้าที่ซึ่งอธิบดีมีอยู่ตามพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีอาจมอบหมาย ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใดเป็นผู้ใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในเขตจังหวัดนั้นได้

การมอบหมายให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ชนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยการป้องกันสัณฺจโรคเป็นกฎหมายที่ได้อประกาศใช้มาแต่ พ.ศ. ๒๔๕๑ มีบทบัญญัติไม่รัดกุม และไม่มืบทบัญญัติที่จะควบคุมมิให้มีการค้าประเวณีที่เป็นไปในลักษณะเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือกระทำให้เป็นที่ยึดครองราคาสูงแก่สาธารณชน กับทั้งไม่มีบทบัญญัติปรามการค้าประเวณีที่กระทำโดยบุคคลที่เป็นชายซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจ จึงเป็นการสมควรที่จะยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการป้องกันสัณฺจโรคนั้นเสีย และมีกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณีขึ้นใหม่ เพื่อควบคุมมิให้มีการกระทำอันไม่สมควรดังที่กล่าวมานั้น.

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๗ ตอนที่ ๔๘ วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

คำสั่งที่ ๑๖๓๑/๒๕๐๓

เรื่อง ระเบียบการประสานงานเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ

ปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๐๓

เนื่องจากได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓ แล้ว ซึ่งการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวข้องกับงานของกรมมหาดไทย กรมประชาสงเคราะห์ กรมตำรวจ และกรมราชทัณฑ์ควย เพื่อให้การประสานงานได้เป็นไปโดยเรียบร้อย จึงได้วางระเบียบการประสานงานเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๐๓ ดังต่อไปนี้.-

ขอ ๑ เมื่อเจ้าหน้าที่ใดจับกุมตัวผู้กระทำความผิดตามความในมาตรา ๕ มาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๐๓ แล้ว ในระหว่างที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพื่อดำเนินคดีต่อไปนั้น สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแจ้งผลการจับกุมพร้อมควยชีวประวัติและพฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำความผิดเท่าที่จะพึงมีให้อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ทราบ ถ้าเป็นคดีที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแจ้งขอความดังกล่าวแก่ผู้ว่าราชการจังหวัด

ขอ ๒ เมื่ออธิบดีกรมประชาสงเคราะห์หรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี ได้รับแจ้งจากหัวหน้าพนักงานสอบสวนตามขอ ๑ แล้ว ให้อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์หรือผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา ถ้าเห็นสมควรจะจัดส่งตัวผู้นั้นไปรับการรักษาและหรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์ ตามมาตรา ๑๑ ในเมื่อศาลได้พิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดแล้ว ก็ให้ดำเนินการตามขอ ๓ หรือขอ ๔

ขอ ๓ ในกรณีที่เหตุเกิดในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ออกคำสั่งตามความในมาตรา ๑๑ ส่งไปยังหัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่เกิดเหตุโดยด่วน และเมื่อคดีถึงที่สุด ศาลพิพากษาลงโทษปรับ ผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับหรือต้องกักขังแทนเงินค่าปรับเสร็จแล้ว ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนจัดการส่งตัวผู้กระทำความผิดไปยังสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์

แต่ภาคคั้นถึงที่สุด ศาลได้พิพากษาลงโทษจำคุกหรือพิพากษาปล่อย ก็ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนรายงานให้อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ทราบ

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดต้องคำพิพากษาในลงโทษจำคุก ตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓ สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ผู้บัญชาการเรือนจำแจ้งวันพ้นโทษให้อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๗ วัน อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์จะได้อำนาจให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลทราบพร้อมด้วยคำสั่ง ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓ เพื่อให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลจะได้ส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจรับตัวผู้นั้นไปส่งสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์

ข้อ ๔ ในกรณีที่เหตุเกิดในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดออกคำสั่งตามความในมาตรา ๑๑ ส่งไปยังผู้บังคับกองตำรวจท้องที่ซึ่งศาลนั้นตั้งอยู่ เพื่อดำเนินการตามความในข้อ ๓ แห่งระเบียบการนี้โดยอนุโลม

การรายงานผลคดีและแจ้งวันพ้นโทษตามข้อ ๓ วรรค ๒ และ ๓ ให้ผู้บังคับกองตำรวจท้องที่ซึ่งศาลนั้นตั้งอยู่ หรือผู้บัญชาการเรือนจำแล้วแต่กรณีแจ้งต่อผู้ว่าราชการจังหวัด และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแจ้งให้อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ทราบด้วย

ข้อ ๕ ค่าใช้จ่ายในการส่งตัวผู้รับการสงเคราะห์ไปยังสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์ เช่น ค่าเช่าที่พัก ค่ายานพาหนะ และค่าเบี้ยเลี้ยง ให้จ่ายเงินทดรองไปก่อน แล้วส่งใบสำคัญจ่ายเงินขอเบิกไปยังกรมประชาสงเคราะห์

ข้อ ๖ เมื่ออธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ได้สั่งปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์ออกจากสถานสงเคราะห์แล้ว ให้แจ้งรายชื่อ ภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกปล่อยตัวและวันที่สั่งปล่อยตัวให้กรมตำรวจและจังหวัดนั้น ๆ ทราบ

ทั้งนี้ ให้ถือเป็นระเบียบปฏิบัติตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป.

กระทรวงมหาดไทย

สั่ง ณ วันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๐๓

(ลงชื่อ) พลเอก ป. จารุเสถียร

(ประกาศ จารุเสถียร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ขอบังคับ

ว่าด้วยระเบียบวินัยและการทำงานของผู้รับการสงเคราะห์
ตามพระราชบัญญัติปรมการคาประเวณี

พ.ศ. ๒๕๐๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติปรมการคาประเวณี

พ.ศ. ๒๕๐๓ อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์โดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ให้ออกขอบังคับว่าด้วยระเบียบ วินัย และการทำงานของผู้รับการสงเคราะห์ไว้ดังต่อไปนี้.-

ข้อ ๑ ขอบังคับนี้เรียกว่า "ขอบังคับว่าด้วยระเบียบ วินัย และการทำงานของ
ผู้รับการสงเคราะห์ ตามพระราชบัญญัติปรมการคาประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓"

ข้อ ๒ ในขอบังคับนี้

"ผู้ปกครอง" หมายความว่า ผู้ปกครองสถานสงเคราะห์

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ปกครองและเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีได้
แต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดูแลและอบรมผู้รับการสงเคราะห์

ข้อ ๓ ให้สถานสงเคราะห์มีผู้ปกครองนายหนึ่งเป็นหัวหน้าในการปกครองดูแลรักษา
และทำการอบรมฝึกอาชีพผู้รับการสงเคราะห์ ตลอดจนรับผิดชอบดำเนินกิจการทั่วไปของ
สถานสงเคราะห์ และให้มีเจ้าหน้าที่หนึ่งเป็นผู้ช่วยเหลือตามสมควร ซึ่งอธิบดีจะได้แต่งตั้งขึ้น
อยู่ในปกครองบังคับบัญชาของผู้ปกครอง

ข้อ ๔ เมื่อผู้รับการสงเคราะห์ถูกส่งตัวไปถึงสถานสงเคราะห์ต้องชี้แจงชีวิตประวัติ
ของตนตามความจริงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อประโยชน์แก่การจัดทำทะเบียนประวัติไว้เป็น
หลักฐานของทางราชการ และต้องแสดงหรือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจว่า ไม่มีสิ่งของต้อง
ห้ามไว้ในครอบครอง

ข้อ ๕ ห้ามมิให้ผู้รับการสงเคราะห์มีไว้กับตัวซึ่งทรัพย์สินอันมีค่า เช่น เงินตรา
เครื่องทองรูปพรรณ เพชรพลอย เครื่องประดับกาย ถ้าปรากฏว่าผู้รับการสงเคราะห์
มีทรัพย์สินมีค่าดังกล่าวแล้ว ให้ฝากผู้ปกครองดูแลรักษาไว้ และจะขอรับคืนได้เมื่อได้รับอนุญาต
ให้ออกจากสถานสงเคราะห์ เว้นแต่เงินตราจะขอเบิกไปใช้จ่ายได้ตามระเบียบของสถาน
สงเคราะห์แห่งนั้น ๆ

การรับฝากหรือจำคินสิ่งของดังกล่าวในวรรคต้น ให้มีบัญชีรับฝากและจำคินไว้

เป็นหลักฐาน

ขอ ๖ ผู้รับการสงเคราะห์จะต้องแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อย หรือแต่งกายตามแบบที่จะได้กำหนดไว้

ขอ ๗ ผู้รับการสงเคราะห์จะต้องปฏิบัติตนเกี่ยวกับสุขภาพและสวัสดิภาพด้วยความ เป็นระเบียบเรียบร้อยตามเวลาและสถานที่ที่จะได้กำหนดไว้

ขอ ๘ ห้ามมิให้ผู้รับการสงเคราะห์ติดต่อกับบุคคลภายนอก เว้นแต่จะได้รับอนุญาต จากผู้ปกครอง

การติดต่อกับบุคคลใด ๆ จะต้องให้ผู้ปกครองตรวจสอบเสียก่อนทุกครั้ง

ขอ ๙ ผู้รับการสงเคราะห์จะติดต่อกับบุคคลภายนอกได้เฉพาะวันที่เปิดให้เยี่ยมตาม วัน เวลา สถานที่ และวิธีการ ซึ่งจะได้กำหนดและประกาศให้ทราบ ณ สถานสงเคราะห์ สิ่งของใด ๆ ซึ่งผู้เยี่ยมนำมาให้ผู้รับการสงเคราะห์ ต้องให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจ และอนุญาตก่อน ผู้รับการสงเคราะห์จึงจะรับไว้ได้

ขอ ๑๐ ถ้าผู้รับการสงเคราะห์ไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือได้รับความเดือดร้อน เพราะการปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในรายงานหรือร้องเรียนต่อผู้ปกครองหรือผู้ที่ได้รับ มอบหมายจากผู้ปกครอง เพื่อได้พิจารณาแก้ไขต่อไป

ขอ ๑๑ ผู้รับการสงเคราะห์มีสิทธิจะร้องทุกข์เป็นลายลักษณ์อักษรต่ออธิบดี โดย ใสซองปิดผนึกมอบให้ผู้ปกครองออกใบรับไว้เป็นหลักฐานและจัดส่งให้

ผู้ปกครองหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่มีสิทธิจะเปิดตรวจข้อความในจดหมายนั้น

ขอ ๑๒ ห้ามมิให้ผู้รับการสงเคราะห์มีไว้ในครอบครองซึ่งสิ่งของต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

คือ

- (๑) ฝิ่น กัญชา และยาเสพติดชนิดต่าง ๆ
- (๒) สุราหรือเครื่องคองของเมาที่ดื่มได้อย่างสุรา
- (๓) เครื่องเล่นการพนัน
- (๔) ศาสตราวุธหรือของมีคมทุกอย่าง
- (๕) ของเน่าเสียหรือสิ่งที่มีพิษต่อร่างกาย

(๖) วัสดุระเบิด

(๗) น้ำมันเชื้อเพลิง

(๘) สิ่งของอื่น ๆ ซึ่งอธิบดีจะประกาศให้ทราบเป็นครั้งคราว

ขอ ๑๓ ผู้รับการสงเคราะห์จะต้องปฏิบัติตามการกินอยู่หลับนอนในสถานสงเคราะห์หรือสถานพำนักตามเวลาและระเบียบที่กำหนดไว้ เว้นแต่จะไต่รับคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ขอ ๑๔ ผู้รับการสงเคราะห์ทุกคน เว้นแต่ผู้ที่เจ็บป่วยซึ่งได้รับอนุญาตให้พักรักษาตัว จะต้องทำงาน ศึกษาเล่าเรียน และรับการอบรมฝึกอาชีพตามที่อธิบดีได้กำหนดไว้หรือตามที่ผู้ปกครองได้จัดขึ้น

ขอ ๑๕ โดยปกติเวลาทำงาน อบรมฝึกอาชีพและศึกษาเล่าเรียนประจำวัน ให้เริ่มแต่เวลา ๐๘.๓๐ น. ถึง ๑๖.๓๐ น. และให้พักกลางวัน ๑ ชั่วโมง ตั้งแต่เวลา ๑๒.๐๐ น. - ๑๓.๐๐ น. และให้วันหยุดตามวันหยุดราชการทั่วไป

ขอ ๑๖ การทำงานบางอย่าง เช่น การจัดการรักษาความสะอาดเรียบร้อยสถานที่ของสถานสงเคราะห์และการทำงานในบางกรณีที่เป็น หรือเพื่อสาธารณประโยชน์ อาจกำหนดให้ทำนอกวันและเวลาทำงานตามปกติเป็นครั้งคราวก็ได้

ขอ ๑๗ ผู้รับการสงเคราะห์จะทำงานอดิเรกเพื่อหารายได้นอกเวลาทำงานตามปกติก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามที่ผู้ปกครองจัดหรืออนุญาตให้ทำ

ขอ ๑๘ รายได้ที่เกิดจากการทำงานหรือการผลิตของผู้รับการสงเคราะห์ เมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้ว ถ้าไรสุทธิให้จัดแบ่งดังต่อไปนี้.-

- (๑) รางวัลผู้รับการสงเคราะห์ ๓๐ %
- (๒) เป็นเงินบำรุงสถานสงเคราะห์ ๒๐ %
- (๓) รางวัลพนักงานเจ้าหน้าที่ ๑๐ %

ภายใต้ข้อบังคับข้อ ๓๐ - ๓๑ เงินรางวัลผู้รับการสงเคราะห์จะจ่ายให้แก่ผู้รับการสงเคราะห์เมื่อออกจากสถานสงเคราะห์

ขอ ๑๙ รายได้ของผู้รับการสงเคราะห์ที่ไปทำงานนอกสถานสงเคราะห์ตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติปรมารการค่าประเวณี พ.ศ.๒๕๐๓ ให้ตกเป็นของผู้รับการสงเคราะห์เต็มจำนวน

ข้อ ๒๐ ผู้รับการส่งเคราะห์ซึ่งอธิบดีไต่สวนให้ส่งตัวไปทำงาน ณ สถานที่นอกสถาน
ส่งเคราะห์ ตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๐๓ จะต้องปฏิบัติ
ตามข้อบังคับนี้ด้วย เว้นแต่ในบางข้อซึ่งจะใช้โดยเฉพาะผู้รับการส่งเคราะห์ที่อยู่ในสถานส่งเคราะห์
ไม่อยู่ในวิสัยของผู้รับการส่งเคราะห์นอกสถานที่ซึ่งพึงปฏิบัติได้

ข้อ ๒๑ ผู้รับการส่งเคราะห์ผู้ใดประพฤตินอกอยู่ในระเบียบวินัยอันดี คึงใจและขยัน
ขันแข็งในการทำงานอบรมและฝึกอาชีพ และให้ความช่วยเหลือการงานเป็นประโยชน์แก่ราชการ
สถานส่งเคราะห์ ซึ่งอธิบดีพิจารณาเห็นว่า เป็นความดีความชอบจะได้รับการพิจารณาตั้งให้
เป็นหัวหน้าผู้รับการส่งเคราะห์ เพื่อช่วยเหลือพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้รับการส่งเคราะห์ซึ่งได้
รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าผู้รับการส่งเคราะห์จะได้รับการยกเว้นข้อปฏิบัติบางประการตามข้อ
บังคับนี้ ตามที่อธิบดีจะได้อำหนดไว้

ข้อ ๒๒ ผู้รับการส่งเคราะห์จะต้องอยู่ในระเบียบวินัยและปฏิบัติตามข้อบังคับนี้โดย
เคร่งครัด

ข้อ ๒๓ ผู้รับการส่งเคราะห์จะต้องปฏิบัติตนให้สุภาพเรียบร้อย ไม่แสดงกิริยาวาจา
อันไม่สมควร

ข้อ ๒๔ ผู้รับการส่งเคราะห์จะต้องเคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของผู้นปกครอง
และพนักงานเจ้าหน้าที่โดยเคร่งครัด

ข้อ ๒๕ ผู้รับการส่งเคราะห์จะต้องมีความสามัคคีระหว่างผู้รับการส่งเคราะห์ด้วยกัน
ไม่ก่อการทะเลาะวิวาทหรือก่อเหตุอันไม่สงบเรียบร้อยอย่างใดขึ้น

ข้อ ๒๖ ผู้รับการส่งเคราะห์จะต้องตั้งใจทำการงานและอบรมฝึกอาชีพ ตลอดจน
ศึกษาเล่าเรียนด้วยความขยันขันแข็ง ไม่เกียจคร้าน

ข้อ ๒๗ ผู้รับการส่งเคราะห์จะต้องปฏิบัติตนเป็นผู้มีศีลธรรมอันดี ไม่เล่นการพนัน
เสพเครื่องคองของเมา

ข้อ ๒๘ ผู้รับการส่งเคราะห์จะต้องรักษาทรัพย์สินของหลวงไม่ให้อายุรคเสียหาย

ข้อ ๒๙ ผู้รับการส่งเคราะห์ผู้ใดปฏิบัติฝ่าฝืนข้อบังคับนี้หรือกระทำผิดวินัย ซึ่งเป็น
กรณีความผิดไม่ร้ายแรง ครั้งแรกให้ลงทัณฑ์กักบริเวณไม่เกิน ๓ วัน หรือลดความสะกดกที่
สถานส่งเคราะห์จะอำนวยให้ ครั้งที่ ๒ ให้ลงทัณฑ์กักบริเวณไม่เกิน ๗ วัน หรือลดความสะกดก

ที่สถานสงเคราะห์จะอำนวยความสะดวกให้ ครั้งที่ ๓ หรือครั้งต่อ ๆ ไป ในห้องที่พักกับบริเวณไม่เกิน ๑๕ วัน หรือลดความสะดวกที่สถานสงเคราะห์จะอำนวยความสะดวกหรือตัดหรือลดประโยชน์ส่วนแบ่งเงินรางวัลตามข้อ ๑๘ ของผู้รับการสงเคราะห์ผู้นั้นทั้งหมดที่มีอยู่ไม่เกิน ๕ %

* ข้อ ๓๐ ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดปฏิบัติฝ่าฝืนข้อบังคับนี้หรือกระทำความผิดวินัย ซึ่งเป็นกรณีความผิดร้ายแรง หรือเคยถูกลงโทษในความผิดไม่ร้ายแรงมาแล้วถึง ๓ ครั้ง ในห้องที่พักกับบริเวณไม่เกิน ๑๕ วัน หรือตัดหรือลดประโยชน์ส่วนแบ่งเงินรางวัลผู้รับการสงเคราะห์ตามข้อ ๑๘ ของผู้นั้นทั้งหมดที่มีอยู่ไม่เกิน ๑๐ %

ถ้ากระทำความผิดร้ายแรงเป็นครั้งที่ ๒ ในห้องที่พักกับบริเวณ ๑๕ วัน หรือให้ตัดหรือลดประโยชน์ส่วนแบ่งเงินรางวัลผู้รับการสงเคราะห์ของผู้นั้นทั้งหมดที่มีอยู่ไม่เกิน ๒๐ %

ถ้ากระทำความผิดร้ายแรงเป็นครั้งที่ ๓ หรือครั้งต่อไป ในห้องที่พักกับบริเวณ ๑๕ วัน หรือให้ตัดหรือลดประโยชน์เงินรางวัลสงเคราะห์ของผู้นั้นทั้งหมดที่มีอยู่ไม่เกิน ๕๐ %

ข้อ ๓๑ ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดกระทำความผิดฐานมีสิ่งของต้องห้าม เสพยาเสพติดหรือเครื่องของของเมา เล่นการพนัน ก่อความไม่สงบเรียบร้อย ชักคำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ ในห้องที่พักกับบริเวณไม่เกิน ๑๕ วัน หรือตัดหรือลดประโยชน์เงินรางวัลสงเคราะห์ตามข้อ ๑๘ ของผู้นั้นทั้งหมดที่มีอยู่ไม่เกิน ๕๐ % ถ้ากระทำความผิดเป็นครั้งที่ ๒ ในห้องที่พักกับบริเวณไม่เกิน ๑๕ วัน หรือตัดหรือลดประโยชน์เงินรางวัลสงเคราะห์ตามข้อ ๑๘ ของผู้นั้นทั้งหมดที่มีอยู่ไม่เกิน ๗๕ % ถ้ากระทำความผิดเป็นครั้งที่ ๓ หรือครั้งต่อ ๆ ไป ในห้องที่พักกับบริเวณไม่เกิน ๑๕ วัน หรือตัดหรือลดประโยชน์เงินรางวัลสงเคราะห์ตามข้อ ๑๘ ของผู้นั้นทั้งหมด

ข้อ ๓๒ ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดจงใจกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของหลวงหรือประทุษร้ายต่อร่างกายชีวิตของพนักงานเจ้าหน้าที่และผู้รับการสงเคราะห์ด้วยกัน หรือหลบหนีจากสถานสงเคราะห์ หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพ ตามมาตรา ๑๔ ให้ดำเนินคดีตามกฎหมาย และตัดหรือลดประโยชน์เงินรางวัลสงเคราะห์ตามข้อ ๑๘ ของผู้นั้นทั้งหมด.

กรมประชาสงเคราะห์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๐๓

(ลงชื่อ) ป. อังศุสิงห์
(นายปกรณ์ อังศุสิงห์)
อธิบดี

คำสั่งที่ ๒๐/๒๕๐๔

เรื่อง ระเบียบการปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์ตาม

พระราชบัญญัติปรมการค่าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติปรมการค่าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓ จึงวางระเบียบการปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์ไว้ดังต่อไปนี้.-

ผู้รับการสงเคราะห์จะถูกส่งให้ปล่อยตัวจากสถานสงเคราะห์หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพ ตามมาตรา ๑๔ ก่อนหนึ่งปีตามที่อธิบดีมีคำสั่งตามความในมาตรา ๑๑ ก็ได้ เมื่ออธิบดีได้สอบสวนและพิจารณาเห็นควรตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้.-

(๑) เมื่อผู้รับการสงเคราะห์ได้เข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์แล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๘ วัน และแพทย์ได้ตรวจแล้วปรากฏว่า ไม่เป็นโรคอันควรได้รับการรักษาและปรากฏผลจากการสอบชีวประวัติเป็นที่เชื่อถือได้ว่า ผู้รับการสงเคราะห์ผู้นั้นมีอาชีพอื่นที่สุจริตอยู่แล้ว และรับรองจะกลับตัวไม่กระทำการค่าประเวณีอีก หรือมีผู้มีหลักฐานควรเชื่อถือรับอุปการะ

(๒) ผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งประพฤติดุศีล ๕ ขยันขันแข็งในการอบรมฝึกอาชีพ ไม่เคยกระทำความผิดขบถเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑๔๐ วัน และปรากฏว่าผู้นั้นไม่เป็นโรคอันควรได้รับการรักษา และได้พิจารณาเป็นที่เชื่อถือได้ว่า จะกลับตัวไม่กระทำการค่าประเวณีอีก

(๓) ผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งประพฤติดุศีล ๕ ขยันขันแข็งในการอบรมฝึกอาชีพไม่เคยกระทำความผิดขบถเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑๒๐ วัน และปรากฏว่าผู้นั้นไม่เป็นโรคอันควรได้รับการรักษา และมีผู้มีหลักฐานควรเชื่อถือได้รับอุปการะหรือรับรองจะให้งานที่มีรายได้พอควรแก่การเลี้ยงชีพ

(๔) ผู้รับการสงเคราะห์ที่มีความประพฤติดีเป็นพิเศษ อธิบดีจะพิจารณาสั่งให้ปล่อยตัวออกจากสถานสงเคราะห์ โดยไม่คำนึงถึงระยะเวลาตาม (๒) - (๓) ก็ได้ แต่จะต้องเป็นผู้ที่เข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์แล้วไม่น้อยกว่า ๖๐ วัน

(๕) ผู้รับการสงเคราะห์ที่ได้รับการปลดปล่อยออกจากสถานสงเคราะห์ไปแล้ว และไปกระทำความผิดของคำพิพากษาของศาล และถูกส่งให้ส่งตัวมายังสถานสงเคราะห์อีก เมื่อ

ได้เข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์แล้วไม่น้อยกว่า ๑๕๐ วัน เมื่อปรากฏว่ามีความประพฤติดีและมีญาติหรือผู้อื่นที่มีหลักฐานควรเชื่อถือรับอุปการะ โดยยินยอมทำสัญญาวางเงินสดไว้เป็นประกัน คอสถานสงเคราะห์เป็นจำนวนเงิน ๕,๐๐๐ บาท (ห้าพันบาท) จะไม่ให้ผู้รับการสงเคราะห์กลับไปทำการค้าประเวณีอีกภายในระยะเวลา ๓ ปี นับแต่วันได้รับอนุญาตให้รับตัวออกไปได้

(๖) ผู้รับการสงเคราะห์เจ็บป่วยเรื้อรัง อันทำให้ต้องทนทุกข์เวทนาอันไม่มีกำหนด ซึ่งถ้าหากจะให้ญาติรับตัวไปพยาบาลเอง หรือผู้รับการสงเคราะห์สมัครใจจะออกไปรักษาตัวนอกสถานสงเคราะห์ จะเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์ยิ่งกว่าการรักษาพยาบาลในสถานสงเคราะห์ เมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีแล้ว ให้ผู้ปกครองสถานสงเคราะห์ปล่อยตัวไปได้.

กรมประชาสงเคราะห์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๐๔

(ลงชื่อ)

ปกรณ อังศุสิงห์

อธิบดี

บรรณานุกรม

ก. รายชื่อหนังสือภาษาไทย

เกษม นุทยานัน สังคมวิทยา พิมพ์ครั้งที่ ๓ แผนกตำรา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ชาย เสวีกุล ภาษณาวิทยาและทัศนวิทยา โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๐๖

ไชยเจริญ สันศิริ ภาษณาวิทยาและทัศนวิทยา (ภาค ๑) พิมพ์ครั้งที่ ๒ โรงพิมพ์ไทยพิทยา ๒๕๐๒
ทิพย์ นากสุภา พด. อ.ค. จิตวิทยา หนังสือชุดคำบรรยายคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒๕๐๘

บุญส่ง เผ่าทรง ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย (วิทยานิพนธ์) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประสาท, หลัดศิลา สังคมวิทยา สำนักพิมพ์สื่อการค้า ธนบุรี ๒๕๐๓

วิเชียรแพทยาคม, หลวง จิตวิทยาเบื้องต้นและสังคม พิมพ์ครั้งที่ ๒ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ๒๕๐๕

สมคิด ศรีสังคม, พ.ท. การคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (วิทยานิพนธ์) สำนัก อ. เมธี
บริษัท ส. ศิลป์การพิมพ์ จำกัด ๒๕๐๘

ข. รายชื่อวารสาร

การสัมมนาสื่อสารมวลชนครั้งที่ ๑ กองเผยแพร่การศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
โรงพิมพ์กรมการทหารสื่อสาร พ.ศ. ๒๕๐๓

จุดสารวิจัยสังคมศาสตร์ สัปดาห์ที่ ๑๘ วันจันทร์ที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๐๖

บทบัณฑิตย เดิม ๒๐ ตอน ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕

รายงานประจำปี พ.ศ. ๒๕๐๓ - ๒๕๐๖ การสงเคราะห์หญิงไร้อาชีพ กองสัมนาอาชีพสงเคราะห์
กรมประชาสงเคราะห์

วารสารการวิจัยทางการศึกษา เดิมที่ ๑ มกราคม - เมษายน กองวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
พ.ศ. ๒๕๐๖

วารสารสังคมศาสตร์ ฉบับที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๕

ค. รายชื่อกฎหมาย คำสั่ง และระเบียบปฏิบัติ

กฎหมายตราสามดวง เล่ม ๒ พิมพ์ตามฉบับหลวง ๓ ดวง ประมวลกฎหมายรัชกาลที่ ๑

จุดศักราช ๑๑๖๖ องค์การคำของคุรุสภา ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๓

ประชุมประกาศรัชกาลที่ ๔ พ.ศ. ๒๓๙๔ - ๒๔๐๐ องค์การคำของคุรุสภา ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์

พ.ศ. ๒๕๐๓

ประมวลกฎหมายรัชกาลที่ ๑ จุดศักราช ๑๑๖๖ เล่ม ๒

ประชุมหนังสือประกอบวิชาประวัติศาสตร์กฎหมายไทย เล่ม ๒

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง โรงพิมพ์อักษรนิติ บางซุ่มพรหม พระนคร พ.ศ. ๒๕๔๑

พระราชบัญญัติป้องกันสัตว์จร โรค ร.ศ. ๑๒๓

พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ ตอน ๑๐๙ วันที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๕

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๑ ตอน ๑๔๔ วันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๓

"ขอบังคับว่าควรมะเบียบวินัยและการทำงานของผู้รับการสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓"

"คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๖๑๓/๒๕๐๓ เรื่องระเบียบการประสานงานเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓"

"หนังสือ กระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๑๕๓๕/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๐๓ เวียนผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด (เว้นพระนคร ธนบุรี) เรื่องการประสานงานเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓"

"หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๙๗๐/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๐๔ เวียนผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด (เว้นพระนคร ธนบุรี) เรื่องผู้กระทำความผิดฐานค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓"

"หนังสือสำนักงานเลขาธิการ การคณะรัฐมนตรี ที่ สร. ๐๕๑๓/๔๐๒๓ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๓ ถึงปลัดกระทรวงมหาดไทย"

"คำสั่งกรมประชาสงเคราะห์ ที่ ๑๑/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๐๔ เรื่องกำหนดหน้าที่ผู้ปกครองสถานสงเคราะห์ปากเกร็ด และวินัยพนักงานเจ้าหน้าที่"

"คำสั่งกรมประชาสงเคราะห์ ที่ ๑๙/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๐๔ เรื่องตั้งคณะกรรมการ

พิจารณาปิดยัก

"คำสั่งกรมประชาสงเคราะห์ ที่ ๒๐/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๐๔ เรื่องระเบียบการ
ปิดยักตัวผู้รับการสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี ๒๕๐๓"

"คำสั่งกรมประชาสงเคราะห์ ที่ ๘๘/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๐๔ เรื่องตั้งคณะกรรมการ
พิจารณาปิดยัก"

"คำสั่งกรมประชาสงเคราะห์ ที่ ๑๔๓/๒๕๐๕ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๐๕ เรื่องตั้งคณะกรรมการ
พิจารณาปิดยัก"

ง. รายชื่อเอกสาร

"การดำเนินงานต่อสำนักงานการค้าประเวณีของชาติต่าง ๆ ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๘๘๖ - ๑๙๕๕ เอกสาร
สภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สก. ที่ ๑๕/๒๕๐๔"

"การปรับสภาพหญิงคนโสเภณี" เอกสารสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สก. ที่ ๑๒/๒๕๐๔

"การฟื้นฟูและปรับสภาพหญิงโสเภณี" นายประจวบ รวีวัฒนวงศ์ กองสัมมาอาชีพสงเคราะห์

"การศึกษาเรื่องการค้าสตรีและการโสเภณี" เอกสารสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา

"การโสเภณีในกรุงเทพฯและชลบุรี" พด. ต. บัญชา มินทรชินี เอกสารสภาวิจัยแห่งชาติ
สาขาสังคมวิทยา สก. ที่ ๒/๒๕๐๔

"งบประมาณรายจ่าย" กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย ประจำปี ๒๕๐๔

"จุดหมายของโครงการปีงบประมาณ ๒๕๐๓ - ๒๕๐๔" โครงการสงเคราะห์บุคคลบางประเภท
งานสงเคราะห์หญิงโสเภณี กรมประชาสงเคราะห์

"แนวปฏิบัติเกี่ยวกับสถานสงเคราะห์ หญิงบางประเภทและหลักสูตร การอบรมและฝึกอาชีพ"
ของบ้านเกร็ดตระการ และสถานสงเคราะห์ปากเกร็ด

"บัญชีรายละเอียดของงบประมาณปี ๒๕๐๔" ของสถานสงเคราะห์หญิงไร้อาชีพ บ้านเกร็ดตระการ
และบ้านปากเกร็ด

"บัญชีรายละเอียดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน" ในสถานสงเคราะห์หญิงไร้อาชีพ บ้านเกร็ด-
ตระการและบ้านปากเกร็ด

"บันทึกเรื่องการโสเภณีในประเทศไทย" มอริ ส จี. ฟอกซ์ เอกสารสภาวิจัยแห่งชาติ
สาขาสังคมวิทยา สก. ที่ ๖/๒๕๐๓

"บันทึกแสดงปริมาณและคุณภาพของงานค่าแรงผู้ปกครองเอก" สถานสงเคราะห์หญิงไร้อาชีพ
ปากเกร็ด กรมประชาสงเคราะห์

"ประมวลผลการวิจัยเรื่องหญิงนครโสเภณี" เอกสารสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา
สภ. ที่ ๒๖/๒๕๐๕

"แผนงาน - งาน - รายจ่าย แผนงานประชาสงเคราะห์" โครงการสงเคราะห์บุคคล
บางประเภท งานสงเคราะห์หญิงไร้อาชีพ

"ผลปฏิบัติตามแผนและโครงการพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ" ปีงบประมาณ ๒๕๐๕ ของ
กองสัมมนาชีวสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

"รายละเอียดค่าใช้จ่ายที่เสนอขอทั้งงบประมาณ ปี ๒๕๐๓" ของสถานสงเคราะห์หญิงไร้อาชีพ
"สถานสงเคราะห์หญิงในอเมริกา" เอกสารสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา
สภ. ที่ ๓๖/๒๕๐๓

จ. รายชื่อหนังสือภาษาอังกฤษ

Amyot, Jacques "Minorities in Thailand": The Chinese.

Faculty of Political Science, Chulalongkorn University.

2nd semester 2505-2506 (roneo)

Barnes, Harry Elmer Society in Transition 2nd ed. New York :
Prentice - Hall Inc., 1952.

Bells, Norman W. and Vogel, Ezra F. A Modern Introduction to
the Family London : Routledge and Kegan Paul, 1960

Burt, Cyril The Young Delinquent 3rd and rev. ed. London :
University of London Press Ltd., 1938

Burt, Edwin A. Man Seeks The Divines 2nd ed. New York :
Harper and Row, Publisher 1964

Cahoun, Arthur W. A Social History of American Family Vol. 1-3
New York : Barnes and Noble Inc., 1960

Cavan, Ruth Shonle Criminology New York : Thomas Y. Crowell
Company. 1953

Clarke, Helen I. Principles and Practice of Social Work New York:
Appleton-Century-Crofts Inc., 1947

Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and of the
Exploitation of the Prostitution of Others United Nations, 1950

Coulanges, Fustel De The Ancient City New York : Double day and
Company Inc.

Encyclopedia Britannica Vol. 18 Chicago : Encyclopedia Britannica,
Inc. 1943

Encyclopediadia of Social Science Vol. 11 New York : The Macmillan
Company, 1950

Felsom, Joselp Kirk The Family and Democratic Society New York :
John Wiley and Sons Inc., 1949

Frazer, James George Sir. The Golden Bough New York : Macmillan
Company, 1960

Goode, William World Revolution and Family Patterns London :
The Free Press of Glencoe, Collier-Macmillan Ltd., 1963

Ghurye, G.S. and Cumbeilege, Geoffrey Family and Kin in Indo-
European Culture Oxford University Press, 1955

Henriques, Fernando Stews and Strumpets London : Macgibbon and
Kea, 1961

Hentig, Hans Von The Criminal and His Victims New Haven : Yale
University Press, 1948

Hooton, Ernest A. Crime and the Man Cambridge, Massachusetts,
Harvard University Press, 1939

Hunt, Morton M. The Natural History of Love London :
Hutchinson and Company Ltd., 1960

International Survey of Programmes of Social Development
United Nations New York, 1959

Kirkpatrick, Clifford The Family as Process and Institution
New York : The Renold Press Company, 1955

Kneeland, George J. Commercialized Prostitution in New York City
New York : The Century Co., 1913

Krafft, Ebing Richard Von Psychopathia Sexualis New York :
Pioneer Publications Inc., 1953

Lombroso, Caesar and Fernando, William The Female Offender
New York : D. Appleton and Company. 1916

Lorimer, E.O. The Sociology of Colonies Vol. 1, London :
Routledge and Kegan Paul Ltd., 1949

_____ (trans) Dialy Life in Ancient Rome
New Haven, Liabile University Press, 1960

Magoun, F. Alexander Love and Marriage London : William Heinemann
Medical Book Ltd., 1957

Morton, Robert K. and Nisbet, Robert H. (ed.)

Contemporary Social Problems New York and Burlingame : Harcourt,
Brace and World Inc., 1961

Neumeier, Martin H. Social Problems and the Changing Society
New York : D. Von Nostrand Company Inc., 1953

Noraskog, John Eric, Medonagh, Edward C. and Vincent, Melin J.
Analyzing Social Problems New York : The Dryden Press, 1950

- Punakar, S.D. and Rao, Kamala A Study of Prostitute in Bombay
Bombey : Allied Publishers Private Limited, 1962
- Quinn, James A. Human Ecology New York : Prentice-hall Inc., 1950
- Reckless, Walter C. The Crime Problem 3rd ed. New York :
Appleton-Century-Crofts, Inc., 1961
- Robinson, Sophia M. Juvenile Delinquency New York : Holt, Rinehart
and Winston, 1961
- Scott, George Ryley A History of Prostitution London : The
Garden City Press Ltd., Letchworth, Herts, 1954
- Social Welfare in India The Planning Commission, Government of
India, New Delhi, 1955
- Sutherland, Edwin H. Principle of Criminology Philadelphia :
Lippincott Copyright, 1939
- Taft, Donald R. Criminology 3rd ed. New York : The Macmillan
Company 1956
- The Family in a Democratic Society New York : Columbia University
Press, 1949
- Vedder, Clyde B. Koenig, Samuel and Clark, Robert E. Criminology
New York : Henry Holt and Company Inc., 1953
- Vold, George B. Theoretical Criminology New York : Oxford
University Press, 1958
- Webster's New International Dictionary of English Language 2nd ed.
Massachusetts : G. and C. Merriam Company, Publisher
- Winch, Robert F. The Modern Family North Western University :
Holt Rinehart and Winston Inc., 1952